

Giới thiệu Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường

Nguyên Phi Tây Phong Tiểu chính là tác giả của tựa truyện hot đặc sắc mang tên Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường. Truyện thuộc thể loại trùng sinh, mặt thể, nam nữ cường, dị năng, 1vs1...

Trở về trước mặt thể, Biên Trường Hi có tam hận.

Nhất hận nhìn người không rõ, bị người bên gối đoạt đi vòng ngọc nông trường, phản bội dẫn tới chết.

Nhị hận không dốc lòng tu luyện, dị năng không mạnh, chỉ có thể bị người ta tính kế ức hiếp.

Tam hận trời cao treu đùa, người mình quan tâm không ở cạnh bên, dù có ở bên lại không dám tới gần, đợi hoa tàn người mới đến.

Đời này, cô chỉ tin chính mình, hệ Mộc vô dụng cũng phải mài thành lưỡi dao đoạt mệnh sắc bén.

Tra nam ác nữ ngôn tình ngược, không có tôi làm đá kê chân, tôi muốn xem thử các người có kết quả gì tốt!

Chỉ là, phía sau sự vui vẻ hận thù, thế giới này hoang vu tàn nhẫn như vậy, cô có thể cùng ai gắn bó?

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Phản Bội, Vĩnh Biệt Nơi Bất Đắc Dĩ Đây

Editor: Linh Phan

"Cậu nói cái gì? Biến dị thú vậy thành?!" Biên Trường Hi đứng lên, ánh đèn sáng chói từ trần nhà chiếu xuống trước mặt cô trở nên mơ hồ, cô cảm thấy vô cùng choáng váng, quả thật không thể tin tưởng những điều mình vừa nghe thấy.

"Đừng vậy chị dâu!" Người đàn ông vừa vọt vào văn phòng hoảng hốt hô: "Có vô số biến dị thú và tang thi, bây giờ đã vây quanh thành, chúng ta đã không thể ngăn cản, nhưng anh Chư đi thảo luận với các căn cứ xung quanh còn chưa trở lại, chúng ta phải làm sao đây?"

"Vì sao không thông báo cho tôi sớm một chút!" Biên Trường Hi cầm bộ đàm màu đen đặt trên bàn lên nhìn, không có dù chỉ một chút tín hiệu, cô đi đến bên cạnh cửa sổ sát đất, dùng sức kéo mạnh bức màn, nhất thời hình ảnh cả thành cảnh giới lọt vào đáy mắt.

Trong bóng đêm, cô nhìn thấy căn cứ vô cùng hỗn loạn, ở đầu tường phía xa chiến hoá hùng lực, dị năng đẹp mắt và ánh lửa của vũ khí nóng hiện lên lại biến mất, giống như muốn đốt cháy cả thiên địa, nhưng mà biến dị thú ngã xuống một đám, phía sau lại nhảy lên càng nhiều, dường như vô cùng vô tận.

Cơ thể cường tráng kì dị, móng vuốt sắc bén và mồm to như bồn máu, thậm chí những quái vật kia cũng có thể phóng ra dị năng mạnh mẽ, điên cuồng đánh về phía nhân loại.

Mặc dù hiệu quả cách âm của văn phòng vô cùng tốt, nhưng dường như Biên Trường Hi lại có thể nghe thấy tiếng gào thét kinh thiên động địa kia, cùng với tiếng kêu thảm thiết khi mọi người ngã khỏi tường thành.

Sắc mặt cô xanh mét.

Sống bảy năm tại mặt thể, cô đã kiến thức qua nhiều cuộc chiến lớn nhỏ chống thi triều và thú triều công thành, gần như liếc mắt nhìn là có thể kết luận, lần thú triều này là do có người dẫn dắt.

Trạng thái của những biến dị thú kia vô cùng quỷ dị!

Hướng hồ cửa thành của căn cứ cao tới 31 thước, ngoài thành không được chiếu sáng, lại có hỏa lực áp chế, trời biết làm sao biến dị thú có thể nhảy lên được.

Trái tim Biên Trường Hi như rơi vào hầm băng, cô kiềm chế giọng nói khàn khàn đến phát run, nhanh chóng nói: "Ngoài căn cứ có hai máy quay theo dõi, ba lớp người canh gác, chúng ta còn phóng ra ba máy trinh sát, như vậy còn có thể để biến dị thú vô thanh vô tức* đánh tới cửa nhà, nhất định có nội tặc! Có người muốn hủy căn cứ Vân Hoa của chúng ta! Từ Hồng, cậu nhanh chóng đi tìm Vân Hoa, nói hẩn nhanh..."

Cô nói xong xoay người, lại nhìn thấy gương mặt Từ Hồng một phút trước còn hoang mang lo sợ lại nhanh chóng trở nên cực kỳ hung ác, cô ngăn ra, một mũi tên lửa đâm xuyên qua ngực cô, đâm thẳng ra phía sau đánh nát cửa sổ sát đất rồi biến mất ở phía xa.

Cả người Biên Trường Hi chấn động, cúi người, dường như còn chưa ý thức được đang có chuyện gì xảy ra, kinh ngạc ôm ngực trống rỗng, nhìn mặt đất tối đen, lại thật thong thả chậm rãi ngừng đầu, nhìn Từ Hồng.

Trong mắt tất cả là không thể tin.

Vài sợi tóc bay đến trước mắt cô, bị mồ hôi làm ẩm ướt, trong mơ hồ, vì người cuồng công việc, từ xưa đến nay không biết dịu dàng là gì này tăng thêm mấy phần nhu nhược.

Từ Hồng cảm thấy có chút không đành lòng, công kích trên tay ngừng một chút, hần quay sang lạnh lùng nói: "Chị dâu, chị đừng trách tôi, muốn trách thì trách chị đang ngăn cản con đường của anh Chư, chỉ khi chị chết, anh Chư mới có thể danh chính ngôn thuận nhượng đất cưới Thái Giang Mĩ. Trước không nói tang thi và biến dị động thực vật càng ngày càng mạnh, chỉ nói đến căn cứ Hương Giang bởi vì nước biển dâng lên, muốn di chuyển vào đất liền, chúng ta lại nằm ngay trên con đường bọn họ nhất định phải đi qua, bọn họ sẽ buông tha việc cướp đoạt chúng ta sao? Người ta là một trong ba đại căn cứ, chúng ta không liều mạng nổi, lùi về phía sau chính là căn cứ Đằng Dương, chỉ có thể bị chiếm đoạt, cho nên chúng ta chỉ có thể liên hợp với căn cứ Phi Thiên."

"Thế lực của căn cứ Phi Thiên không tệ, thiên kim Thái Giang Mĩ của thủ lĩnh bọn họ lại là cường giả song hệ băng và tinh thần cấp tám trung kỳ, sức chiến đấu cường đại, lại toàn tâm toàn ý ái mộ anh Chư... Anh Chư cũng là vị đại cục, nếu chị là anh ấy, vậy chị cũng sẽ lựa chọn như thế."

Biên Trường Hi mở to hai mắt: "Các người... Chư Vân Hoa, thiết kế tốt?" Cô không thể tin được, chồng và người anh em mà cô tin tưởng vậy mà lại hợp mưu hại cô.

Đúng vậy nha, trước có Hương Giang lai giả bất thiện, sau có Đằng Dương chiếm cứ thủ đô, xung quanh còn có biến dị động thực vật bởi khí hậu kịch biến mà càng ngày càng khó đối phó, loại căn cứ hạng hai như bọn họ, không gian sinh tồn vốn đã nhỏ, lúc này càng giống như kê hờ cầu sinh*. Hơn phân nửa thượng tầng của căn cứ đã cho rằng muốn căn cứ không bị vứt bỏ, phải tăng mạnh phòng ngự bên trong, phía ngoài liên hợp với những căn cứ phụ cận, chỉ vậy mới có thể vượt qua nguy cơ lần này.

Nhưng kết minh đâu phải chuyện dễ dàng? Vài ngày nay các căn cứ tranh luận không ngừng nhưng vẫn luôn không đề xuất được kế hoạch có thể thực hiện, hỗn loạn thành một đoàn. Căn cứ Phi Thiên thế lực yếu kém quả thật có thử nêu lên ý kiến về đám hỏi, dẫn tới thủ lĩnh các căn cứ xoa tay, nhưng Chư Vân Hoa đã có vợ là cô, dù hai người hoàn toàn không có sự hài hoà ân ái như mặt ngoài, nhưng trên danh phận, Thái Giang Mĩ đường đường là một cường giả cấp tám lại còn có thể làm vợ bé hay sao?

Biên Trường Hi cho rằng việc này không liên quan tới mình.

Ai ngờ được, Chư Vân Hoa vậy mà lại nổi lên sát tâm với cô!

Trong lòng Biên Trường Hi tràn đầy bi thương, tiếp đó lại sinh ra hận ý thật sâu: "Vi giết tôi, các người không tiếc dẫn tới thú triều, quả nhiên là bút tích thật lớn."

Từ Hồng cười đắc ý: "Chị dâu yên tâm, vật tư quan trọng trong căn cứ đã được chuyển đi, dị năng giả cấp năm trở lên cũng đã được chỉ thị rời khỏi, lúc này thủ thành chỉ có những người tử trung với chị và những người không phục tùng anh Chư, hơn nữa nửa giờ sau, anh Chư sẽ “thu được” tin tức mà gấp gáp trở về “Cứu viện”, căn cứ sẽ không chịu tổn thất quá lớn."

Biên Trường Hi vội sờ cổ tay trái trống không, đúng rồi, sáng nay vòng ngọc nồng trường của cô đã bị Chư Vân Hoa mượn đi, mĩ danh nói là lúc bắt đắc dĩ sẽ dùng làm lợi thế khi đàm phán, nhưng lợi dụng không gian của nồng trường di chuyển vật tư của căn cứ mới là thật đấy!

Lại nghĩ đến Chư Vân Hoa mượn thú triều thi triều, chẳng những giết được cô, còn có thể diệt trừ dị kỷ*, lại dồn năm mươi vạn người trong căn cứ lâm vào tuyệt cảnh, ở mặt ngoài tất nhiên là tổn thất nghiêm trọng, đến lúc đó, trong mắt căn cứ Hương Giang sẽ mất đi bị giá trị cướp bóc.

Một chiều kỳ địch dĩ nhược* thật hay! Một chiều kim thiên thoát xác* thật hay!

Kể hay, thật độc ác! Trong lòng cô kinh nộ* đan xen, vợ chồng bảy năm, cùng hội cùng thuyền tiến tới, cho dù không có bao nhiêu tình cảm vậy cũng là đồng bọn thân mật nhất, nhưng khuôn mặt thật của người đàn ông dịu dàng tuấn tú kia lại độc ác tới nhường nào!

Giấu được thật sâu!

Biên Trường Hi thê lương nờ nụ cười.

Ánh mắt Từ Hồng lóe lên, đến gần một bước thấp giọng nói: "Chị dâu, chị đừng hận anh Chư. Lời nói không cung kính thì dị năng của chị quá vô dụng, bây giờ trình độ chữa bệnh đã được nâng cao, trồng trọt cũng đã tương đối có quy mô, hệ Mộc cấp thấp căn bản đã trở thành đồ bỏ đi, huống hồ chị còn chỉ là cấp sáu cao cấp, hoàn toàn không thể trợ giúp anh Chư. Hơn nữa chị quá mạnh mẽ, quá có chủ kiến, chỉ dùng điều này mà nói, mọi người đều nói ở lại ngăn địch, chị lại nói cái gì mà cả thiên thời địa lợi nhân hoà đều không chiếm ưu thế, muốn lui về phía Bắc, nếu thật sự không được có thể cầu xin sự giúp đỡ của căn cứ Đằng Dương..."

Hần bỗng nhiên ác độc nhìn thẳng Biên Trường Hi: "Ai chẳng biết thủ lĩnh của căn cứ Đằng Dương - Cố Tự là người cũ của chị, chị đây là muốn quang minh chính đại đội nón xanh cho anh Chư sao, chị có biết lúc đó anh Chư lúng túng đến mức nào?"

Biên Trường Hi ngừng cười, lạnh lùng nói: "Tôi và Cố Tự thanh thanh bạch bạch!"

"Phải không? Ai biết được?"

Biên Trường Hi oán hận trừng mắt nhìn hấn, chậm rãi cười lạnh: "Các người sẽ gặp báo ứng! Chờ đi, các người rất nhanh sẽ phải hối hận!" Cô run rẩy lùi về phía sau, lưng đụng đến cửa sổ đã bị hoả tiễn đánh nát thành hình mạng nhện, cả khung cửa sắt đất ầm ầm vỡ vụn, cô ngã đầu ngã xuống, "ầm" một tiếng rơi xuống khiến cát bụi bay lên mù mịt.

Mọi người đang chạy trốn hỗn loạn xung quanh hoảng sợ kêu to, Từ Hồng nhủ mày, vừa rồi hấn vội vàng vươn tay thế nhưng lại không bắt được cô, bây giờ đã khiến mọi người chú ý, phải làm sao đây?

Thôi, khiến cô chết trước mặt mọi người không phải càng tốt sao? Hấn suy nghĩ một chút, trong nháy mắt đổi thành vẻ mặt cực kỳ hoảng sợ và lo lắng nhảy xuống theo, độ cao sáu tầng đối với dị năng giả hệ hoả cấp tám là không hề gì, hấn thoải mái nhảy xuống đất, vội vàng ôm lấy Biên Trường Hi: "Chị dâu chị làm sao vậy? Dù chị sốt ruột cũng không thể trực tiếp nhảy xuống, nếu ngã bị thương thì phải làm sao đây?"

Vừa gọi hấn vừa nói to với người xung quanh: "Nhanh! Nhanh gọi đội chữa bệnh tới!"

Lời còn chưa dứt, hấn bỗng cảm thấy có một loại nguy cơ mãnh liệt đang tiến đến, dựa vào bản năng điều động dị năng tạo thành tấm chắn bao quanh toàn thân, chỉ thấy một ngọn lửa diêm dúa chui ra từ dưới làn da của hấn, khiến trong nháy mắt cả người hấn sáng rực lên, nhưng gần như đồng thời, dây leo màu xanh lục chui lên từ trong lòng đất, từ trên người Biên Trường Hi, mũi nhọn sắc bén như đinh đâm về phía hấn dưới các góc độ xảo quyết cay nghiệt, đầu tiên là bụng của hấn, sau đó bàn chân và vó chân dưới lập tức bị chọc thủng, có hai cái đinh gỗ xen lẫn trong dây leo, cực kỳ âm lạnh đâm vào hai mắt của hấn!

Từ Hồng kêu thảm một tiếng, giận dữ phóng ra ngọn lửa bảo vệ hai, ba mét quanh thân thể mình, nháy mắt đã thiêu trụi dây leo và đinh gỗ, mà Biên Trường Hi đang giả chết trong ngực hấn lại bật dậy, hai tay sờ hai bên đùi, hai thanh súng lục nhỏ bé chìa thẳng về phía hai mắt của Từ Hồng, không chút do dự bóp cò.

Ầm...

"A..... "

Từ Hồng đẩy mạnh Biên Trường Hi ra ngoài, giống như phát điên lăn lộn dưới đất.

Biên Trường Hi bị ném đến nơi xa, cả người bị lửa thiêu đốt khiến cô trông như một quả cầu lửa, thân thể cô giật giật, nhưng khoé môi lại cong lên nở nụ cười.

Từ Hồng chết chắc rồi.

Trên lý thuyết, dị năng giả cấp tám ngoại trừ tên lửa đạn đạo và vũ khí hạt nhân thì đã không còn e ngại bất kỳ loại vũ khí nóng nào, nhưng súng lục trên người cô, viên đạn đã dung hợp với chất lỏng khi tinh luyện xương cốt của biến dị thú cấp sáu, đường kính lớn, lực xuyên thấu rất mạnh, lại đánh vào ánh mắt là nơi yếu ớt nhất, viên đạn tiến vào khoang sọ, xoay tròn tạo thành vòng xoáy có thể đánh nát bộ não.

Không còn não cũng giống như không còn trái tim, cho dù dị năng giả cường hấn hơn nữa cũng không thoát khỏi chữ chết, trừ phi có hệ Mộc cấp chín đứng lúc ra tay cứu giúp.

Trên đời này có được bao nhiêu người cấp chín? Ít nhất trong căn cứ Vân Hoa không có dù chỉ một nửa.

Từ Hồng bỏ thuốc ức chế dị năng vào thức ăn của cô, khi cô bị hoả nhận* đánh trúng muốn tự chữa trị cho bản thân đã phát hiện, cho nên hấn buông lỏng phòng bị đối với cô, nhưng hấn đã quên, cô hệ Mộc, hướng tu luyện chính lại là chữa trị, sao có thể không có biện pháp đối với thuốc độc?

Chỉ cần có một kẻ hồ, cô sẽ giống như phụ cốt chi đinh*, không chết không ngừng.

Đáng tiếc...

Cô chợt nhớ tới năm ấy cô cự tuyệt Cố Tự, trước lúc rời đi, ánh mắt hấn lạnh lẽo như sương đêm: "Chư Vân Hoa không phải thứ tốt, cô đừng hối hận!"

Lời nói không phong độ như vậy, cô cho rằng chỉ là nói dối, ai ngờ được một câu thành sấm*.

Biết được kết cục của cô, có phải hấn sẽ cười lạnh nói một câu xứng đáng?

Biên Trường Hi thâm đạm cười.

Đồng tử cô tan rã, ngẩng ngốc nhìn bầu trời u ám trên đỉnh đầu, không có một tia sáng, không có một chút ấm áp, phía xa nhân loại kêu thảm thét chói tai và thủ gào thét nối liền không dứt, trong không khí tràn đầy các loại mùi khó ngửi.

Đây không phải là thế giới cô muốn, vậy thì, chi bằng trở về.

*vô thanh vô tức: đại khái là không để ai phát hiện nha >>

lai giả bất thiện: nằm trong câu "lai giả bất thiện, thiện giả bất lai" nghĩa là người vô có tới không phải người tốt, người tốt sẽ không vô có tới

kẻ hở cầu sinh: tìm đường sống từ trong kẻ hở

dị kỷ: người có lòng riêng

kỳ địch dĩ nhược: bày ra sự yếu kém của mình trước mặt địch

kim thiên thoát xác: ve sầu lột xác

kinh nộ: kinh ngạc phẫn nộ

hoả nhận: lưỡi dao lửa, sau này có thêm phong nhận, thuỷ nhận gì đó mình đều sẽ để nguyên nha

phụ cốt chi đình: đại khái là cái gai ghim vào xương cốt

một câu thành sấm: kiểu như tiên tri ý ^^

Cầu thanks ~ cầu comt a~

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Trùng Sinh, Đồng Đội Đầu Tiên

Editor: Linh Phan

“Biên đồng học, Biên đồng học, tỉnh tỉnh... Không được, phải đến bệnh viện, xem ra cũng bị bệnh cúm rồi.”

“Đội một chút, do Trường Hi ngủ quá trễ thôi, đừng đến bệnh viện vội! Trường Hi, cậu mau tỉnh lại đi!”

Cảm thấy có người đang đẩy chính mình, Biên Trường Hi mơ hồ mở mắt, đầu đau như muốn nứt ra, nhưng ngay sau đó cô lại ngậy ngán cả người, đập vào mắt là ánh sáng rực rỡ, giường lớn bằng gỗ thô, màn trắng như tuyết, gian phòng trống trải nhưng ngăn nắp, đây, đây rõ ràng phòng ngủ của cô trước mặt thể!

Người đang lắc người cô thấy cô tỉnh dậy, vui mừng nói: “Trường Hi, rốt cuộc cậu cũng tỉnh lại! Thật tốt quá!”

Biên Trường Hi giật mình: “Toa Toa?”

Người trước mặt không phải bạn cùng phòng duy nhất trong hai năm đại học của cô- Trần Di Toa sao?

Cô ấy và cô đều là thiên kim của một tập đoàn lớn trong vùng Giang Thành này, ở nhà rất được cưng chiều, người xinh đẹp lại hiền lành, nhân duyên rất tốt, không giống cô, cả người lồi thối lếch thếch. Trong đại học, người khác đối với Biên Trường Hi là kính nhi viễn chi*, chỉ có Toa Toa nguyện ý ngủ cùng phòng với cô, bình thường quan hệ của hai người cũng không quá thân mật, nhưng sau mặt thể hai người lưu vong bên ngoài gần như là sống nương tựa lẫn nhau.

Biên Trường Hi thể chất kém, dị năng và vòng ngọc không gian xuất hiện muộn, trong hơn hai tháng kia, nếu không phải là Toa Toa đã thức tỉnh dị năng hệ Thủy che chở cô khắp nơi, cô đã sớm chết từ lâu, cô vẫn luôn cảm kích trong lòng, nhưng cô chưa kịp có được thành tựu gì thì Toa Toa đã chết thảm. Nhiều năm sau cô vẫn không thể quên được

Nhưng tại sao lại có thể nhìn thấy Toa Toa? Không phải cô đã bị Từ Hồng giết chết sao? Trái tim của cô bị bắn thủng, lại bị ngọn lửa cấp tám thiêu cháy, dù hệ Mộc có sinh mệnh lực ương ngạnh nhất cũng không có khả năng sống sót, nhưng mà bây giờ...

“A, tỉnh?” Người còn lại buông di động, cầm lấy nhiệt kế kiểm tra trên trán Biên Trường Hi: “Ừm, quả thật không phát sốt, Biên đồng học, em có cảm thấy không thoải mái chỗ nào không?”

Biên Trường Hi nghi hoặc nhìn người phụ nữ trung niên này, mặc áo khoác dài, trên sống mũi là gọng kính bằng hợp kim khiến bà có vẻ lạnh lùng nghiêm túc, nhưng khó giấu được sự thân thiết trong ánh mắt, cô lắc đầu.

Cô mê mang một lúc, mơ hồ nhớ lại, vị này hình như là phụ đạo viên lúc cô học năm thứ hai đại học, họ Chu, tính tình bảo thủ nghiêm khắc, thực ra là một người nhiệt tình.

Sau mặt thể cô quyết đoán đi theo nhóm người thứ nhất chạy khỏi trường học, trong hỗn loạn đừng nói là cô Chu, dù là bạn học cùng lớp cũng không

thấy mấy người, sau này nghe nói là không chạy trốn đúng lúc, về cơ bản là lãnh ít dữ nhiều.

“VẬY CŨNG TỐT, XEM RA KHÔNG BỊ BỆNH CÚM, CHỈ LÀ CHÍNH EM CŨNG NÊN CHÚ Ý CHÚT, LOẠI THỜI ĐIỂM NÀY SAO CÓ THỂ THỨC ĐÊM? LẠI CÒN SAY RƯỢU? NGỘ NHỜ SỨC ĐỀ KHÁNG GIẢM SÚT BỊ BỆNH CÚM THÌ SAO, BÂY GIỜ BỆNH VIỆN RẤT NGUY HIỂM, ĐI VÀO KHÔNG BIẾT LÚC NÀO MỚI CÓ THỂ TRỞ VỀ.” CÔ CHU NÓI MỘT LÚC, PHÁT HIỆN BIÊN TRƯỜNG HI NGẬY NGƯỜI KHÔNG CÓ PHẢN ỨNG, NẾU LÀ TRƯỚC ĐÂY CÔ ĐÃ SÓM NHƯƠN MÀY TRỪNG MẮT RỒI.

Nhớ tới gia đình hỗn loạn của đứa nhỏ này, cô Chu thờ dãi không nói thêm gì nữa, quay đầu đuổi đám người đứng xem náo nhiệt ở cửa, lại dặn dò Trần Di Toa vài câu rồi cũng rời đi.

Biên Trường Hi chớp mắt, bệnh cúm?

Đúng rồi, trước mặt thế cả thế giới bùng nổ bệnh cúm, không ngừng có người hôn mê, mà các nhà khoa học và bác sĩ hoàn toàn không hiểu rõ đây là loại bệnh cúm gì, mọi người bó tay hết cách, toàn bộ xã hội bắt đầu hỗn loạn. Thật ra, bệnh cúm lần này là điềm báo, tất cả những người nhiễm bệnh đều trở thành nhóm tang thi đầu tiên, mặt thế bởi vậy mà đến, sau này bệnh cúm bị gọi đùa là siêu vi trùng T.

Cô nhìn về mặt lo lắng của Toa Toa, bỗng nhiên ý thức được cái gì, đột nhiên ngồi dậy, nắm chặt hai tay.

Cảm giác có chút kỳ quái.

Cô cúi đầu nhìn, bản thân vậy mà lại nuôi móng tay thật dài màu tím đậm, còn có tóc, uốn thành những lọn lớn, trời mới biết loại tóc này đã hại chết bao nhiêu cô gái thích chưng diện trong mặt thế, cô đã nếm qua thiệt thòi một lần, lúc đó lập tức dùng dao găm cắt ngắn tóc.

Mà tất cả những điều này đều là bộ dáng trước mặt thế!

Ngoài ra, trên cổ tay trái của cô vẫn đang đeo một chiếc vòng tay làm bằng Dương Chi Ngọc*, chính là chiếc vòng ngọc này, di vật của mẹ cô, bên trong ẩn giấu một nông trường, nhưng sau khi cô chết hẳn là chiếc vòng ngọc này cũng đã tan thành mây khói.

Cô siết chặt chân, một bàn tay chậm rãi bưng kín miệng mình, chỉ sợ bản thân sẽ thét chói tai.

Nhưng toàn thân cũng không khống chế được mà run rẩy.

Chẳng lẽ, chẳng lẽ!

Bộ dáng kỳ quái của cô khiến Toa Toa khẩn trương: “Cậu làm sao vậy? Không thoải mái chỗ nào?”

Biên Trường Hi mạnh mẽ kiềm chế bản thân, kéo chặt thanh tuyến: “Toa Toa, bây giờ là lúc nào?”

Toa Toa mờ mịt, chỉ là vẫn lấy đi động ra: “9 giờ 11 phút sáng.”

Biên Trường Hi liếc nhìn một cái, ngày 20 tháng 5 năm 2013.

Cô gắt gao trừng mắt nhìn con số kia.

Người trong mặt thế vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên thời khắc kia, thời khắc hủy thiên diệt địa khắc cốt ghi tâm, sau 12 giờ đêm nay, cả thế giới sẽ bị tẩy rửa lần nữa, nhân loại nghênh đón khảo nghiệm tàn khốc nhất trong lịch sử.

Còn lại mười lăm giờ.

Cô vậy mà lại trở về?

“Trường Hi cậu làm sao vậy?” Toa Toa lo lắng hỏi: “Hôm qua là sinh nhật của cậu, cậu uống rất nhiều rượu, còn mang chiếc vòng ngọc cậu vẫn luôn giấu như bảo bối ra đeo, vừa khóc vừa cười, tớ cũng sắp bị cậu hù chết, cậu không sao chứ?”

Rốt cuộc cũng là người đã sống bảy năm trong mặt thế, tính tự chủ của Biên Trường Hi rất mạnh, rất nhanh đã tỉnh táo lại, lúc này trong đầu cô chỉ còn một việc, còn lại mười lăm giờ, có thể làm được điều gì?

Cô lắc lắc cái đầu đau nhức sau khi say rượu, lại nhìn Toa Toa nhiều năm không gặp, áp chế chua xót nơi đáy mắt, hỏi: “Nhìn thấy di động của tớ không?”

Toa Toa cười khổ: “Lúc cậu say khướt đã đập vỡ cả điện thoại và xe riêng của chúng ta, nói cái gì mà bị nghe trộm, cậu muốn gọi điện thoại? Mượn của tớ này, dù sao tớ cũng có rất nhiều cái.”

Biên Trường Hi biến sắc, đón lấy di động nói tiếng cảm ơn, ngón tay có chút vụng về thao tác, dù sao cũng đã lâu không chạm qua những thứ này, một phút sau cô xóa bỏ một phần mềm.

“Đây là phần mềm gì?”

“Tải phần mềm này vào di động của cậu, đối phương sẽ có thể nghe lén nội dung cuộc nói chuyện của cậu, không cần khiếp sợ như vậy, với thế lực của

hai nhà chúng ta, dùng một chút thủ đoạn theo dõi con cháu là điều bình thường!”

Mặt Trần Di Toa cũng tái đi: “Làm sao có thể, ba của tớ rất thương tớ!” Chỉ là suy nghĩ một chút, tuy Biên Trường Hi có chút lạnh lùng, nhưng chưa bao giờ nói đùa những chuyện này, lại bắt đầu buồn bực.

Thương yêu? Biên Trường Hi lắc đầu, thứ này đặt trước lợi ích thì có là gì?

Cô cảm di động đi đến ban công, nhìn cây xanh ánh nắng phía xa, hốc mắt nóng lên, lúc di động được nhận, cảm xúc càng thêm sôi sục

“Này? Là ai muốn tìm Biên đại soái ca?” Âm thanh nhạc hip hop và rock & roll truyền tới.

Biên Trường Hi hít mũi, trấn định nói: “Là em, Biên tiểu mỹ nữ. Anh đang ở quán bar sao? Em có một việc muốn nhờ anh, có thể nói chuyện không?”

“Ai nha, tiểu Hi à! Chờ một chút.” Bên kia im lặng một lát, sau đó giọng nói lại vang lên, lần này nghiêm túc hơn nhiều: “Bây giờ được rồi, em nói đi, chuyện gì?”

“Em muốn mua một vé máy bay đi Tô Thành, càng sớm càng tốt, phải tới nơi trước chín giờ đêm nay.”

“Vé máy bay? Bây giờ bệnh cúm lợi hại như vậy, vé máy bay có chút khó tìm, em vội vã đi Tô Thành làm gì vậy?”

“Anh chỉ cần nói có mua được không thôi.”

Bên kia im lặng một lát: “Có thể mua được, nhưng em phải nói cho anh biết em đi làm gì?” Hần rất nghiêm túc nói, lại có chút giọng điệu dạy dỗ trẻ con: “Đừng nói là lại đuổi theo anh đẹp trai nào nha, tiểu Hi, bây giờ bên ngoài rất loạn, nếu em bị lây bệnh, anh phải giao phó với chú gì như thế nào? Không có lý do hợp lý, anh sẽ không để em rời khỏi Giang Thành.”

Lỗ mũi Biên Trường Hi chưa xốt, khẽ gọi một tiếng: “Biên Khoáng”.

Đúng vậy, cô tới Tô Thành làm gì?

Sau mặt thế, rất nhiều căn cứ nhanh chóng được dựng lên, trong đó căn cứ gần Giang Thành và vững chắc chính là căn cứ Tô Thành, vì Tô Thành vốn đã là thành phố lớn, trọng điểm kinh tế quân sự. Cô trùng sinh, tất nhiên có thể lợi dụng tiên tri này tìm cho mình một phần bảo đảm. Chỉ cần nhanh chóng tới đó, mua một căn nhà, hoặc là chỉ ở khách sạn cũng không sao, một là giảm bớt sự nguy hiểm khi chạy trốn từ Giang Thành đến Tô Thành, hai là khi ở đó bắt đầu xây dựng căn cứ có thể tham dự, bằng kinh nghiệm bảy năm trong mặt thế của cô, chiếm một vị trí trong thượng tầng cũng không phải là vấn đề.

Nhưng mà, như vậy có ý nghĩa sao?

Trùng sinh trở về, chỉ vì đi đường tắt?

Sau khi đến Tô Thành, làm người bề trên sẽ hoàn mỹ? Cuộc sống cứ như vậy?

“Này? Này? Tiểu Hi? Em đừng mất hứng, anh chỉ là...” Biên Khoáng có chút nóng nảy.

Biên Trường Hi cười nói: “Anh nói đúng, lúc này xuất hành quá nguy hiểm.” Ai có thể bảo đảm nhất định mặt thế sẽ đến lúc rạng sáng? Nếu sớm hơn vài giờ thì sao? Đừng nói là máy bay, ngồi xe bus cũng rất nguy hiểm, hơn nữa nếu đi Tô Thành chính là bỏ qua mười mấy giờ ưu thế này, không có chuẩn bị đã tùy tiện nghênh đón mặt thế, quá ngu ngốc.

“Biên Khoáng, em có thể tin tưởng anh không?” Cô nghiêm túc hỏi.

Biên Khoáng hoảng sợ, vội vàng nói: “Đương nhiên, toàn bộ Biên gia, anh chỉ tin tưởng em, em cũng chỉ tin tưởng anh, đây không phải là giao hẹn của chúng ta sao?”

“Tốt lắm, anh có bao nhiêu tiền, cho em mượn hết đi!”

Biên Trường Hi cúp điện thoại, trở lại phòng ngủ, không thấy Trần Di Toa, cô nhú mày, rất nhanh đã nghĩ ra cô ấy đi đâu. Cô bắt đầu thu thập những thứ có thể mang theo trong phòng ngủ, đáng tiếc từ hai năm trước sau khi ba mẹ cô mất, vì muốn lừa gạt những thân thích trong nhà kia, cô ăn mặc lộn xộn, ngay cả một bộ đồ đứng đắn cũng không có.

Tùy tiện mặc một bộ, chải lại tóc xoăn, cầm một cái ba lô thể thao, bỏ ví tiền, nước và đồ dùng vệ sinh vào, dùng một chút, cô nghĩ, nên nói chuyện rõ ràng với Toa Toa.

Nhưng phải nói như thế nào? Nhất định không thể nói ra toàn bộ chuyện mặt thế, nhưng lại để cho cậu ấy mơ mơ hồ hồ?

Còn chưa quyết định chủ ý, Toa Toa cảm di động lo âu đi vào: “Trường Hi, tớ nói chuyện với ba, ông ấy nói không phải, chỉ nói là sẽ lập tức bảo tài xế tới đón tớ. Có phải tớ quá xúc động không? Chỉ là tớ không thể tin được...”

Biên Trường Hi yên lặng lắng nghe: “Cậu định làm như thế nào?”

*kính nhi viễn chí: đại khái là nể trọng nhưng xa lánh

Dương Chi Ngọc: một loại ngọc quý

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Cố Nhân, Tiểu Bạch Hoa Phiền Phức

Editor: Linh Phan

"Còn có thể làm sao? Đương nhiên là phải đi, nhưng hẳn là sẽ trở lại nhanh thôi, cậu đừng lo lắng." Toa Toa chán nản mở tủ quần áo, bắt đầu thu thập quần áo.

Biên Trường Hi nhìn cô, muốn nói lại thôi.

Thôi, người ta có nhà có người thân có bối cảnh, chính mình còn có thể cưỡng cầu cậu ấy đi cùng mình, mạo hiểm chạy trốn như chó nhà có tang?

Kiếp trước là do mặt thế đến quá bất ngờ, Biên gia cũng vậy Trần gia cũng thế, ốc còn không mang nỗi mình ốc, không thể cho người đi cứu viện, cho nên cô và Toa Toa mới phải lưu lạc ở bên ngoài, lần này nếu Toa Toa lập tức trở về nhà, đoạn thời gian đầu tiên sẽ có thể bảo đảm an toàn. Như vậy cũng không tệ, cô cần gì phải chặn ngang một cước?

Nhưng vẫn có chuyện cần phải nhắc nhở.

"Toa Toa, tớ biết được một tin tức, tối hôm nay sẽ xảy ra một số chuyện." Biên Trường Hi nói: "Cậu chú ý một chút, cần phải về đến nhà trước khi trời tối, sau đó đừng ra ngoài nữa."

Trần Di Toa bị nói đến sợ hãi: "Sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Bệnh cúm có thể sẽ trở nên nghiêm trọng hơn. Nhưng mà tớ cũng không xác định được tình huống cụ thể, tóm lại cậu đừng ở nơi đông người, chuẩn bị nhiều thức ăn một chút, còn có nước và vũ khí, nếu thật sự có tai họa xảy ra, cậu cần phải biết, lòng người là thứ khó đoán nhất, cướp đoạt bất cớ gì đó, chính cậu phải cẩn thận." Biên Trường Hi nói dối không cần viết nháp, cứ như thực sự có chuyện như vậy, nhìn chăm chăm vào mắt cô nói:

"Tớ biết nhà cậu có rất nhiều vệ sĩ, nhưng bọn họ cũng là người, cũng không phải hoàn toàn phục tùng cậu, thậm chí đứng trước nguy cơ thì người thân cận với cậu nhất cũng chưa chắc sẽ lo lắng cho cậu, bất luận lúc nào, thực lực của bản thân là quan trọng nhất, ý của tớ, cậu có hiểu không?"

Trần Di Toa chỉ cảm thấy ánh mắt người bạn cùng phòng trước mặt vừa sâu lại vừa đen, dường như có loại lực lượng khiến người ta không thể không tin phục, gật đầu theo bản năng.

Biên Trường Hi vẫn vô cùng lo lắng, cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên được, Toa Toa đã cùng cô trải qua bao nhiêu khó khăn gian khổ mới có thể sống sót, nhưng sau khi người của Trần gia tìm đến, không quá nửa năm đã bị người nhà tặng cho một cường giả làm đồ chơi, lúc chạy trốn bị trực tiếp đánh chết, chết đi rồi thì thể còn phải chịu nhục.

Cô chỉ hận chính mình nhận được tin tức quá muộn.

Nhưng mà bây giờ cô có thể nói thẳng "Người nhà cậu sẽ hại cậu" sao? Dù sao tất cả mọi chuyện đều do cô nghe đồn, nói vậy không khéo lại gây bất lợi cho Toa Toa.

Cô thở dài trong lòng, vỗ vai Toa Toa, dùng giọng điệu như trưởng bối nói: "Tóm lại phải cẩn thận hơn nữa, giữ cho mình một đường lui luôn luôn không sai, bất luận xảy ra chuyện gì, không nên kích động, nghĩ biện pháp truyền tin tức đi, nếu tớ biết được, nhất định sẽ nghĩ biện pháp giúp cậu."

Toa Toa không hiểu, nhưng vẫn cảm động đến hốc mắt hồng hồng.

Biên Trường Hi nhắc ba lô lên muốn rời đi, không cẩn thận đụng phải một chồng sách, một bức ảnh rơi ra từ trang sách.

Toa Toa nhặt lên: "A, là ảnh mới tình đầu của cậu, tối qua cậu ôm nó nhớ nhưng không ngủ, trời sáng rồi cũng không cất đi, tớ thuận tay đã kẹp vào sách của cậu."

Sắc mặt Biên Trường Hi trắng bệch, nhận lấy bức ảnh, trong ảnh chính là ánh mặt trời tươi sáng, mưa bụi bay lất phất, dưới bóng cây đại thụ, một thiếu niên thon dài tuổi teen khỏe khoắn, áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng cười.

"Bạch Hắc..."

Nỗi đau mơ hồ tràn ra từ trái tim, giương nanh múa vuốt trong lồng ngực, trong phút chốc về mặt Biên Trường Hi vỡ vụn.

Toa Toa thở dài: "Nếu còn nhớ hẳn thì đi tìm hẳn đi, hai năm trước cậu buộc hẳn đi Mĩ là do sợ bác cả của cậu tổn thương hẳn, nhưng bây giờ chúng ta đều là người trưởng thành rồi, hơn nữa loại chuyện tình cảm này, lại trẻ chỉ sợ sẽ không thể văn hồi."

Không thể văn hồi...

Đúng vậy, Thái Bình Dương quá lớn, lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng, nếu trùng sinh sớm hơn một ngày, cô có thể bay qua, nhưng bây giờ, cô chỉ có thể giống như đời trước, bó tay hết cách.

Biên Trường Hi chớp mắt, dường như không có chuyện gì cất kỹ bức ảnh: "Tớ biết rồi, tớ đi trước, cậu cũng nhanh lên đi."

Đúng mười hai giờ trưa, ở một nông mậu thị trường nhập khẩu vùng ngoại thành Giang Thành, một chiếc mô tô gào thét chạy tới, thân xe hình giọt nước, màu tro, khung xe từ kim loại nặng, không có chỗ nào không khiến người ta ghé mắt.

Một người đàn ông cao lớn bước xuống từ trên xe, vừa tháo mũ ra, mái tóc dài màu nâu hạt dẻ, ngũ quan đẹp trai kiên nghị, tai trái đeo khuyên tai bằng kim cương lấp lánh dẫn tới một hồi xôn xao. Phía sau hẳn, một cô gái xinh đẹp nhỏ nhắn đội mũ che nắng nhảy xuống, dường như cô đã quen với sự tò mò hâm mộ của đám người, đôi mắt to màu nho đen sáng ngời có chút hiếu kỳ liếc nhìn xung quanh: "Chị Trường Hi đâu, có phải còn chưa tới hay không?"

"Trong điện thoại nói đã đến..." Người đàn ông đẹp trai nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên trừng lớn mắt, không dám tin kêu lên: "Tiểu, tiểu Hi?!"

Một chiếc xe dừng ở cột mốc đường cách đó không xa, một thiếu niên cao gầy tinh tế ôm ngực đứng thẳng, một thân đồ thể thao màu đen, giày thể thao màu đen, tóc ngắn màu đen tuyền nhanh nhẹn, ngũ quan tinh xảo, màu da hơi tái, khóe môi khẽ nhếch mang theo sự lạnh bạc, nhưng không ai phát hiện được, lúc nhìn thấy anh chàng đẹp trai kia, trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo hiện lên một tia ảm áp.

Chỉ là lúc ánh mắt dừng lại trên người cô gái xinh đẹp bên cạnh hẳn thì chán ghét nhú mảy.

Anh chàng đẹp trai xông lên, kéo mái tóc ngắn của thiếu niên, suy sụp hô: "Ông trời của tôi ơi, đây là tóc thật sao! Sao em lại cắt thành như vậy? Em bị cái gì kích thích!"

Biên Trường Hi trong bộ dáng thiếu niên đập rớt móng vuốt của hẳn: "Như vậy tiện làm việc." Cô nhìn người đi theo tới đây: "Sao cô ta cũng tới?"

Biên Vi cười đi tới: "Chị Trường Hi, lâu rồi không gặp, lúc anh hai lấy xe vừa lúc gặp em, anh ấy nói là tới gặp chị, em cũng nhớ chị nên theo tới, hẳn là chị sẽ không không chào đón em phải không?" Nói xong chu môi đáng yêu.

Biên Trường Hi nhướng mày, liếc nhìn Biên Khoáng, hẳn ngược ngừng gãi đầu: "Không cần thận lỗ miệng."

Biên Trường Hi biết Biên Khoáng nhìn thì cầu thả, nhưng thực tế là người cẩn thận, cô đã dặn dò hẳn không được để người khác biết, nhất định hẳn sẽ không làm bậy, chỉ sợ là Biên Vi quán lấy hẳn muốn biết.

Cô nhìn về phía Biên Vi.

Khác với gái làng hoa phong tình vạn chủng, qua lại giữa các cường giả trong trí nhớ, lúc này Biên Vi chỉ là học sinh trung học 17 tuổi, bộ dạng lung linh hấp dẫn, tuy có chút điêu ngoa tùy hứng nhưng ăn mặc lại rất quý cù, là cô gái được cưng chiều nổi danh trong xã hội thượng lưu.

Cô ta là con gái nhỏ nhà bác cả của Biên Trường Hi, do vợ kế sinh ra, là em gái cùng cha khác mẹ của Biên Khoáng, Biên Khoáng không thân với người khác nhưng lại rất thương yêu chiều chuộng cô em gái này, nếu nói đến nguyên nhân, chẳng qua là do bộ dáng đơn thuần lừa người, cùng với thủ đoạn làm nũng khiến người ta không thể cự tuyệt.

Biên Trường Hi lại cảm thấy lạnh run.

Lúc trước Toa Toa gặp lại người Trần gia, trở về nhà, cô thì bị đuổi khỏi xe vào rạng sáng vài ngày sau đó, tiếp theo lại vô tri vô giác thiên tân vạn khổ* đến căn cứ Tô Thành, gặp lại Biên gia, Biên Khoáng thân thiết với cô nhất, mỗi khi có cái gì tốt cũng cho cô trước tiên, Biên Vi cảm thấy bị lạnh nhạt lại lý gián không thành, tìm người quấy rối sỉ nhục bọn họ, cuối cùng thậm chí suýt nữa thành công khiến cô và Biên Khoáng không thể ở lại Biên gia.

Cũng chính là thời điểm đó, cô gặp Chư Văn Hoa. Cô nhiều lần do dự về chuyện rời khỏi Biên gia gia nhập đội ngũ của Chư Văn Hoa, cứ tưởng rằng Biên Khoáng có thể sống dễ chịu hơn, nhưng mà không lâu sau hẳn lại chết, chính là bị người phụ nữ này hại chết.

So với Toa Toa, cô càng thêm đau lòng và hối hận đối với Biên Khoáng.

Chuyện đầu tiên sau khi cô trợ giúp Chư Văn Hoa đắc thế chính là khiến Biên Vi lúc ấy đã danh chấn căn cứ sống không bằng chết.

Những ký ức âm u đó cứ điên cuồng hiện lên, khiến sự thù hận cô cho rằng đã giảm bớt mơ hồ trở dậy, có thể là sự lạnh lẽo trong mắt cô dọa sợ Biên Vi, cô ta lùi về phía sau Biên Khoáng: "Chị Trường Hi, sao chị lại nhìn em như vậy?"

Biên Trường Hi hơi chấn động một chút, thu hồi tầm mắt, đi tới bên cạnh xe của Biên Khoáng: "Tôi không chào đón cô, cô đi đi."

Biên Vi tròn tròn mắt, cầu cứu Biên Khoáng: "Anh hai!"

Biên Khoáng lo lắng nhìn Biên Trường Hi, ánh mắt cũng không nhìn tới Biên Vi, vỗ vỗ tay cô ta: "Ngoan, em về trước đi."

Biên Vi đỏ mắt, nhìn cái này nhìn cái kia, cuối cùng đành phải hậm hực dậm chân rồi đi.

Biên Trường Hi lạnh lùng nhìn chằm chằm bóng lưng cô ta, Biên Vi, tốt nhất đời này cô nên thành thành thật thật, nếu không...

Cô đi quanh chiếc xe hai vòng: "Không tệ, tính cơ động rất mạnh, tốc độ khá ổn, chỉ là tạp âm quá lớn. Anh mua Yamaha từ lúc nào?"

*vô tri vô giác: mơ hồ

Thiên tân vạn khổ: trải qua muôn vàn đau khổ

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Quả thật bị phát hiện giới tính của mình là chuyện ngoài ý muốn, nhưng chỉ trong nháy mắt Mạc Doanh Doanh đã có thể điều chỉnh lại tinh thần của mình, thuận tay rút cây dao nhỏ bây giờ vẫn còn đang nắm bên cạnh mạn lụa màu trắng ở cửa sổ, vì khi này cô đã rút ra từ trong giày bó ném về phía Tần Hoài, cầm cây dao nhỏ, cô cúi người, kéo lưỡi dao từ dưới lên trên đâm vào đùi của Tần Hoài.

Hiện tại, Tần Hoài và cô đều cùng ở trong một góc nhỏ hẹp, cũng không kịp tránh né nữa rồi, chỉ có thể dùng tay để nắm cổ tay cô lại. Nhưng lần này, Mạc Doanh Doanh đã có phòng bị, cô dùng nhiều sức hơn so với lúc này, hai người còn đang giằng co đánh nhau, lại nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần.

Đã có người tới rồi. Cô cắn môi, đang muốn rút tay về, lại không ngờ được mũi dao thay đổi góc độ, rạch vào túi ngầm trên cái quần quân đội của Tần Hoài, thêm vào đó hai người lại dùng sức mạnh hơn, cả dao găm nhỏ và cuộn da dê đều bị ném văng lên không trung.

Tiếng bước chân đã càng ngày càng gần, Mạc Doanh Doanh đang định chạy trốn, nhưng lại thấy đối phương bỏ qua không tấn công mình nữa, muốn giành lấy cuộn da dê kia.

- - Chẳng lẽ đó là thứ mà Reagon muốn lấy sao? Như dòng điện chạy qua đầu, Mạc Doanh Doanh cũng không kịp suy nghĩ, cô hoàn toàn dựa vào phản ứng theo bản năng, một tay nắm chặt vai của Tần Hoài, mượn sức để dùng sức, đập một chân, bước lên chỗ dựa lưng của ghế sofa, tung người lên không trung, muốn giựt lấy cuộn da dê.

Tần Hoài cũng không chịu yếu thế, anh cao hơn Mạc Doanh Doanh không ít, theo lẽ tự nhiên cũng hành động dễ dàng hơn rất nhiều, chỉ có điều anh lại không nghĩ tới tốc độ của đối phương có thể nhanh như vậy.

Trong nháy mắt, tiếng bước chân đã truyền tới ngay cửa, Mạc Doanh Doanh nghe được tiếng lên đạn của súng, cô chỉ có thể dùng sức giật thật mạnh, một tiếng 'xoẹt' vang lên, tấm da dê đã bị xé làm hai, cô lại đá một cú về bên hông của người đang tấn công mình trong bóng đêm, thừa dịp người kia tránh né cú đá, một tay chống đỡ, chỉ vài bước đã chuyển người ra ngoài cửa sổ.

Tần Hoài trừng mắt thật to, nhìn bóng dáng nhỏ xinh của người kia, nếu đó đúng là phụ nữ thì cô có thể nhảy từ phòng nhỏ ở tầng hai này xuống đất sao?

Cửa ra vào bị đập bung ra, súng ở trong tay của đám người Tề Đại Vĩ đã chuẩn bị sẵn sàng đang được giơ lên, nếu Tần Hoài không kịp kêu dừng tay, chỉ sợ là trong nháy mắt người đẹp dũng mãnh kia sẽ bị bắn thành như tổ ong. Nhưng tốc độ của Mạc Doanh Doanh vẫn nhanh hơn, gió đêm thổi bay lụa trắng bên cửa sổ, làm cho mục tiêu của bọn họ là cô càng trở nên khó bắt được hơn nữa, cô nhanh chóng ngồi xổm xuống, nhét cuộn da dê vào trong giày, cô đưa tay kéo lấy sợi dây thép đã được chuẩn bị từ trước, cũng không để ý đến bàn tay không của mình đang cọ xát với sợi dây thép thô ráp., nhảy bật lên một cái, đu theo sợi dây nhảy xuống.

Ngay lúc mọi người nhìn thấy cô nhảy xuống, tiếng súng sau lưng cô cũng vang lên, và tất nhiên, đều bắn hụt rồi.

Đợi cho đến khi bảy người lục tục chạy tới trước sân, thì chờ đợi bọn họ chỉ có sợi dây thép đang lắc lư vì bị gió đêm thổi qua.

"Sếp..." Tề Đại Vĩ nhìn Tần Hoài đang lẳng lặng đứng trong bóng đêm, dè dặt giọng hỏi.

Bọn họ đều biết không cần đuổi theo, vì dù sao nếu như ngay cả dây thép dùng để trốn thoát mà người kia đã có thể 'thần không biết quỷ không hay' chuẩn bị ở trước sân, thì con đường chạy trốn nhất định cũng đã chuẩn bị rất tốt, cho dù là đuổi theo cũng chưa chắc bắt được.

Tần Hoài đem phần còn lại của cuộn da dê xếp lại, bỏ vào túi bên trong quần phục của mình, tiếng nói vang lên trong bóng đêm thật lười biếng nhưng

cũng thu hút người khác, hoàn toàn không thể nhìn ra mới vừa trải qua một cuộc đấu cận chiến mệt mỏi: “Ít nhất, cô ta cũng không thể lấy được toàn bộ thứ mà cô ta muốn.” Tần Hoài như nghĩ tới chuyện gì, nói: “Lần trước, người chuyên gia giám định đồ cổ đã được chúng ta mời tới để xem xét nơi này một chuyến tên là gì?”

Mọi người còn lại cũng dần dần rời đi, lần đầu đã thất bại làm cho những chàng trai này có chút mất mát, sau khi Tề Đại Vĩ khuyên bảo bọn họ một chút, mới quay đầu trả lời Tần Hoài: “Anh đang hỏi cô gái nhỏ có đáng người thật đẹp đó hả?”

Chuyên viên giám định đồ cổ đã tới chỗ họ lần trước quả thật làm cho tất cả những thanh niên tràn đầy nhiệt huyết trong đội của họ nhớ thật lâu cũng không thể quên.

Đến nay, Tề Đại Vĩ vẫn còn nhớ rất rõ ràng hình dáng của người chuyên gia xinh đẹp kia, ngũ quan tinh tế thâm thúy, nghe nói là một người con lai, mái tóc ngắn dài tới eo, váy ngắn kiểu chữ A dài tới đầu gối kết hợp với thắt lưng màu trắng và áo sơ mi màu xanh lá sen ở bên trong, bên ngoài là áo khoác màu trắng, ngực lớn eo nhỏ, làm cho tất cả những chàng trai đặc cảnh trong đội vừa nhìn thấy đều sôi trào nhiệt huyết, quả thật là làm cho người ta cảm thấy cảnh đẹp gió mát nha!

Người đẹp như vậy, thật sự sợ rằng chỉ có người có danh sách ‘hậu cung’ quá mức phong phú như đại thiếu gia Tần Hoài mới có thể quên tên, Tề Đại Vĩ nhắc nhở: “Là viện phó viện bảo tàng đồ cổ Mộ Diển Sinh sao?”

Tần Hoài ngẫm nghĩ, hình như là đã từng nghe cái tên này, vì thế gật đầu: “Bây giờ tôi về đội trước có chút việc, các cậu phải kiểm tra lại thật kỹ căn phòng này và những phòng khác một lần nữa, coi thử có đầu mối gì khác hay không, sau đó giúp tôi hẹn thời gian với cô Mộ, mời cô ta đến đây một chuyến vậy.”

Ánh mắt Tề Đại Vĩ sáng lên, nếu như vậy các anh em trong đội lại có phước được nhìn thấy cô ấy một lần nữa rồi ha? Anh ta ‘ba’ một tiếng, kính cẩn chào theo nghi thức quân đội: “Tuân lệnh, sếp!”

Thật sự Tần Hoài có chút ngoài ý muốn khi nhìn đội phó của mình hưng phấn như vậy, chuyên gia Mộ này có gì khác người bình thường sao?

Trở lại bên phía Mạc Doanh Doanh, cô chạy vào rừng cây nhỏ, sau khi tìm được một chỗ tương đối an toàn thì dừng lại, trốn trong một đám cỏ dại, đội khoảng năm phút đồng hồ, sau khi không nghe có tiếng bước chân đuổi theo mới yên lòng, lấy tấm da dê bị nhét trong giày bó ra, bật đèn pin lên, quan sát thật cẩn thận tinh tế.

Theo đúng nguyên tắc thì cô không thể xem nội dung của thứ đồ này, bởi vì Reagon chỉ cho phép cô thi hành những hành động của nhiệm vụ, không cho phép cô được quyền đánh giá nhiệm vụ, nhưng đến cùng là cô không nhịn được, mặc dù chuyện đã trôi qua nhiều năm rồi nhưng cô muốn biết mục đích của CASTA trở lại đất nước Trung Quốc một lần nữa là để làm gì.

Xuyên qua ánh trăng, cuộn da dê cô xua ẩn hiện một tầng ánh sáng màu bạc, bỏ qua chữ viết kỳ dị ở bên ngoài, còn có hai hình vẽ đã không còn nguyên vẹn.

Mạc Doanh Doanh neho mắt lại, cố gắng nhìn hình vẽ thứ nhất cho rõ ràng, cái này giống như - - là một chiếc giày thêu?

Cô dùng ngón tay mình vuốt lên chỗ nổi cộm trong tấm da dê, hình vẽ thứ hai không được trọn vẹn, chỉ mơ hồ thấy được dấu hiệu chỉ có ngọn núi, hình như còn có dòng suối chảy róc rách từ trong núi đổ ra...

Tất nhiên, cuộn da dê này trong lúc giằng co đã bị xé làm hai, nói cách khác một nửa tấm da dê còn lại đã rơi vào trong tay của đám chó săn thành phố T rồi.

Mạc Doanh Doanh cắn cắn môi không cam lòng, sau cùng cô mở bộ đàm loại nhỏ, nói: “Hiện giờ cô ở đâu?”

“Vẫn đang ở chỗ vừa rồi.”

“Tôi tới đó ngay lập tức.” Nói xong, cô đem cuộn da dê giấu kỹ, lợi dụng bóng đêm để rời khỏi biệt thự.

Vào ngày thứ Hai, Tần Hoài đang đợi chuyên gia đồ cổ mà anh đã hẹn gặp mặt, chính là người được cho là có vẻ đẹp hoang dã nhưng đầy tri thức đã được nhắc đến, nhưng lại đúng lúc nhận được điện thoại của em họ Tần Thệ.

Giọng nói của Tần Thệ mang vẻ bối rối, quả thật trăm năm mới gặp một lần: “Hạ Thất bị người ta bắt cóc, ở phía nam đường Châu Hải, cửa hàng số 32, anh dẫn người tới kiểm tra đi.”

Tần Hoài nghe đến tên của cô Hạ Thất này đã lâu, chính người phụ nữ này làm cho em họ của anh yêu tha thiết, cũng không có giây phút nào quên được trong suốt mười năm qua. Anh đứng dậy, phía trên là sơ mi trắng phía dưới là chiếc quần của lính, quần áo có chút nhăn nhoe, nhưng lại đem đến cảm giác thu hút từ trong sự nhếch nhác và chán chường đó.

“Em báo cảnh sát chưa?”

“Bọn họ chỉ muốn một mình em đến đó, em sợ nếu báo cảnh sát làm lớn chuyện lên thì sẽ bất lợi cho cô ấy, cho nên mới báo cho anh.” Đường như Tần Thệ đang lái xe, Tần Hoài nghe được tiếng còi xe từ trong điện thoại.

“Em đang ở đâu?” Tay của Tần Hoài cầm lấy áo khoác mùa hè màu xanh thường mặc đang treo ở một bên, đi về phía cửa văn phòng.

Trên đường đi vừa ngay lúc gặp được mấy người lính trẻ mới trở về sau khi huấn luyện xong, anh lấy tay che điện thoại, nói với bọn họ: “Mang theo đồ, đi với tôi một chuyến.”

Mấy người bọn họ thấy cấp trên, cũng nhao nhao trả lời: “Dạ!”

Lúc này Tần Hoài mới đi ngang qua sân huấn luyện tới chỗ đậu chiếc xe Volvo thân yêu của anh, lại nói với Tần Thệ: “Em chạy xe tới trước của đại đội đi, sau đó đậu ở đó, đợi anh lái xe ra rồi mình đi.”

Nghe được ở phía bên kia điện thoại có tiếng thắng xe, Tần Thệ trả lời: “Em đến rồi.”

Tay Tần Hoài cứng đờ, tên nhóc này đã đưa xe tới đây sao?

Chờ Tần Thệ lên xe, một bên Tần Hoài vừa lái xe hướng về phía nam đường Châu Hải, một bên tìm hiểu mới biết được, thì ra là Tần Thệ nghỉ ngơi trong lúc mình xác nhập những công ty nhỏ đã vô tình đắc tội với người khác, dẫn đến cô Hạ cũng bị tai họa theo.

“Không phải nói cô Hạ này đặc biệt rất dữ dằn sao?” Loại án bắt cóc bình thường này căn bản không cần bọn anh ra mặt, chỉ cần cảnh sát bình thường là đủ rồi.

Tần Thệ lại rất khẩn trương: “Có dữ dằn hơn nữa cũng có thể so với đàn ông sao? Dù sao thì Tiểu Thất cũng chỉ là một người con gái nhỏ bé mà thôi!” Anh ta nhìn Tần Hoài có vẻ dăm chiêu, sắc mặt lại lộ ra vẻ tức giận ghê gớm: “Anh lái nhanh lên đi.”

Vốn Tần Hoài muốn nói với anh ta là gần đây mình đã gặp được một người phụ nữ rất dũng mãnh còn hơn cả đàn ông, nhưng bất quá khi nhìn thấy sắc mặt lo lắng của em họ, anh chỉ có thể kìm nén lại, đưa tay sờ sờ lỗ mũi mình, chân đạp ga, mở còi báo xe cảnh sát lên, chạy xe cũng được nhanh hơn.

Rất nhanh, mấy chiếc xe SUV màu đen chạy ào ào đến chỗ lân cận ở phía nam đường Châu Hải, bộ đàm trên xe Tần Hoài vang lên giọng nói của cấp dưới: “Sếp, xung quanh chỗ này rất khó ẩn nấp.”

Tần Hoài suy nghĩ cân nhắc: “Rút về chỗ có thể ẩn nấp được, chờ tên bắt cóc gọi điện thoại lần thứ hai.” Nói xong, anh đưa mắt nhìn người em họ đang nóng nảy như có lửa đốt trong lòng: “Anh thấy cô Hạ phúc lớn mệnh lớn, sẽ không có việc gì đâu.”

Làm công việc của bọn họ cũng đã nhìn thấy quá nhiều chém giết đẫm máu, cho nên bọn họ cũng không có khẩn trương qua mức. Nhưng trong lòng của Tần Hoài lại có chút suy nghĩ, nếu cô Hạ này gặp phải chuyện bất hạnh, như vậy gông xiềng đã trói chặt em họ của anh từ nhiều năm nay cũng được cởi ra, chuyện này đối với nhà họ Tần cũng không phải là chuyện không tốt.

Khi mọi người rút về chỗ bí mật để chờ đợi kẻ bắt cóc gọi điện thoại lần thứ hai, thì Mạc Doanh Doanh đang xử lý công việc ở văn phòng luật sư của Sở Sự Vụ cũng nhận được một cuộc gọi xa lạ.

“Xin hỏi đó có phải là cô Mạc không?” Giọng nói tiếng Trung không lưu loát, là người nước ngoài.

“Là tôi đây.”

“Tôi à Eric, bạn của cô Hạ Thất, hình như cô ấy xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hiện giờ vị trí được vệ tinh định vị là tại phía nam đường Châu Hải, cửa hàng số 32, thành phố T.” Eric nhìn điểm nhỏ màu xanh đứng im không hề chuyển động trên chiếc máy định vị trong tay, nói. Trước đó vài ngày, Hạ Thất cũng cảm thấy hình như có người đang theo dõi cô ấy, vì thế đã đưa chiếc máy định vị này cho Eric.

Mạc Doanh Doanh gấp hồ sơ trong tay lại, để xuống rồi mới dặn dò: “Bây giờ anh tới khu lân cận ở phía nam đường Châu Hải chờ tôi, ngay bây giờ tôi sẽ chạy qua đó liền.” Hạ Thất cũng coi như là một người bạn của cô, vài ngày trước đó đã nhờ cô giúp đỡ để ý quan tâm tới an toàn của cô ấy.

Nói xong, cô vốn là muốn thay đổi bộ đồ làm việc công sở ra, nhưng cô lại do dự, loại cướp con này, nếu cô ra tay thì sẽ nhanh chóng bắt được, nhưng chỉ đơn giản là giữa hai đùi của cái váy cô đang buộc vào một cây dao nhỏ rất tinh xảo, cô liền cầm lấy túi xách đi ra ngoài.

Lúc Mạc Doanh Doanh đi tới vùng lân cận ở phía nam đường Châu Hải, không để ý liếc mắt một cái, ánh mắt bỗng nhiên ngừng lại.

Những chiếc xe SUV màu đen uy nghiêm như ẩn như hiện, nhìn qua như là vô ý đậu rải rác ở hai bên đường này không phải là là xe chuyên dụng của đặc cảnh thành phố T sao? Không lẽ người bạn trai trước của Hạ Thất lại có quan hệ với đặc cảnh?

“Xin hỏi có phải là cô Mạc không?”

Có người vỗ nhẹ bả vai, theo bản năng Mạc Doanh Doanh chụp lấy bàn tay kia, muốn đem người đó ném qua vai, may mà dừng lại kịp thời, quay người có chút xấu hổ: “Chính là tôi.”

Người đàn ông tóc vàng trước mặt cũng không để ý đến hành động theo bản năng vừa rồi của cô, chỉ chào một tiếng đơn giản để giới thiệu, sau đó liền hỏi cô: “Chúng ta phải làm gì tiếp theo bây giờ.”

Mạc Doanh Doanh liếc anh ta một cái, yên lặng ngồi vào xe của người đàn ông đó, ra hiệu anh nhìn mấy chiếc xe Volvo màu đen đang đậu tùy ý ở cách đó không xa: “Xem ra căn bản là không cần chúng ta ra tay, những người đó có đủ năng lực để giải quyết những chuyện như vậy.”

Nói xong, cô thấy rõ ràng sự không tín nhiệm trong mắt Eric, cũng không thèm để ý đến: “Còn nữa, tôi cảm thấy Hạ Thất có đủ năng lực để giải quyết chuyện này...” Cô còn chưa dứt lời, chỉ ngay về phía trước: “Anh xem đi, như vậy không được...”

Người đàn ông đang ngồi bên cạnh mở cửa xe thật nhanh, cùng lúc đó, cửa của mấy chiếc xe SUV màu đen đang đậu lẳng lẳng bên đường cũng được mở ra rất nhanh, mấy người thanh niên mặt trang phục cảnh sát mùa hè nhanh chóng tấn công, xẹt qua mặt người phụ nữ cả người đầy vết thương đang nghiêng ngả lao đảo, nhanh chóng bắt lấy cây dao trong tay của thủ phạm.

Lúc này, Mạc Doanh Doanh mới chậm chạp đi xuống, nhìn mặt trước trống trải của cửa hàng đá quý, có ba người đàn ông đang đứng tập trung ở đó.

Cô biết được một người trong đó, là bạn trai trước của Hạ Thất, tên là Tần Thệ.

Lại vẫn còn một người cô mới quen hôm nay, chính là Eric.

Nhìn qua một lượt, mắt cô hơi híp lại, người thứ ba mặc áo sơ mi trắng, quần lính rộng thùng thình, một người đàn ông có gương mặt tinh tế, còn không phải là một trong những người chỉ có trong truyền thuyết của đám chó hay cắn người kia sao.

Mạc Doanh Doanh mò mẫm trong túi xách lấy ra đôi kính đen của mình dùng để ngụy trang mang vào, sau đó ngắt lời ba người đàn ông đang đứng yên không tiếng động.

- - “Xin chào, tôi là luật sư của Hạ Thất.” Nở nụ cười như có như không, cô nhìn sắc mặt khó coi của Tần Thệ: “Tôi sẽ tham gia và tiếp nhận toàn bộ thẩm vấn hay khởi tố tiếp theo.”

Như có như không đưa mắt nhìn qua Tần Hoài đứng trầm mặc một bên, Mạc Doanh Doanh nói tiếp: “Tôi tên là Mạc Doanh Doanh.”

Tần Hoài biết hiện giờ tâm tình của em họ mình không được tốt, cho nên tiếp nhận sự chào hỏi đơn giản của Mạc Doanh Doanh, nói: “Bây giờ tôi đưa cô về đội lập án trước.”

Không dấu vết, Mạc Doanh Doanh quét mắt nhìn anh một cái, giống như cô vẫn đặt ánh mắt mình trên người anh chàng tóc vàng đẹp trai, căn bản không để ý tới Tần Thệ và Hạ Thất, gật đầu: “Vậy chúng ta đi thôi.” Đơn giản là cô không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của đôi oan gia này chút nào.

Từ trước tới nay, đối với phụ nữ, đại thiếu gia Tần Hoài vẫn luôn vô cùng quan tâm, ngay lúc này hơi nghiêng người: “Vậy chúng ta đi thôi.”

Suốt dọc đường đi, cô bắt đầu hỏi thăm toàn bộ câu chuyện đã xảy ra, rất hiển nhiên Tần Hoài cũng không hề đặt tâm trí của mình vào chuyện này, anh nhún vai, về mặt thờ ơ: “Không phải là chúng ta đã đến, đang chuẩn bị nghĩ cách cứu người phụ nữ này hay sao, kết quả thật không ngờ cô ta quả nhiên dũng mãnh, có thể dựa vào năng lực bản thân mình thuyết phục được kẻ bất cộc chạy tới đây.”

Mạc Doanh Doanh ghi chép lại, để tiện cho việc thu thập tài liệu báo cáo bắt đầu từng bước của việc khởi tố dân sự.

Những người phụ nữ mà Tần Hoài tiếp xúc qua đều là ‘Hoa Giải Ngữ’, người nào nhìn thấy anh cũng không khỏi nũng nịu, rồi lại nũng nịu, chỉ có người phụ nữ này, ngay cả nhìn thẳng mặt anh cũng chưa từng nhìn qua.

Dường như phát hiện được Tần Hoài không để ý đến những gì mình đang nói, Mạc Doanh Doanh hỏi anh với giọng điệu có chút hờn giận: “Anh Tần, anh có đang nghe tôi nói không vậy?”

Tần Hoài nhìn ánh mắt của cô có chút thiếu kiên nhẫn, đột nhiên ý nghĩ muốn kéo đôi kính đen ở trên mũi của cô xuống lại kích thích anh, anh nhìn cô luật sư nhỏ bé ở trước mặt mình, nhún mày cười, mang dây về treo đùa: “Cô Mạc còn muốn nói gì thêm sao? Tối nay tôi đã có hẹn trước rồi nha.” Anh nhớ được hình như đêm nay có hẹn ăn tối với cô con gái cảnh vàng lá ngọc của một cục trưởng nào đó.

Mạc Doanh Doanh trợn trắng mắt: “Nhân lúc này, tôi chỉ muốn báo cho anh Tần Thệ, vụ án bắt cóc cô Hạ sẽ do tôi cùng đoàn luật sư đứng ra khởi tố hình sự dựa trên cơ sở dân sự. Theo ý của cô Hạ, vụ án này không liên quan đến phía đại diện thương trực. Cô ấy muốn tự mình tiến hành khởi tố riêng lẻ.” Nói xong, cô đưa mắt nhìn về phía hai bên đường, lại hỏi: “Còn nữa, anh Tần, hiện giờ anh muốn quay trở lại cục cảnh sát sao? Dù sao thì cũng chưa tới giờ tan sở mà.”

Tại sao lại có một người phụ nữ không hề thú vị một chút nào như vậy chứ? Trong lòng Tần Hoài đang yên lặng nói thầm, vốn là muốn đưa cô luật sư nhỏ này đi đâu đó yên tĩnh một chút để nói chuyện, xem ra bây giờ là bị ép phải trở lại đại đội rất cực khổ rồi, phải tìm cái người chuyên gia xinh đẹp ở trong đội để nói chuyện phiếm mới đúng lý lẽ nha.

Anh đang chuyển tay lái chuẩn bị quẹo trở về đại đội, tiếng điện thoại di động cũng vang lên, sau đó là giọng nói có chút hưng phấn của Tề Đại Vi: “Sếp, tờ giấy nhỏ kia đã thấy được hình dạng rồi.” Tề Đại Vi là người Đông Bắc, nói chuyện vẫn mang theo âm sắc của địa phương, Tần Hoài nghe giọng nói kích động của anh ta, xoa xoa thái dương, suy cho cùng thì người này có vẻ kích động như vậy là vì cuộn da dê đã được nhận dạng, hay vẫn là có người đẹp làm việc chung mà kích động đây?

Tai của Mạc Doanh Doanh rất thính, chỉ mơ hồ nghe được trong điện thoại truyền đến chữ ‘tờ giấy nhỏ’, cô có chút miễn cưỡng đưa mắt nhìn về phía Tần Hoài - - chẳng lẽ, anh cũng phụ trách điều tra vụ án của CAS-TA sao?

Cô rũ mắt xuống, thăm xem xét. Phía bên này, Tần Hoài đã quay đầu đi, chân đạp thắng dừng lại, đậu xe ở ven đường. Sau giữa trưa, ánh mặt trời chiếu xuống làm cho đôi mắt đào hoa của anh như có tia sáng thật kỳ diệu: “Cô Mạc, hiện giờ tôi còn có nhiệm vụ...”

“Tôi có thể tự mình đi về được.” Ngay lập tức, Mạc Doanh Doanh cúi dây thắt an toàn, cầm túi xách lên, xoay người bước xuống xe: “Anh Tần, hẹn gặp lại.”

“...”

Tại sao trên đời này lại có một người phụ nữ không đáng yêu một chút xíu nào như vậy chứ! Chân của đại thiếu gia Tần Hoài đạp mạnh lên chân ga, hướng về phía đèn đỏ phóng một cái vèo chạy qua.

Mạc Doanh Doanh đứng ở ven đường, lấy ra điện thoại di động: “Giúp tôi điều tra thêm về Tần Hoài, theo dõi anh ta đi đâu vào hai ngày nay.”

Không hiểu tại sao cô lại có cảm giác, người đã đánh nhau với cô, còn ăn đậu hủ mềm của cô, chính là cái tên thiếu gia phong lưu không có chỗ nào đứng đắn mới vừa đi khỏi này vậy?

Suy nghĩ của tác giả: Cập nhật ~

Do đó phải cảm ơn Điều Tây Bì nhà mình, tuy cô ấy do lười biếng nên lâu rồi không đánh chữ, nhưng vẫn kiên trì giúp tôi tìm lỗi sai, sửa lại những chỗ có vấn đề nha ~

Cũng không biết nhìn thấy được thông báo của Tiểu Cửu không nữa (ノ 3 ノ) .

Sau cùng là hy vọng mọi người có thể tung một bông hoa nhỏ để giúp cho Tiểu Cửu có thể kiên trì đổi mới mỗi ngày nha ~ (ノ 3 ノ) .

Bởi vì là truyện dài, câu chuyện về mối quan hệ của Hạ Thất và Tần Thệ ở tại đây này chương trung xuất lai đánh xi dầu hạ thất cùng Tần Thệ vẫn ở trong này【 Đã kết thúc 】

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Sáng sớm, nhiều xe hơi danh tiếng đã dừng lại bên ngoài một ngôi biệt thự liên kết, có nhiều người đàn ông và phụ nữ với trang phục không tầm thường ra ra vào vào, trong đó chỉ có thể mơ hồ nghe được vài tiếng “nhà họ La” và “triển lãm giày thêu.”

Một chiếc xe hơi màu đen khiêm tốn đậu lẳng lẳng bên cạnh hàng cây xanh thẳng tắp, chỉ nghe được tiếng khóa của cửa xe mở ra ‘lạch cạch’, một cô gái nhỏ xinh xắn mặc Âu phục màu đen với áo lót bên trong màu trắng từ trong xe bước ra, cô ấy lấy điện thoại ra, bấm số: “Xin hỏi đó có phải là cô La không? Tôi đã đến trước cửa rồi.”

Người vừa mới đến đó chính là Mạc Doanh Doanh đã nghỉ ngơi mấy ngày đang bắt đầu chuẩn bị trở lại làm việc.

Sau khi cô đưa một phần của cuộn da dê cho Reagon, người đàn ông đó nói với cô rằng cô đã có thể nghỉ ngơi một thời gian rồi. Ngay tại lúc đó, Mạc Doanh Doanh có thể hiểu rõ, rõ ràng một phần của cuộn da dê kỳ quái này chính là thứ mà Reagon đang muốn tìm. Cho đến khi cô trở lại đoàn luật sư của Sở Sự Vụ, bắt đầu đi làm lại bình thường còn chưa tới vài ngày, lại nhận được tin từ CASTA thông báo tới, ra lệnh cho cô phải trở về tòa cao ốc căn cứ của CASTA gấp.

Cho tới khi cô đường đường chính chính đến văn phòng tổng giám đốc của Reagon, thì người đàn ông này đã cho mọi người ở tầng lầu này rời khỏi, ngay cả cái máy camera quan sát duy nhất cũng đã bị tắt nguồn.

Khi Mạc Doanh Doanh nhìn thấy như vậy, cô liền hiểu được độ cơ mật của nhiệm vụ lần này không nhỏ, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy Reagon cho tắt tất cả máy camera thu hình khi phân phó nhiệm vụ cho cô - - đây là nhiệm vụ tuyệt mật của CASTA sao?

Nếu cô có thể tiếp nhận nhiệm vụ này, thì điều đó không chỉ nói lên Reagon đã thừa nhận năng lực của cô, mà còn nói lên cô đã có được toàn bộ sự tín nhiệm của Reagon. Nghĩ như vậy, trong lòng Mạc Doanh Doanh cũng không nhận được sự hưng phấn đang dâng lên, tuy nhiên những bước chân vẫn vững vàng như cũ.

Bức màn trong văn phòng đã được kéo lại, chỉ có vài tia nắng mặt trời le lói rơi vào, một cây đèn bàn nhỏ màu cam, Reagon đang chống trên vai chiếc áo khoác của sĩ quan màu xanh đậm, trong bóng đêm một đôi mắt màu xanh giống như một con báo săn khát máu, ông ta đang đứng chống tay lên bàn để lộ ra toàn bộ dáng người to lớn.

Mấy ngày trước cô vừa mới thấy qua một đặc cảnh lỗ mãng nhưng xinh đẹp như hoa, bây giờ lại nhìn thấy một Reagon trầm mặc lạnh nhạt, Mạc Doanh Doanh nhận thấy hai người này, một người mang vẻ đẹp tuần tú, góc cạnh của đàn ông, còn một người lại là thanh tú mềm mại như con gái. Lễ đường nhiên, Mạc Doanh Doanh có thể nhớ rõ về Tần Hoài không chỉ vì gương mặt xinh đẹp hiếm thấy của anh, mà còn vì cô thấy được tính cách hết sức lòng bông của anh.

Người như vậy mà làm đặc cảnh, vậy không phải lúc nào cũng dễ dàng bị hạ gục sao? Nhớ tới bộ dáng và biểu tình của anh đối với cô vào ngày đó, Mạc Doanh Doanh đành phải ép buộc mình đè nén xuống, cố gắng tập trung suy nghĩ của mình hướng về Reagon.

Nhiệm vụ của Reagon vẫn trước sau như một, thật ngắn gọn: “Nhà họ La muốn triển lãm giày thêu, tôi muốn đôi giày ‘trần gia chi bảo’ của nhà họ La có hơn trăm năm cơ nghiệp kia.

Mạc Doanh Doanh cũng đã từng nghe nói về nhà họ La của thành phố T.

Nhà họ La là một gia tộc nổi bật trong ngành sản xuất giày của cả nước, mỗi người nổi tiếng hay làm ăn đều có ít nhất một đôi giày của nhà họ La làm ra, ngay cả đôi giày cao gót mà Mạc Doanh Doanh đang mang ở chân, cũng là do cơ sở của nhà họ La sản xuất ra.

Mà giày thêu của nhà họ La lại càng nổi tiếng ở nước ngoài, chỉ cần liên quan đến phong cách Trung Hoa thì rất nhiều thương hiệu nổi tiếng đều mời thiết kế sư giày thêu của nhà họ La đến tận nơi trình diễn để tiến hành đánh giá, chỉ với sự kính trọng như vậy cũng đủ để thấy được danh tiếng của nhà họ La to lớn như thế nào.

Vậy mà bây giờ, Reagon lại muốn cô đi lấy về đôi giày trong truyền thuyết, được nhà họ La coi như là bảo vật làm giàu: ‘giày thêu Yên Chi’, việc này khó khăn đến nỗi ngay cả Mạc Doanh Doanh cũng phải chần chừ.

Cho dù không tính tới nhiệm vụ hiện tại mà Reagon giao cho, cô cũng tìm hiểu được từ rất nhiều nguồn tin là có rất nhiều người muốn lấy được đôi ‘giày thêu Yên Chi’ này của nhà họ La, nhưng tất cả đều thất bại thảm hại, mà những kẻ trộm vì danh tiếng của đôi giày thêu mà đến, sau đó cũng không còn nghe thấy tin tức gì nữa.

Chuyện này chỉ đơn giản là vì người cổ đông lớn nhất của công ty nhà họ La ở thời điểm này, cũng là người nắm quyền của gia tộc họ La – lão phu nhân của họ La có thù đoạn tàn nhẫn, đem một đám con cháu thích gây chuyện dậy dỗ trở nên dễ bảo hơn, từ lúc Mạc Doanh Doanh biết đến nhà họ La, thì lão bà họ La vẫn luôn nắm giữ chặt chẽ công ty La thị trong tay, mặc kệ là suy thoái kinh tế hay khủng hoảng tài chính dữ dội trước nay chưa từng có, cũng không may mắn làm suy yếu đến gia tộc thương nhân này cho dù chỉ là một chút xíu.

“Có nghe được không?” Giọng nói lạnh lùng của Reagon cắt ngang những trầm tư suy nghĩ của Mạc Doanh Doanh, cô hốt hoảng ngẩng đầu nhìn cặp mắt màu xanh lục sâu thẳm như ánh sáng u minh dưới ánh đèn màu cam, gật đầu chấp nhận nhiệm vụ.

“Tôi biết rồi, nói cho tôi biết thời gian cụ thể để hoàn thành nhiệm vụ.” Bây giờ vấn đề duy nhất mà Mạc Doanh Doanh quan tâm chính là thời gian để hoàn thành nhiệm vụ lần này là ít hay nhiều.

Reagon bỏ tấm da dê vào một chiếc hộp bạc, đem cái khóa bằng bạc ở bên ngoài khóa lại, sau đó nhìn về phía Mạc Doanh Doanh.

Thân hình cao lớn, thon dài của ông ta dưới lớp áo màu đen ngắn tay, phủ bên ngoài là áo khoác của quân đội màu xanh lá cây, lộ ra cánh tay màu lúa mạch tiềm ẩn sức mạnh, nhìn ông ta đến gần, không tự giác Mạc Doanh Doanh lùi về sau một bước, nhưng vẫn cảm thấy đầu vai nóng lên, bàn tay to của ông ta đã nắm lấy vai cô.

Lòng bàn tay của Reagon rất nóng, làm cho trái tim không bao giờ gọn sóng của Mạc Doanh Doanh cũng đập loạn đi vài nhịp: “Reagon?”

Người đàn ông này ghé vào sát người cô, hơi thở nam tính mạnh mẽ làm cho cô không thể thở nổi, dù từ trước tới nay cô luôn chấp hành nhiệm vụ cũng chưa bao giờ hồi hộp khẩn trương như vậy.

“Nhiệm vụ lần này rất quan trọng.”

“Tôi biết.” Mỗi nhiệm vụ mà ông gia giao phó, đối với cô mà nói đều quan trọng như nhau, bắt đầu từ lúc ông ta cứu cô ra khỏi cái địa ngục của nhân gian kia.

Ông ta rút tay về, nhiệt độ trên bà vai giảm đi làm cho Mạc Doanh Doanh có chút sợ sệt, cô đưa mắt nhìn Reagon, ánh mắt của người đàn ông trầm trầm: “Mạc, chuyện này đối với tôi và cô đều rất quan trọng.” Giọng nói của ông ta nhẹ tênh, làm cho Mạc Doanh Doanh mơ hồ không nắm bắt được.

Sau đó, ông ta xoay người, tỏ ý không muốn nói thêm bất cứ điều gì với cô nữa.

Mà Mạc Doanh Doanh qua 15 phút ngắn ngủi cũng nhận được tờ danh sách nhiệm vụ mà 15 năm nay cũng chưa có ai hoàn thành đầy đủ hay thành công.

Trong lúc cô đang buồn bực vì không biết phải bắt đầu như thế nào, thì lại nhận được điện thoại từ Tam tiểu thư của nhà họ La, một nhánh nhỏ trong gia tộc họ La.

Trong điện thoại, Tam tiểu thư họ La là vì nghe được danh tiếng mà tìm tới, lý do là vì Mạc Doanh Doanh rất nổi tiếng trong lĩnh vực giải quyết các hồ sơ về ly hôn, mà gần đây trên các tờ báo giải trí cũng rộ lên tin đồn rằng sau khi lập gia đình, vì tính tình kiêu căng của Tam tiểu thư họ La khó sửa đổi, quan hệ mẹ chồng con dâu cũng thật gay gắt, tranh cãi đến nỗi dẫn đến ly hôn giống như hiện nay.

Xem ra, lời đồn không phải là giả.

Và đây cũng là lý do mà Mạc Doanh Doanh đang đứng trước cửa nhà lớn của họ La vào lúc này.

Tam tiểu thư họ La đã hẹn gặp mặt với cô vào hôm nay, nói rằng khi gặp mặt sẽ nói rõ mọi chuyện với cô.

“Là cô Mạc Doanh Doanh?” Giọng điệu cao ngạo, mang theo một khí chất trù việt của con cháu gia đình giàu có.

Mạc Doanh Doanh quay người lại, nhìn Tam tiểu thư họ La trong bộ váy dài màu hồng rực rỡ, xinh đẹp nổi bật hơn người, cô nhẹ nhàng nâng khóe môi: “Tôi là Mạc Doanh Doanh.”

La Nhuận Đình gật đầu thật lạnh nhạt: “Cô đi với tôi.”

Người đẹp áo hồng dẫn Mạc Doanh Doanh đi qua cửa lớn của nhà họ La rất dễ dàng, một đám phóng viên thợ chụp ảnh khi thấy được Tam tiểu thư ngang ngược kiêu ngạo đều nhao nhao ào đến bên cạnh, nhưng cũng có nhiều người tới đây đều là người quen của nhà họ La, đến để chúc mừng triển lãm giày thêu thành công. La Nhuận Đình lên tiếng muốn đi qua đám đông đó, quả thật cũng tốn không ít thời gian.

Đã trải qua một lúc, Mạc Doanh Doanh thừa dịp đông đúc, lộn xộn, làm như bị đẩy đến vách tường một bên của hành lang, đem mấy cái máy nghe lén loại nhỏ đặt vào sau khung của bức tranh trên hành lang.

Đi qua một vòng, cô cố gắng nhớ cấu trúc, đường đi của nhà lớn của họ La.

Đây cũng được coi là nhà tổ thứ hai của họ La, theo tư liệu mà cô tìm hiểu được, nhà tổ thứ nhất của họ La ở tại trấn Thanh Lan, cách thành phố T rất xa về phía Bắc, nằm ngay ranh giới của Trung Quốc và Nga, vào lúc nhà họ La xây dựng cơ nghiệp cũng dựa vào việc mua bán qua lại với Nga mà bắt đầu sự nghiệp.

Nhà tổ thứ hai này của họ La chính là do cụ bà nhà họ La nắm được cơ hội làm ăn vào ba mươi năm trước, quyết định dời đến thành phố T, dựng nên một cơ sở phân thịnh.

Cuối cùng ngang qua hành lang là một khu vườn có hồ nước lớn, lúc La Nhuận Đình muốn dẫn cô đi qua cửa thứ hai của tòa nhà họ La, thì bỗng nhiên có người gọi lại. “Tiểu Tam (<= tui bó tay) đang dẫn ai đi vào nhà vậy?” Mạc Doanh Doanh quay đầu, thấy một gương mặt trang điểm rất đậm đang đứng cách đó không xa, cô chợt nhớ tới theo tư liệu mà mình đọc được, thì đây là Đại tiểu thư của nhà họ La, học hành không tới đâu, nhưng quan hệ xã hội thì rất rộng, hiện giờ đang quản lý mảng quan hệ xã hội của công ty La thị.

La Nhuận Đình nâng mắt nhìn chị lớn La Nhuận Vi của mình, nói: “Luật sư, chờ ra tòa ly hôn.” Cô ta chán cuộc hôn nhân có ‘quan hệ hữu nghị’ từ lâu rồi, chồng cô ta yếu đuối bất lực (<= tui bó tay tập hai), toàn bộ đều dựa vào nhà họ La để làm việc, La Nhuận Đình cô có tư cách, có học vấn, cho dù là không có nhà họ La vẫn có thể sống rất tốt.

La Nhuận Vi đứng đó liếc nhìn Mạc Doanh Doanh, kéo La Nhuận Đình qua một bên, bắt đầu nhỏ giọng dạy dỗ một phen.

Tính tình của hai chị em nhà này đều nóng nảy, nói chuyện không hợp liền lớn tiếng cãi nhau, tuy đây là khu vườn của gia đình, nhưng cũng dẫn tới sự chú ý không ít của đám phóng viên.

Ngay cả Mạc Doanh Doanh đang đứng một bên cũng có thể nghe được tiếng hai người cãi nhau rất rõ ràng.

“Chị đừng có lấy lý lẽ đó ra để nói em, em còn không biết chị muốn cái gì sao!” La Nhuận Đình đẩy chị gái mình ra, tỏ vẻ không phục.

Sắc mặt La Nhuận Vi không tốt lắm: “Chị còn muốn gì bây giờ, không phải chỉ muốn cho em trai em gái của mình để cho chị bớt lo nghĩ thôi sao!” Cô là người lớn nhất trong những người cùng lứa của gia tộc, nhưng cũng là người có bằng cấp thấp nhất, người ở dưới không phục cô, thì cô cũng chỉ có thể lấy thân phận của mình để lấp vào cho hợp lý.

La Nhuận Đình không muốn bị quay vòng vòng, muốn quay người bỏ đi, lại bị tiếng gậy chạm trên mặt đất ‘bang bang’ làm chú ý.

Ngay cả Mạc Doanh Doanh cũng nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, thì thấy cách đó không xa, một cô gái giúp việc đang đỡ một lão thái thái đi trên hành lang gấp khúc.

Lão thái thái mặc bộ áo dài nhà Đường màu đỏ sậm, dường như đi đứng cũng bất tiện, cho nên cả thân người đều dựa vào cô gái giúp việc bên cạnh, nhưng cho dù như vậy, khí phách trên người cũng đủ chứng minh được thân phận của bà lão.

Người nắm quyền cao nhất của gia tộc họ La, lão phu nhân nhà họ La, là người vợ chính thức của La Vạn Bằng – Quách Anh. Từ sau khi lão tiên sinh La Vạn Bằng mất đi tung tích ba mươi lăm năm trước, đều do bà tiếp nhận quản lý gia tộc này.

“Nói cho ta biết đang nào loạn chuyện gì đây!” Giọng nói của lão thái thái có chút khàn, nhưng lại làm cho hai chị em đều trở nên yên lặng, lưng bà cong xuống, đi về phía bên kia vườn hoa, chính là con đường khi này Mạc Doanh Doanh và La Nhuận Đình đã đi qua: “Tới đây giúp ta tiếp đãi khách thật tốt!”

Hai chị em làm sao dám nói ‘không’, ngay lập tức vội vàng đi theo, ngược lại bỏ rơi Mạc Doanh Doanh ở một bên, quên cô mất tiêu.

Đây là một cơ hội tốt, cũng thừa dịp này cô có thể thăm dò địa hình của nhà họ La, Mạc Doanh Doanh lấy ra bluetooth để nghe điện thoại, tỏ vẻ như mình đang nghe một cuộc điện thoại rất bình thường, không có chuyện gì xảy ra hết, đứng ở bên bờ hồ nói: “G1897, nghe được trả lời đi.”

Sau vài giây, một giọng nữ có chút mềm mại truyền đến: “Có G1897 ở đây.”

Mạc Doanh Doanh vén tóc gọn lại ở sau tai, lại tiếp tục nói: “Bây giờ dùng vô tuyến định vị vị trí cụ thể của tôi, rồi báo cho tôi biết đường nào bí mật nhất để đi đến phòng ngủ của Quách Anh.”

Nếu trong ngày hôm nay có thể vào được phòng ngủ của Quách Anh thuận lợi, như vậy thì không còn gì tốt hơn nữa rồi.

“Được. Chờ đợi chút.”

Trong một viện nghiên cứu ở phía bắc thành phố T.

Mái tóc màu đen thật dài thẳng được xõa bung ra, hoa mẫu đơn màu sắc tươi đẹp trên bộ áo sùan xám màu trắng đang rũ xuống, người đẹp của viện bảo tàng Mộ Diên Sinh đang nhẹ nhàng nhún đôi mắt xéch xinh đẹp lại, nhìn qua người đàn ông đẹp trai đang ôm cánh tay đứng bên cạnh cửa.

“Cảnh sát Tần, anh đưa cho tôi thứ ly kỳ quái lạ gì đây.” Cô dùng cái kẹp trái cuộn da dê ra thật tốt, vuốt lên thật kỹ lưỡng, ánh mắt nhìn cuộn da dê đầy lưu luyến không muốn dứt ra: “Đây là tiếng Phạn cổ của Ấn Độ, còn có những chữ viết cổ xưa của nhiều nước khác.”

Sau khi xem xong cô ta mỉm cười, ánh sáng tươi đẹp tỏa ra bốn phía: “Muốn dịch ra được phải cần một khoảng thời gian, dù sao thì trong này cũng có những chữ viết đã bị thất truyền rồi.”

Tần Hoài bước tới gần, cùng cô ta đánh giá cuộn gia dê đã bị xé rách: “Tôi đưa đến chỉ là nửa phần sau thôi, trên nửa phần trước hình như có mấy hình vẽ, hay là phù hiệu, tôi không nhớ rõ lắm, cô biết rất rõ về hình vẽ mà, có lẽ sẽ giúp được.” Anh không bị ảnh hưởng bởi vẻ đẹp tươi cười này một chút nào, ăn nói vẫn rõ ràng, suy nghĩ như bình thường.

“Anh nói thử xem.” Người đẹp họ Mộ bĩu môi không thú vị.

“Là một đôi... Giày thêu.” Tần Hoài cố gắng nhớ lại hình vẽ, nói: “Còn có một ngọn núi và con suối...” Hình vẽ của con suối đã để lại cho anh ấn tượng rất sâu sắc, cho dù là nhắm mắt lại, anh cũng có thể vẽ ra được.

Mộ Diên Sinh ghi chép lại hai cái hình vẽ được anh miêu tả, gom lại mái tóc dài, đến sát bên cạnh anh: “Như vậy đi, tôi sẽ dịch những văn tự này ra thật nhanh, cảnh sát Tần còn có chuyện gì nữa không?”

Vì vội vàng lo cho vụ án này, Tần Hoài cũng đã lâu lắm rồi không có ngắm qua người đẹp, ngay lúc này, anh đưa ngón tay thon dài nâng chiếc cằm nhọn của Mộ Diên Sinh lên: “Tạm thời thì không còn việc gì nữa, tôi vẫn còn đang suy nghĩ về hình vẽ của giày thêu kia thêm nữa.” Nếu đó là hình vẽ đầu tiên trên tấm da dê, như vậy có khả năng nó mang một ý nghĩa hay đại diện cho một điều gì đó rất đặc biệt.

Mộ Diên Sinh có chút mất mát lên tiếng, nhưng giống như lại muốn đưa ra một nghi vấn: “Nói đến giày thêu tôi mới nhớ, gần đây nhà họ La muốn triển lãm giày thêu, anh có biết việc này không?”

Lời của cô ta làm cho thân hình của Tần Hoài đứng lại, người đàn ông xoay người lại, nghiêng đầu, nhún cặp mắt đào hoa lại, mỉm cười rất nhẹ nhưng đầy giao hoạt: “Cảm ơn cô, Diên Sinh.”

Mộ Diên Sinh nhìn anh dần dần đi xa, nhún vai tỏ vẻ bất cần: “Diên Sinh? Tôi vẫn thích được gọi là người đẹp Mộ hơn.”

Tại nhà lớn họ La ở thành phố T.

“Chỗ hành lang gấp khúc này quẹo trái, ở trên bậc thềm đầu tiên, căn phòng thứ ba ở trên lầu, cũng là trung tâm của khu vực này, chính là phòng ngủ của Quách Anh.” G1897 đang từng chút, từng chút hướng dẫn cho Mạc Doanh Doanh đi qua nhà lớn của họ La, cô ấy đang giúp cô tìm ra những nơi có gắn camera quan sát, mà Mạc Doanh Doanh cũng dựa vào sự linh hoạt mẫn cảm của bản thân để tránh được những người làm trong nhà.

Dọc theo đường đi cũng rất thuận lợi, cho nên sau khi cô tránh né được cái camera quan sát cuối cùng, liền lách mình đi vào một căn phòng được trang trí theo đúng kiểu Trung Quốc truyền thống, làm cho cô không khỏi phải đứng ở một góc, đánh giá cẩn thận căn phòng này một lần.

Nhà lớn của họ La ‘tường đồng vách sắt’ trong truyền thuyết, sao lại có sự đề phòng thấp đến mức này chứ?

Trong lòng của Mạc Doanh Doanh lại bắt đầu cảm thấy bất an, lấy máy nghe lén gài vào bên dưới bàn gỗ màu hồng ở đặt ở một bên, sau đó quyết định nhanh chóng đi ra ngoài.

Nhưng cô còn chưa có cơ hội để xoay người, thì bức tường ở trước mặt vốn yên tĩnh, bỗng nhiên có tiếng động vang lên, nhanh đến nỗi ngay cả cô cũng tránh không kịp.

Chỉ trong nháy mắt, một mùi hương truyền đến trong không khí, sau lưng cô chạm vào một vật cứng, trong phút chốc, tay chân của Mạc Doanh Doanh trở nên lạnh ngắt.

- - “Tiểu thư, cần ta giúp chuyện gì sao?” Giọng nói khàn khàn giống như âm thanh của những tờ giấy nhám cọ xát vào nhau, cũng mang theo một sự uy hiếp lạnh khốc, Mạc Doanh Doanh quay lưng lại, đưa mắt nhìn về người đối diện, đột nhiên hai mắt cô tròn to - - đây chẳng phải là người vừa rồi dẫn hai chị em họ La đi khỏi – Lão phu nhân nhà họ La: Quách Anh đây sao.

Suy nghĩ của tác giả: Gừng càng già càng cay.

Là vô béo nhiều người sao? Nhìn đến page view là trái tim của tôi lạnh lẽo nha ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ.

Liên quan tới họ Mộc, tính là chỉ cho một người coi thôi, Tiểu Cửu tôi còn cần phải chăm chỉ hơn nữa ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ ,

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mạt Thế, Thượng Đế Thích Nói Dối

Editor: Linh Phan

"Một giây cuối cùng của ngày 20 tháng 5 năm 2013, tận thế bùng nổ, những người bị bệnh cúm biến thành hoạt tử nhân, chúng nó không có trí tuệ, không có tình cảm, hành động chậm chạp, không còn tri giác, có nhu cầu bản năng cực kì cuồng nhiệt đối với thức ăn, hơn nữa vĩnh viễn cũng không thỏa mãn.

"Đúng vậy, chúng nó chính là thứ gọi là tang thi. Ngoại trừ người bị bệnh cúm, một bộ phận người khỏe mạnh cũng sẽ biến thành tang thi, thời gian đầu mạt thế phần lớn bọn họ là người có hệ miễn dịch kém, chúng nó cùng nhau hình thành nhóm tang thi đầu tiên, đại khái chiếm một phần mười dân số, chỉ có đập nát đầu hoặc vận gãy xương cổ mới có thể triệt để giết chết chúng nó..."

"A..." Một tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết vang lên trong đêm khuya.

Biên Trường Hi mở mắt, xoay người ngồi dậy, đưa tay cảm lấy đồng hồ báo thức đang reo vang đầu giường, tắt đi, lúc này là đúng mười hai giờ.

Trong phòng ngủ chỉ có một cái đèn ngủ mờ mờ, Biên Trường Hi nhìn xung quanh phòng một vòng, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh, tiếng kêu thảm thiết kia truyền đến từ khu chung cư đối diện, hơn nữa còn đang tiếp tục, trong đó xen lẫn tiếng đánh chửi, khóc la.

Trong lòng cô căng thẳng, mặc thêm áo khoác mang dép lê, mở cửa ban công cẩn thận đi ra ngoài. Lúc này tiểu khu mới xây chỉ có từng cột đèn đường còn sáng, bốn phía mờ mịt, cô liếc nhìn ngọn đèn màu cam ở tầng bốn khu chung cư số ba, một người phụ nữ tóc tai bù xù vừa nắm chặt khung cửa dùng sức chạy về phía ban công vừa hét chói tai kêu cứu mạng, nhưng dường như phía sau đang có thứ gì đó tóm chặt lấy cô ta.

Đột nhiên, một cái đầu chen lên từ phía sau, hung hăng cắn vào cổ người phụ nữ, người phụ nữ điên cuồng gào hét, liều mạng đẩy người đang phát cuồng kia ra, hai tay vung loạn đập đến một cây gây phơi đồ, vội vàng đâm mạnh về phía sau, sau đó nhân cơ hội mà chạy trốn tới ban công, thê lương kêu khóc đối với người phía sau: "Người đừng tới đây! Người không được tới!"

Dựa vào ánh đèn bên kia, Biên Trường Hi nhìn thấy cả người cô ta đều là máu, cổ dường như đã bị cắn đứt hơn nửa, vô cùng thê thảm, mà bóng người bước ra từ căn phòng phía sau lại càng kinh khủng hơn.

Đó đã không còn có thể gọi là người.

Nó hành động chậm chạp, con ngươi đã rơi ra khỏi hốc mắt, làn da trắng xanh hơn nữa còn có dấu hiệu thối rữa, trong miệng và hốc mắt chảy ra thứ chất lỏng ghê tởm. Trên thực tế, Biên Trường Hi cũng không thể nhìn rõ ràng như vậy, cô liên hệ với trí nhớ kiếp trước mới hình dung ra hình ảnh này trong đầu. Cùng với sự xuất hiện của nó, ngay lập tức trong không khí truyền đến thứ mùi khiến người ta buồn nôn.

Cái miệng rộng của nó phát ra tiếng gầm nhẹ dọa người, hung phấn nhào về phía người phụ nữ.

Người phụ nữ điên cuồng hét chói tai, dùng cả tay và chân trèo lên lan can, nhắm chặt mắt nhảy xuống.

Sắc mặt Biên Trường Hi căng thẳng, duỗi tay bước về phía trước một bước, lập tức, bàn tay cứng lại giữa không trung, lại lặng lẽ rút về.

Cô đi đến bên cạnh lan can nhìn xuống phía dưới, người phụ nữ ngã xuống bụi cây rậm rạp dưới tầng một, nửa ngày cũng không có động tĩnh, xem ra đã chết. Lại ngẩng đầu, con tang thi kia cầm miếng thịt kéo xuống từ trên chân người phụ nữ kia trong một giây cuối cùng, gặm nhấm từng chút một, ăn xong lại gầm nhẹ một tiếng, vờn tay về phía Biên Trường Hi bên này.

Hiển nhiên, nó đã ngửi được mùi hương trên người Biên Trường Hi.

Bốn phía tĩnh lặng.

Qua hai giây mới vang lên tiếng hét chói tai và tiếng nôn nửa liên tiếp.

Biên Trường Hi ngẩng đầu nhìn lên, rất nhiều nhà ở đều đã sáng đèn, có người ló đầu ra từ cửa sổ hoặc đứng trên ban công, hiển nhiên bọn họ đã nhìn thấy một màn vừa rồi, mọi người bị chấn động bởi tình cảnh người phụ nữ điên cuồng nhảy lầu, lại nhìn thấy hình ảnh đẫm máu buồn nôn của tang thi, đương nhiên không chịu nổi.

Quả thực giống như phim kinh dị vậy, đã vượt quá sức tưởng tượng lớn nhất của con người.

Còn chưa đợi mọi người phục hồi tinh thần, lại lần lượt có mấy căn phòng xảy ra thảm kịch, có tang thi dễ dàng giết chết người, ăn đến ngon lành, lại có một nhà vài người đối phó một con tang thi, đánh nhau đến trời đất mù mịt.

Một người đàn ông đứng trên ban công gào to: "Tận thế! Là tận thế tới!! Bài viết kia không gat người, đó là tang thi, chúng nó đều biến thành tang thi!!!"

Không có người đáp lại hắn, bảo vệ của tiểu khu bị kinh động, cầm theo đèn pin hoang mang rồi loạn chạy tới, nhìn thấy thi thể của người phụ nữ, cực kỳ hoảng sợ muốn tới gần xem, người đàn ông kia liền kêu lên với bọn họ: "Đừng tới gần cô ta! Người phụ nữ đó đã bị tang thi cắn, cô ta cũng sẽ biến thành tang thi, sẽ đứng lên cắn các người! Các người nhanh tránh xa một chút!... Không không, nhanh chặt đứt đầu cô ta đi!"

Biên Trường Hi có chút kinh ngạc nhìn lại, người đàn ông kia đang sống ở căn nhà bên cạnh căn nhà gặp chuyện không may, nói vậy đã nhìn thấy toàn bộ bị kịch, hơn nữa còn là hình ảnh trực tiếp nhất, lúc này con tang thi liền nhìn về phía hắn gầm thét, cảm nhận của hắn đương nhiên là sâu sắc hơn so với người khác, cũng khó trách lại hoàn hồn nhanh nhất.

Đáng tiếc bây giờ tang thi không có độc, nói dễ hiểu hơn một chút thì đám tang thi thứ nhất này cắn hay cào trúng người cũng không thể khiến người bị thương cảm nhiễm biến thành tang thi, những người bị chúng cắn chết đã triệt để chết, không bao giờ có thể tác quái.

Cô nhìn thi thể người phụ nữ, tiếc nuối nghĩ, nếu người phụ nữ này có thể sống sót sẽ có khả năng kích phát ra dị năng cực lớn.

Tám, chín phần mười số dị năng giả mạnh nhất trong mặt thể chính là xuất hiện như vậy: Bị tang thi cào bị thương, không chết, sau đó thức tỉnh mạnh mẽ, sau này ban biên tập ở thủ đô gọi đó là "Món quà cho những người bị hại đầu tiên".

Nhưng mà mọi chuyện đều có hai mặt, ba ngày sau khi tang thi có độc xuất hiện, phần lớn mọi người đã bị tang thi không độc lừa gạt, lúc cận chiến với tang thi không đủ cẩn thận, sau khi bị thương cũng không bị người khác chú ý, khiến cho rất nhiều người bị cảm nhiễm, những người đó lại cần đồng bạn của mình, một vòng lại một vòng, một đợt tiếp một đợt, sau khi mặt thể tiến đến, lần đầu tiên nhân loại thương vong với số lượng lớn, những chuyện này đều xảy ra vào ba ngày sau. Bị kịch này lại bị nói đùa là "Thượng Đế thích nói dối".

Mà người duy nhất hiểu rõ mọi chuyện - Biên Trường Hi, cho đến nay chỉ từng nói chuyện này với Bạch Hằng.

Ánh mắt cô âm trầm.

Cô vốn đã chết lặng, lúc ở quán net đăng một bài viết đơn giản cảnh báo mọi người chẳng qua chỉ là sự kích động nhất thời sau khi gửi thư cho Bạch Hằng, vì muốn không hồ thẹn với lương tâm nên mới làm việc đó. Huống hồ thích giả sinh tồn*, lần nói dối* kia chẳng phải là một lần sàng lọc của trời cao đối với nhân loại sao, cô đã vô tình tiết lộ Thiên Cơ.

*thích giả sinh tồn: người thích nghĩ được mới có thể sinh tồn

nói dối ở đây chỉ lời nói dối của Thượng Đế là ba ngày đầu an toàn ý

Nhưng khi một lần nữa lại có người chết thảm trước mắt như vậy, cô dao động rồi.

Có phải nên tìm một cơ hội để lộ ra chuyện này hay không?

Một tin tức, có thể cứu được tính mạng của bao nhiêu người?

Biên Trường Hi yên lặng lùi về phòng ngủ, ở đầu giường, điện thoại mà Biên Khoáng cứng rắn mua cho cô đang vang lên không ngừng, màn hình hiển thị tên Biên Khoáng.

Cô bắt máy, giọng nói nóng này sột ruột của Biên Khoáng truyền tới: "Tiểu Hi! Tiểu Hi, em không sao chứ! Thật sự tới! Chỗ anh đã xuất hiện tang thi, bọn anh dùng kính viễn vọng nhìn thấy toàn bộ quá trình!"

"Bọn anh?"

"Đúng vậy, anh và mấy người bạn đã chuẩn bị một ít đồ, không nghĩ tới... Tiểu Hi, em vẫn đang ở tiểu khu đó đúng không, em đừng làm gì cả, anh sẽ lập tức tới đón em..."

"Biên Khoáng!" Biên Trường Hi quát hắn: "Anh đã quên những gì em nói? Bình tĩnh một chút! Đừng tới tìm em. Nếu các anh có chuẩn bị thì hãy tính toán thật tốt, cũng không thể kém hơn những người bất ngờ không phòng bị kia, chúng ta hãy cùng cố gắng sống sót, cuối cùng ắt sẽ gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tang Thi, Đã Từng Ấy Náy

Cô hạ giọng: "Cẩn thận người Biên gia, đừng cứ nóng nảy là lại rối loạn, bị người đùa giỡn cũng không biết, chỉ là giai đoạn đầu hãy cứ đi theo gia tộc, sẽ an toàn hơn một chút, tự anh xem xét cho tốt. Còn có, rèn luyện bản thân thật tốt, bất luận vào thời điểm nào cũng phải cẩn thận. Một lát nữa sẽ không còn tín hiệu, không lâu sau cũng sẽ cắt điện, nước cũng sẽ bị ô nhiễm không thể dùng được, trong lòng anh phải có tính toán."

Hồ hấp phía bên kia bị kiểm hãm, sau đó đột nhiên nặng nề: "Tiểu Hi..."

"Đừng hỏi vì sao em biết, cũng không cần lo lắng cho em, em sẽ sống tốt hơn anh, cứ như vậy nhé."

Cô cúp điện thoại, ngồi ngốc ở trên giường một lúc. Kiếp trước, nghe nói vào đêm mạt thế tiến đến Biên Khoáng cũng đang chơi điện cuồng cùng một đám bạn, nhưng hẳn vẫn có thể thuận lợi thức tỉnh dị năng hệ Phong trong ba ngày đầu tiên, cũng an toàn trở lại nhà lớn, về sau lại là một người mạnh mẽ trong đám tiểu bối Biên gia, bây giờ lại có cô nhắc nhở, chắc là không cần quá lo lắng.

Cô có hai bí mật là nông trường và sông lại, thật sự không muốn đồng hành cùng bất cứ ai, nếu không cùng hành động với Biên Khoáng cũng không tệ.

Ngoại trừ Biên Khoáng, Bạch Hằng và Trần Di Toa cô đã nhắc nhở, chỉ còn lại một người.

Cố Tự.

Bỏ qua những thứ tình cảm chỉ tốt đẹp ở bề ngoài, cô từng nhận sự giúp đỡ của anh, nợ nhân tình của người khác, bây giờ chính là lúc báo đáp, thế nhưng cô lại không biết Cố Tự đang ở đâu, nên liên hệ như thế nào.

Vận mệnh chính là trêu đùa con người như vậy.

Đối với Bạch Hằng, cô tiếc nuối và lo lắng, đối với Biên Khoáng, cô hối hận và đau lòng, đối với Trần Di Toa, cô đồng tình và tiếc hận, mà đối với Cố Tự, mới chính là áy náy thật sâu.

Cô với anh có thể xem như loại quan hệ gì?

Anh là quan lớn ở căn cứ, cô là dị năng giả hệ chữa trị, hai người từng cùng làm nhiệm vụ, từng hợp tác, cô kính nể năng lực của anh, mà anh, có lẽ ít nhiều có chút thương thức sự độc lập của cô chẳng, điện thoại của cô không quá hiểu rõ. Hai người cũng chỉ nói nhiều hơn mấy câu so với người xa lạ, thế nhưng lần đó anh vậy mà lại tìm đến trước mặt cô.

Tại thời khắc yếu ớt nhất bất lực nhất, anh thỉnh cầu cô làm bạn, cô không hiểu anh gặp phải chuyện gì, cũng có thể anh đang thử bất cứ điều gì có thể khi tuyệt vọng, nhưng cuối cùng cô vẫn cự tuyệt.

Nhiều năm sau anh trở thành tuyệt thế cường giả, lại cô đơn tịch mịch một mình, ngay cả ánh mắt cũng mang theo mũi dao, chính là lúc dù như thế nào cô cũng không thể quên bản thân đã từng đuổi một người hai bàn tay trắng ra khỏi cửa.

Cô thờ mạnh một hơi, đến phòng khách ghé sát vào cửa lớn lắng nghe một lúc, xác định bên ngoài không có tang thi, bật đèn bắt đầu thu thập mọi thứ.

Trong ba lô leo núi đựng hai chai nước, hai hộp sữa, hai bao bánh quy nén và bánh mì, bỏ thêm vài bao đùi gà, trứng muối, lạc xường, sô cô la, một bộ đồ, còn có ống nhòm, một ít băng vải và thuốc.

Dùng vài bọc dao lại, cột một dây vải đeo sau lưng, nhìn qua chỉ là một cây côn dài năm sáu mươi centimeter, cũng không quá bắt mắt, hai thanh đao ngắn hơn một cầm trong giày, một buộc ở cạnh ngoài đùi phải.

Chuẩn bị xong, các dụng cụ trong phòng đã sớm chứa đầy nước, cô nằm trên sofa chợp mắt, đến lúc trời sắp sáng cô đã tỉnh lại nấu cơm, chưng canh trứng, ăn cơm nóng hổi, sau đó làm nóng người tiêu hóa một lúc thì trời đã hoàn toàn sáng, cô cẩn thận mở cửa, Linh PHan nhìn xung quanh một chút rồi chạy ra ngoài.

Hành lang lạnh lẽo yên ắng, không có dấu vết đặc biệt nào khác, cô liếc mắt nhìn cửa sổ đối diện, tối qua không nghe thấy động tĩnh lớn, chỉ có vài tiếng thét thất kinh, xem ra người bên trong vẫn ổn.

Cô thu hồi ánh mắt, chậm rãi đi về phía cầu thang.

Bởi vì là tiểu khu mới xây, không có quá nhiều hộ gia đình, cô đã hỏi chủ cho thuê nhà, mỗi tầng có bảy người sống, tòa nhà này có mười lăm tầng, chính là một trăm linh năm người, dựa theo tỉ lệ một phần mười thì sẽ có mười tang thi. Chỉ là cũng không thể tính như vậy, bởi vì nhóm tang thi đầu tiên chủ yếu là người bị cúm, mà hầu hết người bệnh đã được đưa tới bệnh viện, nơi đó mới thật sự là địa ngục trần gian, bên trong khu dân cư hẳn là chỉ có một phần hai mươi thậm chí là tỉ lệ nhỏ hơn.

Biên Trường Hi ở tầng ba, vận khí tốt một chút thì đoạn đường đi xuống này sẽ không gặp tang thi, còn nếu vận khí kém... Mặc dù tang thi không có trí tuệ, không thể mở cửa nhưng vẫn có thể lên xuống cầu thang được.

Trong lòng cô nhớ lại, nhẹ tay nhẹ chân xuống tầng, hành lang vắng vẻ trống không, cô không phát ra bất cứ âm thanh nào, an toàn xuống tầng hai, lại tiếp tục an toàn xuống tầng một, đứng trước cửa thủy tinh của tòa nhà, rút cuộc nhìn thấy một bãi tàn骸 (xác không đầy đủ), xem bộ dạng là một người

đàn ông, máu thịt bắn tung tóe, nội tạng chảy đầy đất, trên cửa thậm chí nhìn thấy mảnh gan nhỏ và đầu tay đã biến thành màu đen, có thể biết được lúc ấy anh ta đã giãy dụa kịch liệt như thế nào, quả thực khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Biên Trường Hi không đổi sắc mặt nhìn thoáng qua, hơi nâng mắt, quả nhiên cách đó không xa có một nữ tang thi đang di chuyển.

Nhóm tang thi đầu tiên cũng không phải là xuất hiện trong cùng một thời gian.

Có nghĩa là khoảng một phần mười dân số không biến thành tang thi trong thời khắc nửa đêm đó, người có hệ miễn dịch kém sẽ chậm rãi biến thành tang thi trong vòng ba ngày.

Mà trước cửa thủy tinh này vừa chết một người, Biên Trường Hi đoán đây là một đôi tình nhân vẫn còn đang ở bên ngoài lúc nửa đêm, bị tang thi đột nhiên xuất hiện dọa sợ nên vội vàng chạy về nhà trọ, trên đường cô gái đột nhiên thi hóa (biến thành tang thi), lại bởi vì cửa thủy tinh của nhà trọ đã khóa, người đàn ông không kịp mở khóa nên bị ăn hết.

Thị giác của tang thi thoái hóa, nhưng thính giác và khứu giác rất nhanh nhạy, một con tang thi cực kì mẫn cảm đối với mùi sinh vật sống và mùi máu tươi, đồng thời lại có loại tính cách lười nhác trời sinh, ví dụ như nếu không phát hiện mục tiêu khác, cho dù đã ăn xong một mục tiêu, DĐle quýdon nó cũng sẽ chỉ đi chuyển ở gần đó, sẽ không chủ động đi kiếm ăn.

Đương nhiên đây là tang thi cấp thấp, sau này tang thi cấp thấp biến thành tang thi cấp cao sẽ có trí tuệ, sẽ làm ra đủ loại hành động khiến con người sùng sốt tuyệt vọng.

Biên Trường Hi phát hiện nữ tang thi kia liền lập tức ngừng mọi động tác, sợ kinh động đến nó.

Khí lực, cường độ thân thể của tang thi lớn hơn con người hai đến ba lần, lại không biết đau đớn mệt mỏi, nếu không có trụ cột sức mạnh nhất định, một mình đánh với một con tang thi là chuyện viễn vông.

Vũ lực và thể lực của Biên Trường Hi không đủ, nhưng cô có đầy đủ kinh nghiệm và trụ cột tâm lý, cùng có đủ bình tĩnh, bảy năm mặt thế, giết tang thi đối với cô bình thường giống như chặt thức ăn vậy, hơn nữa bây giờ cô còn có vũ khí sắc bén, mà phản ứng và hành động của tang thi lại rất chậm.

Vẫn có thể liều mạng.

Vấn đề là chỉ sợ ở xung quanh có tang thi khác.

Cô cúi đầu tìm kiếm, tìm được một viên gạch men sứ trang trí còn thừa, mở cửa sổ ném ra ngoài.

Âm thanh gạch men sứ vỡ vụn cực kì vang, nữ tang thi chậm rãi di chuyển về phía đó, phát hiện không phải đồ ăn liền ngốc ngếch đứng yên một chỗ. Biên Trường Hi đợi một lúc, không phát hiện tang thi khác tới, nhẹ nhàng thở ra một hơi, mở cửa thủy tinh ra, rút dao từ sau lưng nắm trong tay, vượt qua thi thể bước từng bước ra ngoài.

Lúc còn khoảng bảy tám mét, nữ tang thi giống như nhận ra cái gì, chậm chạp xoay người lại.

Mức độ thối rữa của cô ta nhiều hơn so với tang thi trên ban công tối qua, một con mắt đã rơi ra ngoài, từng miếng thịt treo trên mặt, nước dãi màu vàng tanh đậm đặc chảy từ miệng xuống dưới, trên răng nanh sắc nhọn vẫn còn dính một ít thịt vụn, muốn bao nhiêu ghê tởm có bấy nhiêu ghê tởm.

Thật ra phần lớn nguyên nhân mà rất nhiều người không dám đối đầu với tang thi chính là do ghê tởm, những thứ thịt thối và nước dãi này bắn trên mặt mình, nghĩ thôi cũng đã không chịu nổi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Quà Tặng, Cầu Phú Quý Trong Nguy Hiểm

Nữ tang thi gào lớn di chuyển về phía Biên Trường Hi.

Biên Trường Hi hít vào một hơi, vận cổ: "Tốc độ chậm như vậy, biểu tình nguyên thủy như vậy, thật là hoài niệm mà..."

Nói xong, cô bước nhanh tới nghênh đón, vòng sang bên cạnh tang thi, chém một dao vào cánh tay tang thi, "cách" một tiếng, giống như chém vào giấy đá vậy, cánh tay Biên Trường Hi bị chấn động run lên, đồng thời nhanh chóng lùi về sau, cánh tay tang thi chỉ bị chém xuống một phần ba chiều sâu.

Dao quá nhẹ, nếu lần này dùng rìu nặng thì cánh tay kia đã bị chặt đứt.

Sau khi bị công kích tang thi càng lớn tiếng gào thét, lại di chuyển về phía Biên Trường Hi. Biên Trường Hi dùng lại chiêu cũ, lại chém thêm một nhát vào vết thương cũ.

Tang thi cấp thấp chính là kém ở điểm này, thật sự quá ngu ngốc, lại bị Biên Trường Hi chém cũng không biết để quydon thay đổi một chút, vẫn duỗi tay nhào tới như cũ, Biên Trường Hi một lần lại một lần chém vào cánh tay của nó, tuy nhiều lần thiếu chút nữa thì không kéo đao ra được, hoặc là bị móng tay của nó sượt qua mặt, rốt cuộc vẫn thành công chặt hai tay của nó.

Cô há miệng thở dốc, lắc lắc hay tay ê ẩm, lùi về sau duy trì khoảng cách an toàn với tang thi, nhìn chăm chăm nó lắm lắm: "Giết người, người sẽ thành năng lượng mở ra nông trường của ta."

Cô đột nhiên tăng tốc, vòng ra phía sau tang thi, hai tay giơ cao đao, chém vào cổ tang thi.

Kẹt ở giữa cổ.

Tang thi lao đao một, Biên Trường Hi thuận thế đập một, tang thi ngã sấp xuống mặt đất, đao thẳng bị bắn ra.

Biên Trường Hi nhảy lên lưng nó, lấy ra đao ngắn từ cạnh ngoài đùi, luồn vào từ vết cắt trên cổ tang thi, cắt đến tận cùng, đầu tang thi đứt rời ra.

Biên Trường Hi lui sang một bên chống tay lên đầu gối thở dốc.

Quá yếu!

Tay cô thậm chí còn đang run rẩy, ngay cả đao cũng không nắm vững, dùng lực quá nhiều rồi.

"Huýt!!!"

Tòa nhà phía đối diện truyền tới tiếng huýt sáo, Biên Trường Hi nhìn lại, một người đàn ông ở lầu hai đang huýt sáo với cô: "Cô bé lợi hại nha! Đủ mạnh mẽ!"

Biên Trường Hi lạnh lùng nhìn hán một, lại thấy xung quanh có không ít người đang nhìn, nhặt đao lên, lùi về trong cánh cửa thủy tinh của nhà trọ, dựa vào vách tường ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Quá yếu, tiêu chuẩn như vậy cũng khó trách kiếp trước trong vòng một tháng cũng không giết được nửa tên tang thi."

Từ nhỏ thể chất của cô đã yếu, sau khi cha mẹ bị tai nạn máy bay đau thương quá độ, lại có một đám thân thích ngày ngày tới cửa thảo luận cô phần công ty như đòi nợ, phần uất đến bệnh nặng một trận, nếu không có Bạch Hằng tỉ mỉ chăm sóc chắc có lẽ đã bệnh không dậy nổi. Hai năm sau đó vẫn bệnh nặng bệnh nhẹ không dứt, mãi đến khi thức tỉnh dị năng hệ Mộc, thân thể được thuộc tính ôn hòa đặc biệt của hệ Mộc điều dưỡng quanh năm mới từ từ khôi phục khỏe mạnh.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân cô tập trung tu luyện hệ Mộc theo hướng chữa trị, trên thực tế hệ Mộc còn có thể công kích, khống chế, gieo trồng, nắm hệ khác trong ngũ hành cũng có các nhánh tương ứng, tùy thuộc từng người phát triển như thế nào.

Phải nhanh chóng thức tỉnh dị năng hệ Mộc, chỉ là không biết một đời này dị năng của cô có phải vẫn là hệ Mộc.

Cô cầm lấy một thứ, là một cánh tay của nữ tang thi.

Bắp thịt thoắt rữa lộ ra xương cốt màu trắng xám, đầu ngón tay vừa dài vừa nhọn, giống như tấm thép dường như có thể xuyên vào tận trong xương cốt của người.

"Quà tặng của người bị hại trước..."

Nếu kiếp này không linh nghiệm thì sao? Nếu có tác dụng phụ thì sao?

Trong lòng Biên Trường Hi hiện lên rất nhiều ý nghĩ, động tác lại không hề chậm trễ, dùng móng tay kia rạch một đường le'quydon trên tay trái, rất đau, máu đỏ tươi nhanh chóng chảy ra, da thịt xung quanh miệng vết thương dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà biến thành màu vàng, dường như sắp thối rữa, nhìn vô cùng dọa người. Biên Trường Hi lấy băng vải từ trong ba lô quấn chặt miệng vết thương, sau đó kéo ống tay áo xuống, gập chân ngồi chăm chú nhìn vách tường trắng xóa trước mặt.

Cầu phú quý trong nguy hiểm, vận may sẽ không vô duyên vô cớ rơi vào trên đầu bất cứ ai, muốn có được thì phải mạo hiểm chính là thiên kinh địa nghĩa*, nếu như không may xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô cũng đã chuẩn bị tốt tâm lý, trước khi xảy ra tình huống xấu nhất, kết liễu chính mình.

Một chiếc mô tô bóng loáng phóng nhanh trên đường phố hoang vắng.

Tiếng động cơ trầm thấp vững vàng cũng không dẫn tới quá nhiều sự chú ý, đột nhiên, dường như phía trước xuất hiện tình huống. Ba con tang thi đang vây chặt một cửa hàng tiện lợi, dùng nắm đấm cứng như sắt của nó nện lên cửa thủy tinh, dùng hình thể nặng nề dồn lên, không cần nghĩ thêm, nhất định bên trong cửa hàng có người.

Biên Trường Hi giảm tốc độ, vừa tới gần vừa quan sát.

Đây đều là nam tang thi, trước mặt thể hân là công nhân khuôn vác, thân hình cường tráng, khí lực cũng rất lớn, dù là một đánh một cô cũng không phải

là đối thủ, nhưng mà tang thi đơn lẻ quá khó tìm, trước sau con phở này lại rất vắng vẻ, cũng xem như là một cơ hội tốt.

Cô sờ bao nhỏ chứa hộp gỗ đựng vòng ngọc bên hông, lại nhìn riu chữa cháy buộc trên xe, trong lòng có chút do dự.

Người bị vây trong cửa hàng tiện lợi nghe thấy tiếng xe mô tô đều mừng rỡ, kêu lên với cô: "Bạn học này giúp đỡ một chút, chúng tôi bị ba con tang thi này bao vây không ra được, nếu cô có thể giúp chúng tôi dẫn đi một hai con, chúng tôi vô cùng cảm kích."

Đã là ngày thứ hai sau mặt thể, bắt đầu có người ra đi tìm đồ ăn, điều tra tình huống, Biên Trường Hi đi ra từ tiểu khu cũng gặp được không ít. Bây giờ xem đối phương có khoảng bốn nam hai nữ, hơn hai mươi tuổi, bộ dạng chạt vật, hẳn là sinh viên đại học, lnhpHan bọn họ có thể lựa chọn phở buồn bán có chút suy bại trước mặt thể này mà không lập tức tham lam đi tới mấy cửa hàng tổng hợp, siêu thị lớn thì xem ra cũng có chút đầu óc.

Biên Trường Hi liếc mắt nhìn búa, gậy sắt, dao phay trên tay bọn họ, trong lòng nghĩ có thể hợp tác một lần.

Bỗng nhiên một trong sáu người hưng phấn kêu lên: "Trường Hi, là em sao? Trường Hi! Anh là Dục Văn đây!"

Biên Trường Hi nhú mi, liếc mắt nhìn hắn ta một, không biết.

"Trường Hi, nhanh tới cứu bọn tớ, tớ là Vương Diễm, chúng ta là bạn cùng lớp." Lại có một cô gái kêu lên.

Lần này Biên Trường Hi dừng lại một chút, bạn cùng lớp? Cô nhớ lại một chút, dường như thật sự có một người như vậy, người tên "Dục Văn" kia cũng có chút ấn tượng, hình như là bạn trai cuối cùng của cô Trương Dục Văn.

Vào năm cô đang học cấp ba, sau khi cha mẹ bị tai nạn máy bay, vì cổ phần của công ty, cô phải chịu áp lực lớn nhất từ trước tới nay từ gia tộc, nhất là vị "Bác cả" kia, thậm chí còn có nguy cơ bị mưu sát. Vì thế cô không thể không ép Bạch Hăng rời đi, không thể không nguy trang bản thân thành một người sau khi chịu tổn thương sâu sắc thì trở nên vô tâm vô phế, ăn chơi sa đọa.

Hai năm này cô kết giao với rất nhiều bạn trai.

Một tháng đôi một lần, thường xuyên đến những nơi hỗn loạn, biến bản thân thành một cô gái hư hỏng, bây giờ nghĩ lại thật sự vừa hoang đường vừa ngây thơ.

Nếu là Trương Dục Văn và Vương Diễm, vậy những người khác cũng là sinh viên đại học S? Nói không chừng chính là người quen.

Cô ngược lại không muốn dừng nữa, thu hồi tầm mắt tăng tốc độ.

"Trường Hi cậu đừng đi, cậu không thể đi được!"

"Cô ta thật sự là Biên Trường Hi?"

"Cô ta muốn rời đi sao? Sao cô ta có thể như vậy!"

Một lon nước còn chưa mở được ném ra từ lỗ hồng trên cửa thủy tinh, ném về phía Biên Trường Hi, cô xoay đầu tránh thoát, nhưng âm thanh lon nước rơi xuống đất vẫn khiến ba con tang thi chú ý, bọn chúng nhìn về phía Biên Trường Hi, phát hiện đối phương mà đồ ăn tươi mới, tang thi ở tứ phía sau lập tức lao đảo đi về phía cô.

*thiên kinh địa nghĩa: lẽ tất nhiên

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Ác Ý, Phân Loại Dị Năng

Biên Trường Hi nhìn lon nước lăn xa, trong mắt thoáng qua tia kinh ngạc, cô cách cửa hàng tiện lợi ít nhất là ba mươi mét, có thể ném xa như vậy, xem ra đối phương đã thức tỉnh dị năng, không phải là tổ chất thân thể được nâng cao khi thức tỉnh một trong năm hệ thuộc ngũ hành (Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ) mà chính là dị năng hệ lực lượng phổ thông.

Nhưng sau đó cô lại nở nụ cười mang theo tức giận, dừng xe, quay đầu tìm người đã ném lon. Trong cửa hàng tiện lợi có năm người đang kinh ngạc nhìn chăm chăm một nam sinh nhỏ gầy, không cần phải nói, đó chính là đầu sỏ gây nên.

Dưới ánh mắt của mọi người, mặt nam sinh kia đỏ lên, lấp ba lấp bắp nói: "Tôi, tôi chỉ muốn cô ta dừng lại."

Nam sinh đầu tiên cầu cứu Biên Trường Hi trừng mắt nhìn hắn, vội vàng nói với Biên Trường Hi: "Bạn học này, đồng học của tôi không có ác ý..."

Như vậy còn không phải ác ý, vậy thế nào mới là ác ý?

Bởi vì Biên Trường Hi dừng xe, nhóm tang thi nhìn thấy hi vọng, có hai con buông tha cửa hàng tiện lợi đi về phía cô, mắt thấy đã sắp tới gần, Biên Trường Hi giơ một ngón tay hướng về phía nam sinh cầu cứu, lại tự hướng hai ngón tay vào chính mình, sau đó còi ba lô trên lưng ném tới ven đường, đội mũ bảo hiểm lên, lái xe về phía trước một đoạn kéo dài khoảng cách với tang thi, ngay sau đó đột nhiên quay đầu nhắm vào một con tang thi.

"Bịch" một tiếng, tang thi bị cô đánh bay, cô phanh lại, quay xe nghiền chính xác vào hai đầu gối của tang thi, sau đó không quan tâm nó nữa, đảo mắt tiếp cận con còn lại.

Tang thi kia hoàn toàn không hiểu sự lợi hại của xe máy, chỉ biết ngu ngốc há mồm tới gần, đôi mắt phía sau kính chắn gió của Biên Trường Hi hiện lên ánh sáng lạnh, đang muốn đâm tới, bỗng nhiên trước mắt mờ hồ, cảm giác choáng váng nãy giờ đánh thẳng vào đại não, cùng với đó là sự đau đớn khó có thể chịu được ở miệng vết thương trên cánh tay trái, mồ hôi lạnh điên cuồng tuôn ra.

Một chút chậm trễ như vậy, tang thi đã đến trước mắt, vươn ra móng vuốt hung dữ sắc nhọn, Biên Trường Hi rút ra LinhPHan đao thẳng trên lưng, chém sạch mấy cái móng tay và ngón út của nó, tiện thể xoay người nhảy xuống khỏi mô tô, đao thẳng chém xuống cắt đứt dây buộc rìu chữa cháy, tay trái cầm lấy rìu sau đó vội vàng đứng lên lùi lại.

Cô thở dốc hai lần, cắt đao thẳng lại, đổi búa sang tay phải, né tránh hai lần, tìm được cơ hội chém trúng vai phải của tang thi, nó hét lớn một tiếng vươn tay trái tới, Biên Trường Hi cúi người chui qua dưới nách nó, rìu vẽ một đường cung mang theo âm thanh bén nhọn chém tới, cả cánh tay của tang thi rũ xuống, chỉ còn lại một chút da thịt gắn lại.

Biên Trường Hi đi tới sau lưng tang thi, không hề dừng lại, xoay tròn cánh tay chém xuống, hơn phân nửa đầu tang thi bị chém bay, não văng tung tóe.

Tang thi nặng nề ngã trên mặt đất, Biên Trường Hi vẫn còn lo lắng, cho tới khi hoàn toàn chặt đứt đầu nó cô mới nhẹ nhàng thở ra, bài học kiếp trước khiến cô hiểu được, chỉ có tang thi đã bị chém đứt đầu mới chính là tang thi an toàn.

Cô chống rìu thờ, nhìn thoáng qua phía sau, một con tang thi cuối cùng đang đi về phía cô, mà người ở trong cửa hàng tiện lợi không biết là nhìn đến choáng váng hay là như thế nào mà lại trợn mắt há hốc mồm đứng không nhúc nhích, thậm chí một nam một nữ trong đó còn đang cúi đầu nôn mửa không ngừng.

Cô lạnh lùng cười nhạo một tiếng.

Nam cầu cứu cô dường như vừa tỉnh lại từ trong mộng, hét lớn một tiếng: "Nhanh, cơ hội đến, chẳng lẽ sáu người chúng ta lại đứng xem một cô gái giết tang thi giúp chúng ta? Không phải ăn com nhão* thì cùng tôi lao ra tiêu diệt một con tang thi cuối cùng!"

*ăn com nhão: đại khái là vô dụng.

Tuy nhiều lời vô nghĩa nhưng cũng có tác dụng, những người khác đều bị kích phát ý chí chiến đấu, mở cửa cửa hàng tiện lợi vọt ra, vây quanh con tang thi cuối cùng.

Biên Trường Hi chém đứt đầu con tang thi bị nghiền nát chân, sau đó nhặt ba lô, dựng mô tô lên, dựa vào một bên ôm cánh tay trái lạnh nhạt nhìn.

Con tang thi bọn họ vây đánh vẫn còn da thịt, nam sinh cầu cứu, hẳn là đội trưởng của tiểu đội sáu người này đứng Le'quy;don trước mặt tang thi, còn chỉ huy một nữ sinh khác cùng hắn hấp dẫn sự chú ý của tang thi, còn Trương Dục Văn và nam sinh nhỏ gầy đã ném lon nước kia cùng nhau công kích tang thi từ phía sau.

Trương Dục Văn là loại nam sinh cao lớn đẹp trai lại có chút vô lại, nhà cũng khá giả, thường tụ tập cùng một đám hồ bằng cầu hữu*, lúc đánh nhau cũng không có hiệu quả lắm.

*hồ bằng cầu hữu: bạn xấu

Động tác bề ngoài trái lại đánh được đẹp mắt. Chính là bởi vì mấy lí do này Biên Trường Hi mới có thể cùng hắn nguy trang cuộc sống hoang đường của mình.

Lúc này hắn cầm một con dao phay chém tang thi, công kích nhìn có vẻ khá nhưng lại không gây ra thương tổn thực sự. Trái lại nam sinh nhỏ gầy kia, dùng búa nện từng phát, về mặt hung dữ tàn nhẫn, vui sướng khi được phát tiết, rất khó nhìn thẳng, nhưng quả thật mỗi một lần đều có thể tạo thành một lỗ, chỉ tiếc hắn không đủ cao, nếu không gõ từ trên đầu tang thi, chỉ vài lần thì xong việc rồi.

Biên Trường Hi nhìn một lúc, cơ bản có thể khẳng định nam sinh nhỏ gầy này đúng là đã thức tỉnh dị năng hệ lực lượng.

Dị năng trong mặt thể có thể chia làm ba hệ lớn, hệ phổ thông, hệ nguyên tố và hệ đặc biệt.

Hệ phổ thông bao gồm dị năng hệ lực lượng, tốc độ, cường hóa thân thể, loại dị năng này không biểu lộ ra bên ngoài, nói cách khác những dị năng giả hệ phổ thông này chỉ là có tố chất thân thể mạnh mẽ hơn người bình thường một chút, bọn họ thường là nhóm người đã có ưu thế này từ trước mặt thể ví dụ như vận động viên, người chơi boxing, quân nhân, cảnh sát, vệ sĩ, sát thủ,... Bởi vì phổ biến nên giai đđleQuydon đoạn đầu mặt thể hệ dị năng này rất nổi tiếng, có rất nhiều thể lực loại nhỏ chính là do dị năng giả hệ phổ thông tổ chức hình thành.

Tương đối mà nói thì hệ nguyên tố ít hơn rất nhiều. Nguyên tố tức là những nguyên tố thuộc ngũ hành Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, bao gồm hệ Băng

phát triển từ hệ Thủy, hệ Lôi phát triển từ hệ Hỏa, còn có hệ Phong, hệ Sương...

Đặc trưng của dị năng giả hệ nguyên tố chính là khi họ tấn công có lực lượng thực chất xuất hiện, như kiếp trước Biên Trường Hi hệ Mộc, cô có dây mây, đinh gỗ, Từ Hồng là hệ Hỏa, có thể phóng ra hỏa cầu, hỏa nhận.

Đã từng có người thống kê, dị năng giả hệ nguyên tố đại khái có thể xuất hiện với tỉ lệ một phần hai mươi, trong đó hệ phát triển từ hệ chính rất ít ỏi, cũng cường đại hơn rất nhiều, trong đó hệ Lôi hiếm có nhất và cũng mạnh nhất.

Sau cùng là hệ đặc biệt, hệ đặc biệt cơ bản chỉ có hai loại, một là dị năng hệ Tinh thần, trong đó lại có nhánh nhỏ, gồm Tinh thần khống vật (điều khiển đồ vật), Tinh thần nghe lén, Tinh thần điều tra,... Một loại khác là dị năng hệ Không gian, dị năng hệ Không gian có thể chia thành dị năng phổ thông chứa đồ vật và không gian di động, nếp gấp không gian...

Hệ đặc biệt là dị năng hiếm thấy nhất, trong một trăm người cũng khó có được một, mà thời gian thức tỉnh cũng lâu nhất.

Nếu nói hệ phổ thông là ưu thế tiếp nối từ trước mặt thế, vậy hệ nguyên tố và không gian thì cần có chút may mắn, ai không có, ai có, có loại nào cũng không phải điều bản thân có thể quyết định. Mà dị năng hệ Tinh thần đặc biệt nhất cũng công bằng nhất, đó là có thể tự tu luyện được, nhưng thường chỉ có dị năng giả hệ nguyên tố cường đại mới có thể chạm tới cánh cửa kia.

Kiếp trước vị tiểu thư Thái Giang Mỹ kia chính là dựa trên cơ sở hệ Băng tu luyện ra hệ Tinh thần, Chư Vân Hoa hệ Hỏa và Tinh thần nghe lén.

Mà Cố Tự, Biên Trường Hi thờ dài, thủ lĩnh căn cứ Đằng Dương, đệ nhất cường giả Hoa Hạ, chính là cường giả song hệ Lôi và Tinh thần khống vật, thực lực mạnh đến khủng bố, khiến vô số hào kiệt có lòng tranh chấp lại chỉ có thể bóp cổ tay than khô.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 10: Nam Cạn Bã, Diêm Báo Tang Thi Hóa?

Trong mặt thế có một cách nói như thế này, người thức tỉnh dị năng hệ phổ thông, về cơ bản thì đời này cứ như vậy, mà dị năng giả hệ nguyên tố lại có thể kèm theo đủ loại dị năng phổ thông. Bởi vậy không lâu sau dị năng giả hệ phổ thông nổi tiếng bậc nhất đầu mặt thế cũng sẽ bị khinh thường, bởi vì tiềm năng của họ đã hết, người bình thường còn có hi vọng trở thành cường giả hơn bọn họ.

Đám người không có gì cũng tự tìm việc, thả ra đầy trời bát quái - "Ban biên tập Thủ đô" từng dùng hai cụm từ "hoàng hoa đại khuê nữ*" và "nhân thế*" để so sánh người bình thường và dị năng giả hệ phổ thông, nhất châm kiến huyết* vạch ra sự khác biệt to lớn về tương lai của hai bên.

Năm, sáu năm sau mặt thế, nếu anh không có dị năng hệ Tinh thần, vậy anh cũng đừng không biết xấu hổ mà tự xưng mình là cường giả.

Đang xuất thân, bên kia phát ra tiếng hoan hô, hóa ra sau khi hai người bị nôn mưa gia nhập, rất nhanh dđle' quyDon tang thi đã bị đánh bại, nữ sinh bị nôn mưa sùng bái nói với nam sinh nhỏ gầy: "A Đức, cậu thật lợi hại, tớ đã thấy hết, cơ bản tang thi là do cậu đánh chết."

Lời này nói ra trên mặt những người khác đều có chút khó coi, nam sinh nhỏ gầy vội vàng khiêm tốn vài câu. Nam sinh cầu cứu cười cười, đi về phía Biên Trường Hi: "Thật sự rất cảm ơn cô, nếu không có cô trợ giúp chúng tôi cũng không thể chống đỡ thêm được bao lâu, những con quái vật này quá mạnh mẽ, chúng tôi đối phó với một con cũng đã có chút miễn cưỡng."

Dùng một chút, hần lại nhanh chóng tự giới thiệu: "Tôi là Thành Hải Tuấn, sinh viên đại học A, là đội trưởng của tiểu đội này, nam sinh nhỏ gầy kia tên là Chu Đức, đồng học của tôi, lúc này tình huống khẩn cấp, hần nhất thời bị kích thích, hi vọng cô không để trong lòng. Nam sinh đeo mắt kính là Ngô Kiệt, nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa là Trương Tuệ."

Ngô Kiệt là nam sinh bị nôn mưa, tướng mạo phổ thông tính cách hay xấu hổ. Trương Tuệ vẫn luôn đi bên cạnh Thành Hải Tuấn, lúc đối phó tang thi vô cùng chuyên tâm cố gắng, cho nên cả người đầy mồ hôi, tuy chặt vật nhưng mặt đỏ bừng, nhìn dễ chịu, bọn họ đều là đồng học của Thành Hải Tuấn, cùng nhau chạy ra từ trường học.

Hai người còn lại, nữ sinh bị nôn mưa là Vương Diễm, người còn lại chính là Trương Dục Văn.

Biên Trường Hi giới thiệu với Thành Hải Tuấn xong, nhìn thoáng qua những người còn lại, nói câu "Chào mọi người, hẹn gặp lại", sau đó trước khi Trương Dục Văn tới gần leo lên mô tô, khởi động xe.

"Cô..." Thành Hải Tuấn kinh ngạc, hần không nghĩ tới Biên Trường Hi lại dứt khoát như vậy. Trương Dục Văn lại càng ngoài ý muốn, vội vàng nói: "Trường Hi, sao em lại ở đây, lúc trốn ra từ trường học anh đi tìm em khắp nơi mà không thấy, làm anh lo lắng muốn chết."

Hần âm thầm liếc mắt ra hiệu với Vương Diễm.

Vương Diễm hiểu ý. Vừa rời Biên Trường Hi biểu hiện sức chiến đấu không tệ, chính là điều mà tiểu đội bọn họ đang cần, mà bây giờ bọn họ đang bám vào đội ngũ đại học A, Biên Trường Hi lại là người đại học S, nếu có thể giữ lại cô ta, địa vị của hai người sẽ cao lên rất nhiều.

Tuy trong lòng cực kỳ không tình nguyện những trên mặt vẫn cười nói: "Đúng vậy, Trường Hi, Dục Văn tìm cậu rất vất vả, nếu không phải chúng tớ cứng rắn kéo anh ấy đi thì bây giờ anh ấy vẫn còn đang ở trong trường học đấy, hai ngày này cậu đi đâu, lại còn biến thành cái dạng này? Một mình rất nguy hiểm, hay là cùng đi với bọn tớ."

Vừa nói vừa đi tới muốn thân thiết cầm tay cô.

Biên Trường Hi như cười như không nhìn cô ta, cô gái này thật có ý tứ, rõ ràng trong mắt ghen tị muốn chết, khó chịu đến không chịu được, lại cứ cố gắng giả bộ như thân thiết với mình lắm, khỏe mắt liếc qua những người khác, lại có cảm giác cùng hưởng vinh yên, thật sự là vừa mâu thuẫn vừa buồn cười.

Còn có Trương Dục Văn kia, hắn nói mấy câu như vậy, cô lại có chút ấn tượng rồi. Kiếp trước quả thật hắn đã chạy khỏi trường học từ rất sớm, cùng một nhóm người với cô, lúc đó tất cả mọi người mặt xám mày tro chỉ lo chạy trốn chết, ngay cả người bên cạnh lớn lên như thế nào cũng không nhìn kỹ, cô ở trong đám người, nghe phía trước có người hỏi Trương Dục Văn có phải hắn có một người bạn gái hay không, không cần đi tìm sao?

Lúc ấy hắn đáp lại như thế nào? A...hình như là: "Tôi cũng sắp mất mạng, lại còn phải quan tâm cô ta? Loại ma ốm như cô ta sớm muộn gì cũng chết, còn không bằng chết sớm chút, đỡ phải liên lụy đến người khác!"

Cô cũng không tức giận một chút nào, thật sự, dù sao người yêu cũng chỉ là gặp dịp thì chơi, cô chỉ cần một người có thể khiến cô giống như loại người không biết làm việc dang hoàng.

Trương Dục Văn lại nghĩ đã kết giao được với thiên kim Biên thị, do đó khoe khoang, đối với hắn, ngay cả một nắm tay cô cũng chưa từng, vậy thì nói chuyện yêu đương như thế nào.

Chỉ là bây giờ hắn trọn mắt nói lời bịa đặt, thật sự là quá ghê tởm.

Cô nhẹ nhàng tránh khỏi tay Vương Diễm, thân nhiên nói: "Tôi còn có chuyện khác phải làm, đi trước." Sau đó gạt đầu với Thành Hải Tuấn, nổ máy nhanh chóng rời đi, từ đầu tới cuối ngay cả cái liếc mắt cũng không cho Trương Dục Văn.

Thấy cô dứt khoát rời đi, mấy người đều ngăn ra. Vương Diễm đứng nhẹ Trương Dục Văn: "Cô ta sao thế? Anh dạy dỗ bạn gái như thế nào, không có giáo dưỡng như vậy!"

Trương Dục Văn trừng mắt nhìn cô ta, quay đầu cười xin lỗi với Thành Hải Tuấn: "Ngại quá, tính tình Trường Hi không tốt, sau này nhất định tôi sẽ nói cô ấy, để cô ấy giải thích với mọi người." Sau đó lại cực kỳ kín đáo liếc nhìn Chu Đức một.

Tuy Thành Hải Tuấn cảm thấy Biên Trường Hi hoàn toàn không quan tâm Trương Dục Văn, nhưng thấy hắn nói chắc chắn như vậy, trong lòng cũng có chút khó xác định, đành phải cười nói: "Quá lời rồi." Lại thấy hắn nhìn Chu Đức, nghĩ thầm, cũng có thể là do Chu Đức chọc giận người ta, cô ấy mới không nể mặt như vậy.

Hắn nói: "Đồ ăn đã lấy được, chúng ta đi nhanh thôi, tránh lại gặp thêm mấy con tang thi chẳng ta liền xong. Đúng rồi, Dục Văn, vị vừa nãy là bạn gái cậu? Tôi thấy thân thù cô ấy không tệ, trước kia cô ấy làm gì?"

"Cô ấy à, có thể làm gì chứ, vẫn còn là sinh viên năm thứ hai, chính là lúc bình thường cùng nhau đi chơi luôn quán lấy tôi, muốn tôi dạy một ít thuật phòng thân, chỉ là chút trò trẻ con." Trương Dục Văn nói khoác không sợ gặp bão (chém gió thành bão =)))

Thành Hải Tuấn lộ ra vẻ mặt không tin tưởng lắm, Trương Tuệ lại càng thẳng thắn, "phù" một tiếng bật cười: "Kỹ thuật lái xe dùng búa của cô ấy học từ cậu? Sao tôi lại thấy không giống lắm nhỉ??"

Trong lòng Trương Dục Văn thầm bực, trên mặt lại cười cười không giải thích, Thành Hải Tuấn vội cười hòa giải, một nhóm sáu người nhanh chóng rời đi.

Biên Trường Hi tìm nơi trống trải yên tĩnh dừng xe, một chân chống xuống đất tạo thành tư thế tùy thời có thể lái xe, tiếp theo cẩn thận vén tay áo lên.

Băng vải màu trắng đã bị máu thấm ra ướt đầm, cả cánh tay trái của cô vừa lạnh vừa đau, thỉnh thoảng còn có cảm giác gât gât, thật sự là cực kỳ khó chịu.

Mà đầu cô cực kỳ nặng cực kỳ choáng váng, còn có cảm giác muốn phát sốt.

Từ đêm qua trở đi, miệng vết thương chẳng những không khép lại, ngược lại ngày càng nghiêm trọng, rất nhiều triệu chứng không tốt đã xuất hiện, thỉnh thoảng sẽ phát tác rất mạnh mẽ, giống như vừa nãy vậy.

Lúc này Biên Trường Hi mới nhớ lại một việc: Kiếp trước cô nghe những dị năng giả thức tỉnh trong ba ngày đầu nói, quá trình thức tỉnh của bọn họ không hề thuận lợi, thậm chí có thể dùng "thống khổ" để hình dung, các loại cảm giác đau đớn không thoải mái, có người còn đau đến không muốn sống.

Đó là quá trình mà phần lớn người bình thường thức tỉnh đều phải trải qua.

Hồi hận cũng không kịp nữa, bây giờ vấn đề quan trọng nhất là, rốt cuộc loại tình huống này của cô là điềm báo thức tỉnh hay là điềm báo tang thi hóa? Còn kéo dài bao lâu, cô có thể kiên trì hay không?

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Trong lòng Biên Trường Hi vui vẻ, nhìn xung quanh, bên này là đường lớn để tới sân bay Giang Thành, trước mặt thế cũng rất vắng vẻ, bây giờ lại càng không có một bóng người, ven đường có một chiếc xe hơi, hẳn là của con tang thi này lúc còn là người.

Quả thực là cơ hội trời ban.

Cô xuống xe ở cách đó hơn một trăm mét, cầm búa lặng lẽ lại gần.

Bởi vì con tang thi đó đứng thẳng quay lưng về phía cửa buồng điện thoại, Biên Trường Hi muốn lặng lẽ mở cửa tấn công từ phía sau.

Cô thật cẩn thận đi qua, nín thở mở cửa buồng điện thoại, điều chỉnh tư thế, muốn giáng xuống một búa, nhưng tang thi kia đã chậm rãi xoay người lại.

Biên Trường Hi hơi mím môi, đang muốn xuống tay, ngay sau đó lại ngăn ra.

Con tang thi trước mặt này, tóc ngắn ngang tai, gương mặt thoỉ rửa khiến người sợ hãi đã sớm không nhìn rõ bộ dáng LêquyDôn vốn có, nhưng trên sống mũi là gọng kính làm từ hợp kim, bộ Âu phục trên người dính đầy dịch bẩn.

Cô thở dốc vì kinh ngạc: "Cô, cô Chu?!"

Người mới hôm trước còn đứng trước giường cô dặn dò, cô Chu?

Người thứ hai cô nhìn thấy sau khi trùng sinh?

Thực ra Biên Trường Hi cũng không giật mình đến như vậy, dù sao cũng đã nhìn quen sinh tử, trong mặt thể, một phút trước vẫn còn xưng anh gọi em, như keo như sơn, ngay sau đó lập tức có khả năng âm dương cách biệt, mà người còn lại, hẳn không có nhiều thời gian đau khổ bị thương, muốn sống sót, chỉ có cách nhanh chóng thu lại cảm xúc, nghĩa vô phản cố* tiến về phía trước.

Chỉ cần không phải Bạch Hằng hay Biên Khoáng, bất luận là ai mang bộ dáng này đứng trước mặt cô, cô cũng sẽ không dao động. Nhưng chết tiệt là bây giờ cô đang không khỏe.

Lực chú ý không thể tập trung hoàn toàn, ngăn người một đã nhiều hơn nửa giây, chờ cô kịp phản ứng, tang thi cũng đã gào thét nhào tới.

Cô lại giờ búa lên, búa liền đụng trúng ngực tang thi, móng tay thật dài lập tức giữ chặt hai vai cô, đâm đến tận khung xương, mà miệng lớn đầy máu lại vội vã áp tới, phun ra tràn đầy mùi máu tanh.

Biên Trường Hi ném búa xuống, một tay nắm cổ nó, một tay giữ cầm nó, dùng sức đẩy nó ra. Chỉ là dừng nhìn lúc còn sống cô Chu là người mảnh mai, sau khi biến thành tang thi khí lực cũng vô cùng lớn, Biên Trường Hi bị đẩy lùi vài bước, mấy lần bị hàm răng sắc nhọn của nó áp sát da, lại nhanh chóng đẩy ra.

"Bịch" một tiếng, lưng cô đụng trúng ô tô, đau đến mức khiến cô nhe răng trợn mắt, cô nhìn cửa sổ xe phía sau, lại nhìn tang thi, bỗng nhiên rụt cổ lại, tay khê thả lỏng, bởi vì quán tính, đầu tang thi đâm lên cửa sổ xe, như một chùy lớn đập nát cửa sổ thủy tinh.

Biên Trường Hi cũng mặc kệ bà vai mình còn đang bị móng tang thi giữ lấy, nhện đau quay người tránh ra, giờ tay muốn rút ra thẳng đao từ sau lưng.

Nhưng tay vừa giờ lên, sự đau đớn đáng sợ lan ra từ hai vai, cả người cô run lên, tay buông thõng, chặt vật nhìn xuống, Linh Han phần áo trên vai đã nát vụn, máu thịt mơ hồ, dường như còn lộ ra xương trắng lạnh lạnh. Mà cùng lúc đó, cảm giác đau đớn tương tự cũng bạo phát từ miệng vết thương trên tay trái, ba nơi đồng thời phát tác, đau đớn tựa như kinh mạch bị cắt đứt, thiếu chút nữa cô đã ngất đi, trong thân thể dường như có cái gì muốn thoát ra.

Một lần lột xác phá kén thành bướm này, đau đến mức từ trong ra ngoài cơ thể cô ướt đẫm máu tươi.

Không được ngất! Không được ngã xuống!

Cô hung hăng cắn môi, dùng lực lắc đầu, tang thi trước mặt rút đầu ra khỏi xe, mang theo một đầu đầy mảnh vụn thủy tinh bước tới, cô lùi từng bước về phía sau.

Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp lạnh lùng phát ra từ phía sau "Tránh ra", tiếp theo đó là tiếng thứ gì đó phá không mà đến, cảm giác nóng rực nhanh chóng tới gần.

Biên Trường Hi quay đầu nhìn lại theo bản năng, đầu đường xuất hiện mấy bóng người đen tuyền, một vật màu hồng ánh vàng phóng tới.

Biên Trường Hi nheo mắt, trong nháy mắt mắt lại trừng lớn.

Dựa vào! Hóa cầu!

Vậy mà lại là hóa cầu!

Lúc này cô rất muốn chửi mẹ nó!

Buổi sáng ngày đầu tiên cô đã bắt đầu chuẩn bị thức tỉnh, dày vò lâu như vậy, đau đến chết đi sống lại, ngay cả hệ Mộc cũng chưa tới tay, vậy mà có người đã thức tỉnh hệ Hỏa!

Là hệ Hỏa đó! Hệ Hỏa mạnh nhất trong Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ!

Cô cảm thấy trời đất xoay chuyển, một suy nghĩ đang chui âm lên, một suy nghĩ đang lý trí phân tích, sau đó phát hiện một khi hỏa cầu đánh trúng tang thi, vậy nó thật sự sẽ bị chơi chết rồi.

Tang thi thứ mười, nguồn năng lượng thứ mười, năng lượng mở ra nông trường của cô! Bị hủy trong tay người khác sao?

Vì thế lại có một suy nghĩ khác điều khiển cơ thể cô nhanh chóng lướt qua hai bước, chắn trước mặt hỏa cầu thể tối mãnh liệt, trước khi bị đánh trúng, cô khẽ quát một tiếng, tay phải vòng qua đầu vai rút ra đao thẳng, sau đó hung hăng chém tới.

Có niềm dịch tanh hôi bắn lên mặt.

Cô không biết mình có chém trúng tang thi hay không, có giết chết nó hay không, cô chỉ biết sau khi sử dụng toàn bộ khí lực, bản thân đang chậm rãi ngã xuống, quá trình ngã xuống dài đằng đẳng, cô cảm thấy cả người nhẹ bẫng.

Tất cả đau đớn đều tiêu tán, mà tất cả mọi mệt bị cưỡng ép giữ lại, trong nháy mắt tràn tới.

*nghĩa vô phản cổ: làm việc nghĩa không được chùn bước, ý trong truyện chỉ là tiếp tục hướng về phía trước không được chùn bước nha

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Được Cứu, Ân Nhân Là Ai?

Biên Trường Hi tỉnh lại trong tiếng ồn ào huyền ảo.

Chậm rãi mở mắt, trên đầu là xà nhà bằng thép, một bên treo bóng đèn hình tròn, nhìn có chút giống kho hàng.

Bên cạnh có bóng người lay động, chớp mũi tràn đầy mùi cao su, loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện.

"Rốt cuộc bao giờ cô ta mới tỉnh? Ngày mai chúng ta sẽ rời đi, chẳng lẽ còn phải mang theo cô ta?"

"Vương Diễm, không thể nói như vậy, mọi người từng là đồng học, lúc trước cô ấy còn từng giúp chúng ta, cũng không thể bỏ mặc cô ấy ở đây một mình."

"Hải Tuấn, cậu đừng quan tâm cô ta, bạn cùng lớp cái gì chứ, chưa từng thấy người nào máu lạnh như vậy. Dù sao chúng ta cũng không thể thất hứa, đã đáp ứng chiếu cố Biên đồng học thì không thể nửa đường buông tha."

"Bạn cùng lớp thì sao? Là bạn cùng lớp tôi mới muốn đứng ra nói đạo lý, cô ta bị tang thi cào thành như vậy, ai biết lúc nào sẽ biến thành tang thi, hoặc khi nào sẽ chết, rõ ràng chính là một phiền toái, chính chúng ta chạy thoát thân còn không kịp, lại còn mang theo cô ta? Trương Dục Văn, anh nói đi, có phải vậy không?"

"..."

Biên Trường Hi mơ hồ nghe một lát, đại não dần thanh tỉnh, xem ra chính mình được cứu, lại còn là mấy người Thành Hải Tuấn cứu.

Nhưng mà rất kỳ quái, cô nhớ rõ trước khi hôn mê đã nhìn thấy hỏa cầu, người cứu nàng hẳn là đã thức tỉnh hệ Hỏa, có thể thức tỉnh hệ Hỏa ngay ngày đầu tiên mất thế, hơn nữa nhìn tốc độ và độ chính xác khi bay của hỏa cầu, hẳn là người kia đã vận dụng dị năng thuận buồm xuôi gió.

Nhân vật như vậy, nếu không chết non, trong mất thế nhất định sẽ có thành tựu xuất sắc, trong đội ngũ của Thành Hải Tuấn có người như vậy sao?

Cô tạm thời gác nghi vấn sang một bên, nhắm mắt lại tự cảm thụ trạng thái cơ thể bây giờ.

Lúc này cô nằm trong góc, dưới thân trên người phủ một chăn mỏng, lặng lẽ giật giật ngón tay, linh hoạt tự nhiên, miệng vết thương trên cánh tay trái và hai bả vai vẫn còn có chút đau, còn có cảm giác ngứa, đây là biểu hiện đang khép lại. Trong lòng cô thả lỏng, tập trung tinh lực cảm thụ một chút, phát hiện trong cơ thể có một dòng năng lượng ôn hòa âm ập đang lưu động.

Năng lượng đó nhỏ bé như làn khói, mảnh mai như sợi tóc đan xen, khi cô cẩn thận muốn cảm thụ, giống như không có bất cứ cái gì, nhưng nín thở chờ đợi một lúc, lại giống như không nơi nào không xuất hiện, lười biếng dạo chơi trong cơ thể, những nơi nó đi qua đều cảm thấy thật thoải mái, cả người nhẹ nhàng giống như có thể nhảy cao đến ba mét.

Biên Trường Hi mừng rỡ, hệ Mộc của cô đã trở lại!

Dị năng giả vừa thức tỉnh rất khó cảm nhận được năng lượng trong cơ thể, bọn họ đều phải thông qua thực thể của năng lượng mới phát hiện bản thân đã

có dị năng, nhưng Biên Trường Hi lại khác, cô có bảy năm kinh nghiệm kiếp trước, gần như là chỉ cần tinh tâm là có thể tìm thấy dòng năng lượng đang ngủ đông đó, cảm giác tồn tại quen thuộc đến tận xương, tuy bây giờ vẫn còn rất yếu ớt, nhưng tuyệt đối không sai.

Cô rất muốn triệu hồi dây mây nhỏ- bản thể hệ Mộc của mình mà hung hăng hôn một.

Chỉ là cô vẫn nhịn xuống.

Cô bình tĩnh điều động năng lượng hệ Mộc bao phủ lên hai bả vai và cánh tay trái, cảm giác mát lạnh như tơ tằm truyền tới từng chút một, miệng vết thương bắt đầu dùng tốc độ nhanh gấp bội khép lại. Cô thoáng yên tâm, tay sờ bên hông.

Gi chứ? Hộp gỗ đâu?

Cô tròn mắt ngồi dậy, xốc chân lên nhìn lại, bọc nhỏ trên lưng không thấy nữa.

Những người đang thảo luận kịch liệt thấy cô thức dậy liền ngậm miệng, ngạc nhiên nhìn cô, Thành Hải Tuấn lộ ra vẻ mặt như trút được gánh nặng: "Biên đồng học, rốt cuộc cô cũng tỉnh lại!"

Về mặt Trương Tuệ bên cạnh cũng vui mừng, những người cô không biết cũng có biểu hiện, ngoài ra cô còn nhìn thấy vẻ mặt cứng ngắc của Vương Diễm vừa rồi còn hô to gọi nhỏ muốn bỏ lại cô, trong mắt bốc hỏa trừng mắt nhìn về phía này, Trương Dục Văn vẫn luôn không hé răng ân cần chạy tới: "Trường Hi em cảm thấy thế nào? Em vừa hôn mê chính là một ngày một đêm, làm anh lo lắng muốn chết."

Biên Trường Hi thật không nhìn ra bộ dáng lo lắng của hắn.

Cô liếc hắn một, đang muốn nói chuyện với Thành Hải Tuấn, bỗng nhiên cảm thấy trên người có chút khác thường, cúi đầu nhìn, trên người vẫn là quần áo lúc trước, bởi vì hai vai bị xé nát, áo miễn cưỡng treo một bên, lộ ra miệng vết thương hung dữ đã khép lại năm sáu phần.

Bởi vậy hiển nhiên rất không dễ nhìn. Trương Dục Văn vội vàng cởi áo khoác trên người muốn choàng lên người cô, cô giơ tay ngăn cản, hỏi Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, đồ của tôi đâu?"

Thành Hải Tuấn ngẩn người, Trương Tuệ nói: "Tôi lấy cho cô!"

Cô chạy tới một góc khác, tìm kiếm trong một đống bao lớn bao nhỏ: "Đồ của cô tôi đã gom lại, không có ai đụng đến."

Biên Trường Hi tranh thủ quan sát bốn phía, nơi này quả thật là một kho hàng lớn, cửa lớn mở rộng, có người đang ra vào, nhìn ánh sáng hẳn là chàng vạng tối. Những nơi khác trong kho hàng có ba đoàn người đang ngồi, đều hơn hai mươi tuổi, Biên Trường Hi rất dễ dàng đoán được đây là một đám sinh viên chạy trốn tị nạn, có lẽ không cùng một trường, gặp nhau trên đường, càng tụ càng nhiều, cùng nhau hành động, kiếp trước cô và Trần Di Toa cũng là thành viên trong đó.

Nơi mà cô đang ngồi là một góc của kho hàng, cách đó không xa là một đồng lớp xe màu đen, bên cạnh là đội ngũ của Thành Hải Tuấn, ngoại trừ sáu người đã gặp trước đó, còn có thêm hai mươi người nữa, Trương Dục Văn nói cô đã hôn mê một ngày một đêm, xem ra những người này là mới gia nhập, bọn họ dường như đều đã tôn Thành Hải Tuấn làm đội trưởng.

Lúc này những người này ngồi trên chiếu, mỗi người hoặc nói chuyện hoặc chuẩn bị vật tư hay đơn giản là ngẩn người lau nước mắt, có người yên lặng nấu mì và các loại đồ ăn, trên mặt mỗi người ít nhiều đều có vẻ mệt mỏi cùng hoàng sợ, thậm chí trên mặt và quần áo còn dính máu, xem chừng cách đó không lâu đã chiến đấu với tang thi. Mùi thức ăn trộn lẫn với mùi cao su khiến không khí trong kho hàng càng trở nên nặng nề.

Biên Trường Hi nghĩ tới kiếp trước mình cũng giống như những người này, yên lặng gầy dựa, khủng hoảng, hi vọng, thống khổ, một mình chịu đựng từng ngày cô độc lại tuyệt vọng, lần lượt đi đến tuyệt lộ lại chạy thoát, liều mạng kiên cường và trưởng thành, lại không biết con đường phía trước ở đâu, muốn cảm nhận sự ấm áp và lực lượng trong đoàn người, đồng thời cũng ôm lòng phòng bị đối với sự ấm áp đó.

Bây giờ nghĩ lại, tưởng như đã qua mấy đời.

Biên Trường Hi không khỏi hòa hoãn lại tâm tình, hỏi Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, là mọi người cứu tôi?"

Vương Diễm bĩu môi: "Còn không phải ư?"

Thành Hải Tuấn nhíu mày liếc cô ta một, quay đầu nói với Biên Trường Hi: "Không phải chúng tôi cứu cô, hôm qua sau khi cùng cô tách ra chúng tôi trở lại trường học một chuyến, muốn xem thử trong trường học thế nào, trên đường gặp năm thanh niên, một người trong đó công cô đang hôn mê..."

Hắn nói tới đây, trên mặt xuất hiện sự xấu hổ, lại có chút không nói tiếp được, Trương Dục Văn vội vàng tiếp tục câu chuyện: "Anh nhận ra em, hình như những người đó có việc gấp nên đưa em cho bọn anh chăm sóc, Trường Hi sao em lại quen biết bọn họ? Anh xem bọn họ có khí chất của quân nhân."

"Đúng vậy, một nhóm khí chất bất phàm, mặc quần áo tác chiến đặc biệt, trong tay còn có súng." Một cô gái nhanh miệng bổ sung: "Tôi cũng không dám nhìn thẳng bọn họ, may mắn là đội trưởng của họ dễ nói chuyện."

Biên Trường Hi nhíu mày, cảm giác của cô quả nhiên không sai, người cứu cô không phải bọn họ, năm quân nhân sao? Hỏa cầu, quân nhân, trường học,... Trong đầu cô chợt lóe lên gì đó, lại không kịp bắt lấy, nhìn bộ dáng Thành Hải Tuấn và Trương Dục Văn dường như đang giấu diếm điều gì đó, trong lòng càng thêm nghi hoặc, hỏi: "Bọn họ có lưu lại danh tính không?"

Đúng lúc này Trương Tuệ mang ba lô của Biên Trường Hi tới: "Đây là túi của cô phải không?"

"Đúng vậy, cảm ơn cô." Biên Trường Hi cao hứng mở ra, phía trên là một chiếc áo khoác dự phòng, cô lấy ra để sang một bên, lại liếc mắt nhìn thấy bọc nhỏ màu đen treo bên cạnh, cô không không chế nổi nữa, trở nên kích động.

Nông trường bên trong vòng ngọc đã mở ra chưa? Có phải là đã thất bại hay không? Nếu như thất bại thì phải làm sao đây?

Không, hẳn là sẽ không, cô nhớ rõ mình đã chém chết cô Chu hóa tang thi, đã nắm lấy nguồn năng lượng thứ mười.

Nghĩ như vậy, nhưng mà khi cô mở hộp gỗ ra, nhất thời tròn mắt, giật mình biến sắc: "Vòng ngọc của tôi đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vòng Ngọc, Sóng Gió Kẻ Trộm Cắp.

Nghe tiếng kinh hô của Biên Trường Hi, mọi người đồng thời nhìn sang, chỉ thấy trong hộp nhỏ lót tơ lụa màu vàng, có vết lõm hình tròn, ai cũng có thể thấy được bên trong từng chứa một chiếc vòng, chỉ là bây giờ lại không hề có gì cả.

Sắc mặt Biên Trường Hi trắng bệch, môi run run hai lần, lục lọi hết mọi góc ngách trong ba lô, ngoại trừ đồ ăn cũng chỉ có có đồ ăn, tung tích của nửa chiếc vòng ngọc cũng không có, cô giữ chặt Trương Tuệ hỏi: "Đồ của tôi đều ở đây sao?"

Bị vẻ mặt lạnh lẽo khủng hoảng của cô dọa sợ, Trương Tuệ vội vàng gạt đầu: "Ngoại trừ xe mô tô và vũ khí chúng tôi từng mượn dùng, những đồ vật khác của cô Hải Tuấn cũng không cho phép người khác đụng vào, đúng không Hải Tuấn?"

Thành Hải Tuấn gạt đầu: "Tôi đã đặc biệt dặn dò, mọi người có ai động vào vòng ngọc của Biên đồng học không?"

"Không có nha."

"Đã là lúc nào rồi, một vòng ngọc không thể ăn không thể uống, ai sẽ hiếm lạ chứ?"

"Thứ đó trông như thế nào? Hay là chúng ta thử tìm giúp?"

Trương Dục Văn bỗng nói: "Có phải trước đó đã đánh rơi hay không? Hoặc là bị nhóm quân nhân kia lấy đi?"

Thành Hải Tuấn không xác định nói: "Những người đó nhìn rất chính trực."

Trương Dục Văn cười lạnh: "Đầu năm này tri nhân tri diện bất tri tâm* lại còn thiếu sao?"

Thành Hải Tuấn vẫn không tin, Biên Trường Hi lại lạnh lẽo toàn thân.

Cô nhớ rõ kiếp trước bên người Chư Vân Hoa có một cô gái, có được một loại dị năng có thể tìm kiếm đồ vật, dđle'quy'đoncó thể chủ động phát hiện bảo vật, chính là cô ta phát hiện ra chỗ không bình thường của vòng ngọc, có khi nào trong nhóm quân nhân đó cũng có người giống như cô gái đó? Hay là sau khi cô hôn mê vòng ngọc đã xảy ra biến hóa, khiến bọn họ nghĩ đó là bảo vật?

Không! Vòng ngọc nông trường là của cô, bất cứ ai cũng không được mơ tưởng!

Vòng ngọc của cô! Vòng ngọc của cô...

Bỗng nhiên, Biên Trường Hi cảm nhận được một lực hấp dẫn kỳ dị, dường như có thứ gì đó đang hấp dẫn cô, cô ngẩng đầu nhìn xung quanh, đột nhiên tập trung vào Vương Diễm, chính xác là ba lô bằng da thật màu đỏ trên vai cô ta.

Chẳng lẽ...

Cô mím môi, bỗng dừng đứng lên, bước nhanh tới kéo ba lô của Vương Diễm xuống, bên trong nhét đầy đồ vật, khăn tay, đồ trang điểm, kính mắt, kẹo, băng vệ sinh, nhét đến tràn đầy, cô đều giữ ra ném xuống đất, Vương Diễm ngây người một lúc, thét chói tai xông lên: "Đồ diên này, cô làm cái gì? Trả lại ba lô cho tôi!"

Biên Trường Hi bỗng dừng lại, lấy ra một vòng ngọc từ dưới đáy ba lô, vòng ngọc sáng bóng lộng lẫy trong kho hàng tối tăm vô cùng thu hút ánh mắt, đúng là vòng ngọc của cô.

Cô cẩn thận quan sát, thở ra một hơi như trút được gánh nặng, lại giấu cợt cười nói: "Cô có thể giải thích chuyện này sao?"

Sắc mặt Vương Diễm lúc trắng lúc xanh, cứng cổ nói: "Giải thích cái gì? Chiếc vòng này vốn là của tôi?"

"Vậy sao?" Biên Trường Hi ném ba lô xuống, đeo vòng ngọc lên cổ tay trái, tay phải phủ lên thử cảm nhận, cảm thấy tinh thần lực của mình lập tức bị hút vào một không gian rộng lớn.

Trong lòng cô mừng như điên, nông trường đã mở ra rồi?

Không không, không nhất định là nông trường, nhưng ít nhất đã có không gian trong vòng ngọc, Biên Trường Hi thực sự vô cùng muốn vào xem tình huống. Cô chỉ cảm thấy cả người thư thái, tâm tình vô cùng tốt, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ, lạnh lùng liếc nhìn Vương Diễm một.

Cô ta trộm vòng ngọc, rốt cuộc là tham tài, hay là đã phát hiện được cái gì?

Ánh mắt kia giống như một dùi băng, lại giống như lời điện, Vương Diễm có cảm giác từ đầu tới chân bị quét thành trong suốt, cả người giật mình, giận dữ chỉ vào Biên Trường Hi: "Chúng tôi có lòng tốt thu nhận cô, cho cô ăn cho cô uống cho cô ngủ, lại còn chia người chăm sóc cô, kết quả cô lại báo đáp như vậy! Một cái vòng nát có gì hay, lại còn không cho tôi thu chút thù lao? Tôi nói cho cô, lêquyndon tôi nhất định phải có chiếc vòng kia rồi, nếu cô không giao ra vậy cũng đừng nghĩ có thể ở lại tiểu đội này!"

Tất cả mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn cô ta.

Tròng kho hàng bỗng có người hừ một tiếng: "Thù lao gì đó, không phải mấy quân nhân kia đã cho mấy người?"

Mặt Vương Diễm cứng đờ, cãi lại người nọ: "Những người đó giao phần của những người đó, cô ta giao phần của cô ta, chuyện của tiểu đội chúng tôi anh đừng có xen vào!"

Biên Trường Hi trái lại nghe được rõ ràng.

Quay đầu hỏi Thành Hải Tuấn: "Trà thù lao? Hóa ra mấy người nhận thù lao của người ta mới thu nhận tôi?"

Mặt Thành Hải Tuấn đỏ lên, Trương Tuệ vội vàng tới giải vây: "Biên đồng học, không phải như cô nghĩ đâu."

Trương Dục Văn cũng sốt ruột giữ chặt tay cô, ra sức nháy mắt: "Mọi người đều là đồng học, sau này sẽ tiếp tục đồng hành, Trường Hi em đừng náo loạn nữa, Vương Diễm thích vòng ngọc đó, em cho cô ấy là tốt rồi, dù sao bây giờ thứ này cũng không còn đáng giá nữa."

Biên Trường Hi nhìn hẩn như một kẻ ngốc.

Trương Dục Văn bị ánh mắt này của cô nhìn, trong lòng ghen khuất, lại phải nén giận, hẩn không hiểu tại sao Biên Trường Hi lại không nể mặt hẩn như vậy, hôm qua cũng vậy, hôm nay cũng vậy, đã là lúc nào rồi, chẳng lẽ cô còn cho rằng mình là đại tiểu thư Biên gia? Dựa vào một xe vải thanh đao là có thể lưu lạc giang hồ?

Đừng có đùa!

Một nữ sinh viên tiểu tụy vì bệnh, không hiểu sự đời cuối cùng không phải sẽ phải dựa vào đội ngũ này sao, bây giờ náo loạn như vậy là muốn thế nào? Chỉ liên lụy hẩn cũng bị người ghét bỏ.

Ngoại trừ điều này, lúc Biên Trường Hi đối mặt với tang thi lộ ra dừng khí và thân thù khiến Trương Dục Văn có cảm giác nhìn thấy mà thêm. Hẩn cảm thấy người bạn gái trên danh nghĩa này có chỗ nào đó không giống trước kia, loại khí thế lạnh lùng sắc bén này vậy mà lại vô cùng mê người, xét trên điểm này, hẩn nổi lên ý nghĩ giữ lấy cô, nếu việc cô gia nhập tiểu đội là do hẩn dốc sức thúc đẩy, náo loạn với tiểu đội là do hẩn hòa giải, vậy sau này có nhất định chỉ có thể phụ thuộc hẩn thôi.

Nếu quả thật có chút tài năng, hẩn tự nhiên có thể giành được chỗ tốt lớn nhất, nếu vẫn là loại người chỉ có thể gây phiền toái cho người khác, hẩn cũng có vô số biện pháp đá cô ra khỏi đội ngũ.

Nhất là chuyện mà hẩn thương lượng với Vương Diễm, nhất định phải làm được.

Suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển, hai mắt hẩn âm thầm tỏa sáng nhìn chăm chăm vòng tay trên LinhPHan ddlequyndon tay Biên Trường Hi, vô cùng hối hận tại sao vừa rồi không nói Vương Diễm giấu kín một chút. Sao hẩn có thể nghĩ tới dường như Biên Trường Hi biết rõ vòng ngọc chính là đang nằm trong ba lô của Vương Diễm, hơn nữa còn trắng trợn đoạt lại.

Hẩn thấy đội viên khác đều đang nhìn bản thân, lại nhìn Biên Trường Hi với ánh mắt bất thiện, dừng khí càng lớn, nghĩa chính ngôn từ* nói: "Trường Hi, làm người phải tri ân đồ báo*, lúc đó em cả người thương tổn, nửa bả vai đã bị thiêu thành than đen, lại bắt đầu sốt cao, cả người mê man, nếu không phải bọn anh cẩn thận chăm sóc, em nghĩ xem em có thể khôi phục sao? Bây giờ em có thể tốt đẹp đứng ở đây là công lao của ai? Vương Diễm chẳng qua chỉ muốn của em một vòng tay, ngay cả chuyện này em cũng không chịu, em ích kỉ như vậy sau này làm sao bọn anh có thể tin tưởng em? Em thật sự khiến anh vô cùng thất vọng!"

Hẩn không hề đề cập tới chuyện trả thù lao, chỉ khiến Biên Trường Hi trở thành loại người vô đạo đức, vong ân phụ nghĩa.

Vương Diễm cũng kịp phản ứng, tròn mắt xoay chuyển, nhất thời che mặt khóc lớn, hấp dẫn ánh mắt của mọi người: "Trường Hi, trước kia chúng ta thân thiết như vậy, cùng ăn cơm cùng đi ngủ, cậu còn nói chờ đến sinh nhật của tớ thì sẽ tặng tớ vòng ngọc này, cậu đã quên sao? Tớ cũng là vì thật sự thích chiếc vòng này nên mới lấy, tớ biết không hỏi cậu mà đã lấy là không tốt, nếu cậu không vui thì có thể nói chuyện riêng với tớ, sao có thể cướp đoạt ngay trước mặt như vậy?"

*tri nhân tri diện bất tri tâm: thấy người thấy mặt không thấy lòng, ý là chỉ nhìn qua bề ngoài không thể phán đoán nội tâm bên trong

Nghĩa chính ngôn từ: nói lời chính nghĩa

Tri ân đồ báo: nhận được ân huệ phải biết báo ơn

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Ghét Kẻ Giàu, Phải Hàm Súc.

Biên Trường Hi cảm thấy kỳ lạ nhìn chằm chằm Vương Diễm, những ánh mắt mang theo địch ý và khinh thường trong đôi mắt của Thành Hải Tuấn, lại nhìn những người khác trong kho hàng vây quanh xem náo nhiệt, cười nhao một tiếng, cúi đầu vuốt ve lồng mày bên phải, lắc đầu thì thào: "Thật là buồn cười!"

Chỉ cần khóc một chút, người trộm vòng ngọc ngược lại trở thành người bị hại, người bị trộm lại rơi vào tình thế không thông tình đạt lý, vong ân bội nghĩa, cô thật không biết nước mắt có ích như vậy, buồn cười nhất chính là người nghe lại vẫn còn tự cảm thấy vô cùng hợp lý. Đây có tính là khách đại khí điểm* hay không, bởi vì chắc chắn đê' quý' đôn rằng cô chỉ có thể đi cùng tiểu đội bọn họ, phải dựa vào bọn họ, cho nên cùng nhau ra oai phủ đầu với cô?

Hôm nay nếu đổi thành người khác, chỉ sợ dù là vô cùng bất công thì cũng phải nhịn xuống.

Vậy nên mới nói cô không thích hoạt động theo tập thể, người càng nhiều, mấy chuyện linh tinh nhỏ nhặt cũng có thể khơi ra, có lẽ là do áp lực trong mặt thể quá lớn, con người không thể không thay đổi biện pháp để giải trí cũng như phát tiết cảm xúc. Có bản lĩnh thì đi giết tang thi đi, sao lại có nhiều thời gian nhàn hạ thoải mái để lãng phí như vậy? Biên Trường Hi thực sự không hiểu rốt cuộc trong đầu những người này chứa cái gì.

Chỉ là, những người khác hẳn là chỉ đề phòng và chống đối người mới gia nhập theo bản năng, còn Vương Diễm và Trương Dục Văn lại cắn chặt vòng ngọc của cô không rời...

Vương Diễm đang giả khóc trầm mặt: "Trường Hi, cậu đây là đang mắng chúng tôi?"

Biên Trường Hi nhìn cô ta một thật sâu, xoay người nhặt bộ đồ dự phòng của mình mặc lên người, cài lại từng cái cúc áo, lại chậm rãi vén tay áo lên, đuôi mắt liếc nhìn cô ta: "Tôi tự mắng chính tôi, vậy mà lại nói lý với loại người ngu xuẩn như cô." Cô quay đầu cười: "Đội trưởng Thành, anh quản lý đội viên của mình cho tốt, nếu không tôi sợ mình sẽ nhịn không được mà ra tay nha."

Những người vây xem có chút thốn thức, đây là muốn đánh nhau sao!

Tất cả mọi người đều là sinh viên đại học, có người nhu thuận như tiểu bạch thỏ, có người hoang đường nhưng cũng không quá mức lớn lối, loại người kiêu ngạo luôn tìm chuyện bới móc như vậy, thật sự chưa từng gặp qua, cho nên cả đám đều có chút hưng phấn, huyết sáo rồi lại vỗ tay, có người hiểu được tình huống thì lặng lẽ kể lại thân phận và sự tích của Biên Trường Hi cho bạn mình.

Sắc mặt Thành Hải Tuấn lúc đen lúc đỏ, nhưng không đợi hắn lên tiếng, Vương Diễm bỗng nhiên nhào LinhPhan lequydon tới muốn cướp lấy vòng ngọc của Biên Trường Hi, hung dữ mắng: "Cô nói ai ngu xuẩn? Con mẹ nó cô mới ngu xuẩn! Đại tiểu thư Biên gia thì hay lắm sao! Còn không phải là kẻ đáng thương không cha không mẹ! Cũng đã ba ngày còn chưa có ai tới tìm cô phải không? Cô đã bị bỏ rơi còn kiêu ngạo cái gì, có bản lĩnh thì đánh tôi đi!"

Trong mắt Biên Trường Hi lóe lên sát khí, tay trái bị nắm đau vòng ra thoát khỏi năm ngón tay của Vương Diễm, giữ chặt rồi vịn gậy cổ tay phải của cô ta, tay phải đè lại vai trái của cô ta, đồng thời chân quét tới chân phải của cô ta từ phía sau, Vương Diễm hét lên một tiếng rồi ngã mạnh xuống đất.

"Aaaaaaaa...." Vương Diễm chỉ cảm thấy một bên mông mình đã nát, nằm trên mặt đất không dám động đậy.

Biên Trường Hi lùi một bước, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô ta: "Ghét kẻ giàu mà thôi, thể hiện chút ý tứ là đủ rồi, quá không hàm súc sẽ rất khó coi."

Vương Diễm là sinh viên ngoại thành, nghe nói trong nhà có mở siêu thị, nhiều lắm cũng chỉ xem là có chút giàu có, đương nhiên không thể so sánh với Biên gia- thủ phủ Giang Thành, là tập đoàn lớn hết sức quan trọng trong mạng lưới kinh tế phía Nam Hoa Hạ, thường ngày rất thích ra vẻ hào phóng, luôn chán ghét loại con nhà giàu giống như Biên Trường Hi, nhưng Biên Trường Hi lại có địa vị không thể khinh thường trong gia tộc, đương nhiên được cô ta cực kỳ "ưu ái".

Chỉ là Biên Trường Hi có thể nhìn những thứ khác, nhưng không thể nhìn bất cứ kẻ nào xúc phạm cha mẹ đã mất.

Cô nhìn tay mình, quả nhiên sau khi thức tỉnh hệ Mộc thì khí lực tăng lên không ít, hẳn là tương đương với một người đàn ông bình thường rồi.

Cô liếc nhìn Trương Dục Văn đang trợn mắt há hốc mồm một, Trương Dục Văn bị dọa đến lùi một bước, giẫm trúng chân của người ở phía sau, một hồi hỗn loạn, Trương Dục Văn đứng vững vàng liền giơ đao hướng về phía Biên Trường Hi, vậy mà lại là đao gỗ hoa lê của Biên Trường Hi, mấy người đứng bên cạnh và sau lưng hắn cũng đều đứng lên, cầm lấy vũ khí, mà người không liên quan thì tránh ra một khoảng cách.

"Đao của tôi, búa của tôi, còn dùng xe của tôi, mấy người thật đúng là không khách khí nha." Biên Trường Hi châm biếm nhìn vũ khí trên tay bọn họ, càng thêm kiên định quyết tâm hành động một mình, nhiều người thực sự là quá đáng ghét.

Thành Hải Tuấn trợn mắt há hốc mồm nhìn tình thế dần không khống chế được, nhanh chóng đứng ra: "Mọi người muốn làm gì vậy, nhanh hạ đao xuống! Đây là người một nhà mà!"

"Tôi và mấy người cũng không phải là 'người một nhà'." Biên Trường Hi nhếch môi, chuyển hướng hỏi đám người: "Vừa rồi vị đồng học nào nói đã có người trả thù lao cứu tôi? Có thể nói tình huống cụ thể với tôi không?"

"Là tôi! Là tôi!" Một cô gái mập lùn bước ra từ trong đám người, nhưng không dám đứng quá gần Biên Trường Hi, đánh giá cô một lúc, cười nói: "Hôm qua trong tiểu đội của tôi có người bị tang thi cắn bị thương, bắt đầu sốt cao, chúng tôi bèn cùng nhau đi tìm thuốc, trên đường gặp được tiểu đội của đội trưởng Thành nên cùng nhau đi." Cô gái le lưỡi: "Kết quả đi không được bao lâu thì gặp năm người kia, bọn họ tới hỏi đường, sau đó đội trưởng Thành nhận ra cô. Hình như mấy quân nhân đó không tiện mang theo cô, lại thấy bạn trai...a, là Trương Dục Văn đưa ra ảnh chụp chung của hai người nên đã giao cô cho mấy người họ chăm sóc."

Cô gái nói tới đây, ngừng một chút, nhìn Vương Diễm đang được đội viên diu lên: "Cô gái kia không vừa ý, nói cô không sống tiếp được, là phiền toái. Còn nói có thể chăm sóc cô, nhưng mấy quân nhân đó phải để lại hai thanh súng."

Biên Trường Hi nheo mắt: "Bọn họ đồng ý?"

"Cô gặp được người tốt đó, sau khi đội trưởng bên kia nói chuyện với đội trưởng Thành, đáp ứng để lại một thanh súng, năm viên đạn, cộng thêm hai dụng cụ truyền tin, nói là truyền tin qua tín hiệu vệ tinh, vô cùng tiên tiến, bây giờ vẫn còn có thể dùng."

Cô gái nói xong, mọi người trong kho hàng đều yên tĩnh, sắc mặt đám người Thành Hải Tuấn xấu hổ, sắc mặt Trương Dục Văn và Vương Diễm lại càng khó coi.

Đồng học, thậm chí là người yêu, tạm thời chăm sóc cô lại còn nêu ra điều kiện, trái lại mấy người không quen biết lại vì cô trả giá không nhỏ.

Tất cả mọi người hiểu rõ, trong thế giới đã thay đổi lớn như bây giờ, súng ống đại biểu cái gì, dụng cụ truyền tin trong thời điểm điện thoại di động đình trệ cũng là bảo bối.

Cho nên, người đồ mất vẫn rất nhiều, nhất là đội ngũ của cô gái đã chứng kiến mọi chuyện.

Có người bắt đầu thổn thức: "Hóa ra mọi chuyện là như vậy."

"Còn luôn miệng nói mình cứu người ta, da mặt những người này thật dày."

"Đúng vậy, bọn hắn giống như được thuê vậy."

"Chỉ là cũng không thể nói như vậy, nếu là loại người lòng dạ hiểm độc, cũng có khả năng nhận đồ xong bỏ lại người!"

Cô gái mập vội vàng giải thích: "Bọn họ cũng không dám đâu, đội trưởng tiểu đội quân nhân đó nói tên hắn là Cố Tự, còn hỏi tên đội trưởng Thành, nói nếu để hắn biết được đội trưởng Thành bỏ lại Biên đồng học thì nhất định sẽ không tha cho hắn."

Thành Hải Tuấn hồ thẹn không thôi, vội vàng nói: "Tôi cũng không muốn vậy, mọi người đều là đồng học, càng đừng nói cô đã từng giúp chúng tôi, là Vương Diễm quán lấy bọn họ, mà dường như bọn họ lại thực sự vội, tôi cũng chưa kịp ngăn lại bọn họ đã để đồ rồi đi."

Nhớ tới lúc đó đội trưởng bên kia lạnh lùng nói: "Không có nhiều hơn.", hẳn thật hận không có cái hố để nhảy xuống! Đều do Vương Diễm, mặt mũi đều bị cô ta quăng hết! Nói đi cũng phải nói lại, hắn cũng thật sự không ngờ người đó lại hành động nhanh chóng như vậy, trong nháy mắt đã để đồ rồi đi xa, mà hắn còn đang ngăn người, đuổi theo đã không kịp, lại không thể gọi lớn sợ sẽ dẫn tới tang thi."

Hắn lấy ra túi nhỏ từ trên người, bên trong chính là một cây súng lục màu đen, năm viên đạn màu vàng, còn có hai đồ vật giống như đồng hồ đeo tay: "Những thứ này cũng chưa sử dụng, vốn nghĩ muốn trả lại cho bọn họ, bây giờ giao lại cho cô thì tốt rồi."

Xung quanh nhất thời yên tĩnh, Biên Trường Hi cảm nhận được rất nhiều ánh mắt dán lên người mình, ánh mắt của người trong đội ngũ của Thành Hải Tuấn lại càng hung ác, giống như nếu Biên Trường Hi dám nhận lấy sẽ cho cô biết tay.

Cô không quan tâm những thứ này mà kinh ngạc nhìn chằm chằm cái túi này, không thể nào, cô thật sự gặp được người tốt? Đây là súng nha, giai đoạn đầu mặt thế một viên đạn có khi chính là một mạng người nha? Lại có người...

Trong lòng cô cảm thấy khác thường, thăm nghĩ sau này nếu có cơ hội sẽ làm quen với người tên Cố... Chậm đã! Cố Tự?!

*khách đại khi điểm gần giống ý lớn hiệp bé á

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Cố Tự, Chuyện Cũ Của Vương Giả

Editor: Linh Phan

Cố Tự? Là Cố Tự mà cô biết sao?!

Biên Trường Hi sợ ngây người, rốt cuộc cô cũng hiểu rõ thứ vừa lóe lên trong đầu mình là cái gì rồi.

Nghe nói trước mặt thế Cố Tự là bộ đội đặc chủng, lúc đang cùng đồng đội làm nhiệm vụ thì mặt thế tới, đương nhiên không thể tiếp tục nhiệm vụ được nữa, anh cũng không phải loại người cổ hủ, điều đầu tiên nghĩ tới không phải đi gặp cấp trên báo cáo mà là đi tìm người nhà của mình và đồng đội, dù sao thế giới đã trở nên rất đáng sợ.

Nghe nói nơi đầu tiên nhóm người của Cố Tự tới là một trường đại học, bởi vì em trai của Cố Tự là Cố Bồi đang học ở đó.

Còn có, lúc đầu Cố Tự là hệ Hỏa, không biết vì sao mà sau này tiến hóa thành dị năng giả hệ Lôi, chuyện này die ndan lequy d on hoàn toàn không thể xảy ra trên người người khác, thời thế thay đổi việc đòi tang thương, người biết được rất ít, người tin tưởng điều này cũng không nhiều. Biên Trường Hi lại biết, có lẽ là bởi vì hình tượng hành động như sấm sét của vài năm sau quá khác sâu nên cô nhất thời không nghĩ ra.

Vậy cho nên, hóa câu cô đã nhìn thấy trước khi hôn mê...

Cô vậy mà lại gặp Cố Tự, còn được anh cứu?

Kích thích này quá lớn, thật giống như một người bệnh thuộc hộ nghèo bỗng được cho hay, anh bạn, anh rất may mắn, vừa rồi một vị lãnh đạo quốc gia đã đi thanh tra qua đây, thuận tiện trả tiền viện phí cho anh rồi...

Có cảm giác nói không nên lời...

Hoặc là cảm giác tìm kiếm qua trăm nghìn phương hướng, bỗng quay đầu chợt gặp?

Biên Trường Hi nghĩ, kiếp trước cô cũng chịu ân của Cố Tự, ân tình này tiếp nối ân tình khác, phải làm sao mới trả hết?

Tìm Biên Trường Hi đập nhanh hơn, trên mặt kiềm chế không thể hiện, hỏi cô gái mập kia: "Bộ dáng của người tên Cố Tự kia như thế nào?"

Nói đến đây mắt cô gái mập sáng lên, khuôn mặt tròn vo kích động tới đỏ bừng, bắt đầu khoa tay múa chân: "Khoảng hai mươi lăm tuổi, cao hơn một mét tám, vô cùng đẹp trai, là loại đàn ông có ngũ quan góc cạnh, nhìn qua vô cùng lạnh lùng nghiêm túc. Nói hần là mình tính tôi cũng tin, vậy mà lại là quân nhân, chúng tôi quả thực là đậm chân giận dữ mà!"

Cô ta thở dài: "Hần còn hỏi chúng tôi đường đến đại học C, có biết một nam sinh tên Cố Bồi ở đại học C không, đáng tiếc chúng tôi đều không quen biết cậu ta, nếu không thì có thể giúp đỡ rồi. Hần còn muốn hỏi tiếp thì đội trưởng Thành nhận ra cô, đề tài bị chuyển hướng."

Về mặt tiếc hận, đại học C là đại học nổi tiếng, là trường trọng điểm của quốc gia, tuy cùng nằm trong một thành phố nhưng cách khá xa đại học hạng hai có thể thấy người giàu khắp nơi như đại học S, tin tức có được cũng quá ít rồi.

Không hiểu sao hốc mắt Biên Trường Hi nóng lên, hoàn toàn đúng rồi!

Đây là người mà cô muốn tìm, ân nhân mà cô muốn báo đáp.

Sợ dĩ người ta luôn say sưa bàn tán về những việc mà Cố Tự đã từng trải qua là có nguyên nhân. Nghe nói sau khi tìm thấy em trai là Cố Bồi, bên cạnh Cố Bồi có mấy người bạn thân, những người đó còn có người thân ở trung tâm thành phố, Cố Bồi cầu xin anh trai mình hỗ trợ, vì thế đoàn người lại xuất phát về phía trung tâm thành phố tìm người.

Trong mặt thế, thành phố chính là địa ngục của người sống sót, hơn nửa ngày thứ tư mặt thế có tang thi mang bệnh độc xuất hiện, càng khiến bên trong thành phố trở thành vùng cấm. Nhóm người linhPHanDdle'quydon Cố Tự chịu thiệt khi đối đầu với tang thi có độc, người bình thường chết hết bảy tám phần, tiểu đội năm người cũng chết mất hai người, có thể nói là tổn thất nặng nề. Bởi vậy mà một trong hai người còn lại sinh lòng oán hận, sau này phản

bội Cố Tự, người còn lại chết trong lần phản bội kia, mà em trai của Cố Tự cũng bởi vì tự trách chính mình, không tới một năm sau cũng phạm phải sai lầm chết trong một lần thí triều, khiến tuyệt thế cường giả tương lai là Cố Từ lưu lạc thành người cô độc.

Đoạn quá khứ này, dù là ai nhắc lại cũng sẽ phải thổn thức, sau này ban biên tập thủ đô xưng đây là "Chuyện cũ của vương giả". Thực ra chuyện cũ của Cố Tự, cũng là chuyện cũ của rất nhiều người, trong mặt thể có quá nhiều ly biệt và đau thương, nhiều đến mức khiến người ta vô cảm, nhiều đến mức khiến người ta không thể nói thành lời, chỉ có thể dùng chuyện của Cố Tự để bày tỏ nội tâm đau đớn và tưởng nhớ của mình.

Tính toán thời gian, "Chuyện cũ của vương giả" cũng sắp diễn ra rồi.

Đây cũng là nguyên nhân mà Biên Trường Hi kích động, may mắn là đã đuổi kịp.

Cô suy nghĩ một chút, quyết định chủ ý, quay đầu nói với Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, dụng cụ truyền tin này có thể liên hệ với Cố Tự sao, tôi muốn đích thân cảm tạ anh ta."

Thành Hải Tuấn vội nói: "Tôi cũng chưa từng dùng nên không biết." Kịp trước, thời gian đầu Biên Trường Hi sống rất chật vật, đương nhiên chưa từng nhìn thấy hai vật có hình dạng giống đồng hồ đeo tay mà hắn đưa ra, nhưng cô biết ba tháng sau mặt thể, toàn bộ công cụ truyền tin đều sẽ mất hiệu lực, mãi đến năm thứ ba viện nghiên cứu ở thủ đô mới nghiên cứu ra một loại dụng cụ dùng năng lượng từ tính hạch trong đầu tang thi, tất nhiên cấu tạo khác nhau một trời một vực.

Cô lật qua lật lại xem xét, màn hình nho nhỏ trên cái đồng hồ sáng lên, trong danh sách liên hệ, cái tên đầu tiên vậy mà lại là ba chữ "Đội trưởng Cố."

Khóe mắt cô căng thẳng, trái tim đập thình thịch, lại nói với Thành Hải Tuấn: "Đội trưởng Thành, có thể ra chỗ khác nói chuyện không?"

Thành Hải Tuấn có chút không hiểu, nhưng vẫn thành thật đi theo cô qua một góc khác.

Trong lòng Biên Trường Hi thầm nghĩ, người này có thể dẫn đầu một nhóm người chứng tỏ cũng có chút năng lực, nhưng nhân phẩm của những người được thu nhận quả thực khiến người ta hoài nghi, bọn họ đang âm ỉ đầu kia mà hắn cũng không thể điều khiển được nói rõ hắn vẫn còn khá non nớt. Vì không hiểu rõ tình huống lúc đó nên cô không thể đánh giá chuyện nhận thù lao, nhưng trả lại thù lao cho cô ngay trước mặt mọi người, nếu hắn thật lòng vậy người này vẫn đáng kết giao, nếu chỉ là diễn kịch lấy lui làm tiền...

Cô hơi mím môi, hạ giọng nói: "Đội trưởng Thành, tôi vô cùng cảm ơn anh đã thu nhận tôi, chỉ là anh cũng thấy đấy, tôi và đội viên của anh không hợp nhau, trời cũng sắp tối rồi, tôi muốn nhanh chóng trở về, anh xem những vũ khí kia của tôi..."

Thành Hải Tuấn bất đắc dĩ nhìn cô: "Cô thật sự không thể ở lại sao? Ngày mai chúng tôi sẽ di chuyển tới khu quy hoạch mới ở phía Bắc, đi cùng nhau sẽ dễ dàng hỗ trợ hơn..."

Biên Trường Hi nhún mày: "Tới khu quy hoạch mới?"

"Đúng rồi, cô vừa tỉnh lại nên không biết." Thành Hải Tuấn nói: "Sáng nay chúng tôi nghe radio nên mới biết, chính phủ dự tính dịch bệnh lần này sẽ không thể nhanh chóng khống chế được, đưa ra tính toán trong tình huống xấu nhất, muốn người trong Giang Thành rút khỏi trung tâm thành phố đi tới khu quy hoạch mới ở phía Bắc, nếu như dịch bệnh trở nên nghiêm trọng hơn thì sẽ cho quân đội tới đón chúng ta rồi đi, nói là tới Tô Thành sẽ an toàn hơn."

Biên Trường Hi nhớ lại, kiếp trước cô cũng từng nghe thấy tin tức "rút lui" này, chỉ là lúc ấy đa số người trong tiểu đội không tin tưởng chính phủ, hơn nữa mỗi người đều muốn đi tìm người nhà, thường xuyên đi lại trong thành phố, cuối cùng bị tang thi có độc dày vò đến khổ sở, khi đã hiểu rõ rằng không thể ở lại Giang Thành nữa thì quân đội đã sớm rời đi, bọn họ chỉ có thể tự tổ chức bắt đầu chạy trốn tới Tô Thành.

Khu quy hoạch mới nằm ở phía Bắc Giang Thành, không quá xa, lái xe đi trên đường quốc lộ sau ba giờ có thể tới nơi, lại đi về phía Bắc thêm một giờ chính là Tô Thành, đương nhiên, cho dù tiến vào khu vực Tô Thành, khoảng cách tới căn cứ vẫn là một đoạn đường rất dài.

Biên Trường Hi nói: "Nơi này khá xa khu tân quy hoạch nha."

Thành Hải Tuấn cười khổ: "Đúng vậy, không biết có nhiều quái vật không, cũng không biết tình hình giao thông như thế nào, cho nên chúng tôi định sẽ xuất phát lúc sáng sớm...Đa số người ở đây đều không phải là người Giang Thành, người thân đều ở những nơi khác, sớm hay muộn cũng phải rời đi, không bằng tính toán sớm một chút. Ngoại trừ kho hàng nơi này của chúng tôi, xung quanh còn có không ít người, chúng tôi đã hẹn sẽ cùng nhau rời đi, cũng có thể hỗ trợ nhau tốt hơn."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Tai Nạn, Khiến Cho Cường Giả Trưởng Thành

Editor: Linh Phan

Biên Trường Hi gật đầu, trong lòng lại nghĩ, ngày mai tang thi có độc bắt đầu xuất hiện, bọn họ hành động, không cần thận một chút sẽ tổn thất nặng nề, nhưng nếu ngày mai không đi, sau đó tang thi sẽ bùng nổ theo cấp độ lũy thừa, cơ hội sẽ càng xa vời.

Rất nhiều người bỏ qua thời cơ, bị chôn sống ở trong thành phố này, kiếp trước cô có thể chạy trốn thành công trong trạng thái không có dị năng không có sức khỏe cùng với sự ruồng bỏ và làm khó dễ của đồng đội, một nguyên nhân là Trần Di Toa không rời không bỏ, ngoài ra không thể không nói có một phần là may mắn được ông trời chiếu cố.

Ánh mắt cô khẽ động, im lặng không nói.

Thành Hải Tuấn thấy cô không thay đổi sắc mặt, thờ dài: "Thôi, tôi cũng có thể nhìn ra cô đã có chỗ dựa, dđle' quý, đôn tiểu đội chúng tôi chẳng qua chỉ là một nhóm đồng học có chút quen biết cùng nhau hành động, một đám hỗn tạp, cô cùng đi với chúng tôi chỉ sợ sẽ càng nguy hiểm. Vậy chính cô phải cẩn thận một chút, cô không cần lo lắng chuyện xe và vũ khí, tôi sẽ nói bọn họ trả cho cô. Trước đó bọn họ cũng không như vậy, là do biến cô tới quá bất ngờ, mọi người vẫn chưa thể quen được, cô đừng để trong lòng."

Biên Trường Hi có chút kinh ngạc, thấy trên mặt Thành Hải Tuấn cũng không có ý lừa dối, không khỏi đánh giá cao hơn một chút, cười nói: "Tôi biết, chủ yếu là do hai người Trương Dục Văn khiêu khích, nhưng thái độ của tôi cũng không tốt."

Cô chỉ vào dụng cụ truyền tin dạng đồng hồ: "Nếu đây là thù lao mà Cố Tự đưa cho anh, anh cũng thật sự chịu sự nhờ cậy của người ta, vậy anh nhận lấy là hoàn toàn xứng đáng, chỉ là tôi rất hứng thú với hai dụng cụ truyền tin này, có thể đưa nó cho tôi không? Ừm, bây giờ trên người tôi không có gì hết, cũng không thể dùng vật khác đổi với anh, nếu anh tin tưởng tôi, xem như tôi nợ anh một nhân tình, được không?"

"Cô thích thì lấy đi, đừng nói đến nhân tình." Thành Hải Tuấn vội vàng đưa luôn cái còn lại cho cô, chính mình cảm sung lực và đạn, yên lặng một lúc, có chút phiền não nói: "Nói đến Trương Dục Văn và Vương Diễm,... Tôi gặp họ khi chạy khỏi trường, trước kia khi giao lưu giữa các trường cũng có cơ hội gặp mặt vài lần, bọn họ nói sinh viên đại học S yếu ớt lại hỗn láo, không chịu được khổ, không hiểu gì cũng mù quáng muốn làm người chỉ huy, nên xin được gia nhập với chúng tôi, bọn họ cũng khá nề mặt chúng tôi, mặc dù có lúc vẫn không thể phối hợp tốt..."

Biên Trường Hi giống như nghe được chuyện kỳ quái: "Ý của bọn họ là bọn họ có tài nhưng không gặp thời?" Cô kỳ lạ lắc đầu: "Đầu óc của hai người Trương, Vương còn đặt ở đó, ở đại học S cùng lắm cũng chỉ được xếp vào gần cuối, bọn họ có tài cán gì mà dám xem thường người khác?"

Đây là nói hai người Trương, Vương bị người đại học S đuổi đi, chứ không phải bọn họ ghét bỏ người ta? Thành Hải Tuấn cảm thấy ngoài ý muốn: "Nhưng mà, không phải trong đại học S đều là nhị thế tử*..."

Đột nhiên ý thức được mình nói sai, hân ngượng ngừng ngâm miệng, Biên Trường Hi cũng là sinh viên đại học S.

"Nhị thế tử thì sao?". Biên Trường Hi không cho là đúng nói: "Đội trưởng Thành nên biết, tuy trong trường có nhiều sinh viên, nhưng người biến thành quái vật cũng không quá nhiều, hai ngày đầu tiên an toàn của mọi người vẫn còn có bảo đảm, có thể trở thành thủ lĩnh dẫn đầu chạy trốn ngay từ lúc bắt đầu đều là những người ý thức về nguy hiểm vô cùng mạnh, hiểu rõ ở lại trường học nơi tập trung đông người sẽ không an toàn, đại học A của anh có bao nhiêu người như vậy? Ở đại học S có hơn mấy chục người."

Không tính những người đi theo phía sau, người đứng ra tổ chức đầu tiên đã phải có năng lực cơ bản để lãnh đạo quần chúng, cùng với sự quyết đoán và nhìn xa trông rộng, theo như Biên Trường Hi biết, vị học trưởng dẫn đầu nhóm người đầu tiên mà cô đi theo rất tài giỏi, nghe nói sau này đảm nhiệm chức vụ khá cao ở căn cứ Tô Thành. Đó cũng là nhị thế tử* cả lo phát pho* trước mặt thế.

Mọi người nói trong đại học S khắp nơi đều là người giàu, một đám bao cò*, nhưng thực tế thì sao, đời sau của các tập đoàn tài chính, xí nghiệp, một trong số đó nếu là nhân tài, vậy linhPHANlequysdon ánh mắt và đầu óc còn gấp trăm lần những người bình thường. Cũng bởi vậy, đại học S là đại học có số người sống nhiều nhất trong số các đại học ở Giang Thành, ở căn cứ Tô Thành còn đoàn kết thành lập một tổ chức không nhỏ, đương nhiên đây đều là chuyện sau này.

Mười phút sau, Biên Trường Hi lái xe mô tô, dưới ánh mắt âm lãnh của Trương Dục Văn, phản hận của Vương Diễm, cùng với khinh thường châm biếm và lo lắng của những người khác rời khỏi kho hàng, đón lấy ánh tà dương màu máu lao đi nhanh như chớp.

Lướt qua rất nhiều biển báo nhuộm máu, những chiếc xe bỏ đi, cửa hàng bị đập phá, hải cốt không đầy đủ, ngẫu nhiên có thể thấy mấy người đang vội vàng chạy trốn.

Thình thoảng còn lướt qua một đám tang thi đang đứng trong góc tối, cô không hề dừng lại, dùng tốc độ nhanh nhất tiến về tiểu khu, rút cuộc trước khi mặt trời hoàn toàn xuống núi đã vững vàng dừng xe dưới tòa nhà số năm trong tiểu khu.

Cũng may kho hàng cũng không quá xa nơi này, mà kiếp trước cô cũng khá quen thuộc nơi này, nếu không thì cũng khó có thể đến nơi trước khi trời tối.

Cô xuống xe, tháo mũ bảo hiểm, dùng tay vuốt lại tóc, ánh mắt quan sát bốn phía.

Xem ra trong khoảng thời gian này trong tiểu khu cũng có người ra ngoài, nhóm người có gan ra ngoài trước, tích lũy kinh nghiệm rèn luyện, thu hoạch tin tức, có nhận thức trực quan nhất đối với thế giới lúc này, tất cả những thứ này đều là tài nguyên không thể thay thế cho sự phát triển sau này của họ. Còn những người vẫn còn đang chậm chạp quan sát không chịu động đậy sẽ từng bước lạc hậu. Sở dĩ cường giả trong mặt thể có thể trở thành cường giả, không phải không có nguyên nhân.

Cô lại ngẩng đầu nhìn những tòa nhà xung quanh, các cửa sổ đều đóng chặt, rèm cửa kéo xuống không một kẽ hở, nhưng cẩn thận quan sát thì không

khó để phát hiện phía sau rất nhiều khung cửa có bóng người đang đứng.

Cô chậm rãi đẩy xe vào nhà, đến một góc chết của tầm mắt và máy quay, nhìn trái phải, tay trái đặt lên đầu xe, tâm niệm vừa động, vòng ngọc trên cổ tay xẹt qua một tia sáng lạnh nhanh tới không thể nhìn thấy, trong nháy mắt mô tô đã biến mất.

Biên Trường Hi chớp mắt, khoe miệng vui sướng cong lên, cất luôn ba lô trên người vào vòng ngọc, rút dao thẳng cầm trên tay, cẩn thận bước từng bước lên cầu thang.

Có lẽ là vận khí của cô không tệ, đi từ tầng một đến tầng ba cũng chưa gặp nguy hiểm, mãi đến khi trở về căn nhà số 303, die ndanle quyd oncô kiểm tra phòng ngủ phòng bếp phòng tắm một lượt, không có gì bất thường cô mới thở phào nhẹ nhõm, ngã ngồi trên ghế sofa.

Điện trong tiểu khu đã sớm bị ngừng, bên trong u ám yên lặng, Biên Trường Hi bất chấp cái bụng đói đang kêu lên có thể nuốt cả một con trâu, vội vàng lấy dụng cụ truyền tin ra, tìm cái tên "Đội trưởng Cố" một lần nữa, quyết đoán nhấn truyền tin.

Nghe âm thanh chuyển tiếp cuộc gọi "tu tu", tim cô không khỏi đập rộn lên.

Bỏ qua hết thảy mọi thứ, hôm nay cô cùng đường với vị cường giả tuyệt thế này, nắm giữ mấu chốt thay đổi vận mệnh của hắn, riêng là loại tâm tình này, nếu không phải chính mình trải qua thì sẽ không thể hiểu được.

Chờ khoảng ba giây, cuộc gọi được nhận, giọng nói truyền tới từ trong đồng hồ: "Alo?"

Biên Trường Hi nghe thấy âm thanh, hỏi: "Cố Tự?"

Bên kia yên lặng một lát, mơ hồ truyền tới tiếng súng và tiếng tang thi gào thét, có người lớn tiếng kêu gọi yểm trợ, dường như tình huống có chút khẩn cấp. Biên Trường Hi nhíu mày, trời sắp tối mà vẫn còn đang chiến đấu, xem ra bọn họ gặp phiền toái. Đang suy nghĩ, lập tức giọng nói trầm thấp mạnh mẽ của Cố Tự vang lên: "Là tôi, cô là cô gái hôm qua?"

Giọng nói của anh trong trí nhớ cũng thuần hậu, kiên nghị lại có chút lạnh lùng như vậy, ấn tượng từ hai thời không vượt qua dòng chảy lịch sử hợp lại thành một, có cảm giác chấn động mạnh mẽ.

Cô cố gắng ổn định tinh thần, bày ra khí phách của người ở vị trí cao kiêu trước, rõ ràng nói: "Đúng vậy, thời gian của đội trưởng Cố quý giá, tôi sẽ không nhiều lời, con người tôi không thích nợ nhân tình của người khác, anh cứu tôi một mạng đương nhiên tôi sẽ báo đáp. Tôi có một tin tức thú vị, có lẽ có chút tác dụng đối với anh, nhưng tôi hi vọng đội trưởng Cố đáp ứng tôi trước, cho dù sau này xảy ra chuyện gì cũng đừng truy cứu nơi phát ra tin tức này, hơn nữa không được để người khác biết tin tức là do tôi nói ra."

Cô giành trước nói lên ý đồ của mình, là sợ Cố Tự không kiên nhẫn cắt đứt, nghiêm túc yêu cầu hứa hẹn, bởi vì cách này có thể khiến đối phương sinh ra hứng thú và coi trọng những gì mình sẽ nói ra.

Nói chuyện với Cố Tự, quanh co vòng vèo sẽ bị lạnh lùng cắt đứt, ra vẻ thông minh lấy lòng cũng sẽ lưu lại ấn tượng xấu, ngược lại thẳng thắn rõ ràng có thể khiến anh tôn trọng và tán thành hơn một phần.

Khác với chuyện nhắc nhở không rõ ràng cho Thành Hải Tuấn, tiết lộ chuyện sắp có tang thi có độc với Cố Tự hiển nhiên là một sự mạo hiểm, nếu như tương lai có cơ hội gặp mặt, nhất định người ta sẽ có thêm một phần chú ý với mình, một khi đã như vậy, so với việc lọt vào danh sách đen của đệ nhất cường giả, đương nhiên lưu lại ấn tượng tốt sẽ tốt hơn.

Cô nín thở chờ câu trả lời của Cố Tự.

*nhiệm vụ: tổ tông đời thứ hai, kiểu như phú nhị đại là đời thứ hai của con nhà giàu ý

cà lơ phát phơ: có thể hiểu là không nghiêm túc.

bao cô: vô dụng

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Nông Trường, Rốt Cuộc Cũng Gặp Lại Người.

Cũng may rất nhanh bên kia đã đáp lại, giọng nói vững vàng của Cố Tự truyền tới từ dụng cụ truyền tin: "Tôi tuyệt đối sẽ không truy cứu, sẽ giữ bí mật giúp cô, nhưng nếu cô đùa giỡn tôi..."

Biên Trường Hi nhẹ nhàng thở ra, cười nói: "Sao tôi dám!" Cô hỏi: "Cách đội trưởng Cố không xa hẳn là có tang thi phải không, anh có thể miêu tả sơ qua hình dáng của chúng được không?"

Cố Tự không hề ngập ngừng nói: "Hình người, khó phân biệt được giới tính khi còn sống, da màu trắng xanh, bắp thịt hư thối, tròng mắt lồi ra khỏi hốc mắt, móng tay bén nhọn, trên người có mùi hôi rất khó chịu. Hành động chậm chạp, thị giác không nhạy bén, nhưng thính giác và khứu giác lại vô cùng nhanh nhạy, xương màu trắng bệch, vô cùng cứng rắn, có thể so với thép nung sau khi nhúng vào nước lạnh... Còn cần miêu tả tiếp sao?"

Thép nung nhúng vào nước lạnh? Biên Trường Hi nhướn mày, vẫn nề nếp như vậy (ý là cách nói chuyện có trình tự trước sau). Cô tới bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài: "Không cần, tôi đã giết không ít tang thi, có thể khẳng định, tang thi mà bây giờ đội trưởng Cố nhìn thấy cùng chủng loại với tang thi mà tôi nhìn thấy trước đây, nhưng cách đây không lâu, có người đã phát hiện ra một chủng loại khác."

"A...?"

"Bắp thịt của chúng cũng hư thối, nhưng mức độ nhẹ hơn, làn da màu xanh đen khác thường, tương đối siết chặt, hơn nữa xương cốt của chúng biến thành màu đen, giống như trứng độc vậy. Nếu nói loại tang thi mà chúng ta nhìn thấy có xương cốt giống như thép nung nhúng vào nước lạnh, vô cùng cứng nhưng dễ gãy, vậy xương cốt của loại tang thi mới chính là loại thép nung nhúng vào nước lạnh sau đó lại tiếp tục nung thêm lần nữa, độ cứng tăng cao, thậm chí có độ dẻo dai nhất định. Ngoài ra tốc độ hành động của chúng cũng được nâng cao, hơn nữa quan trọng nhất là..."

Biên Trường Hi nhìn về phía trước nhẹ giọng nói xong, dường như cảm nhận được không khí dần ngưng trọng phía bên kia, cô biết nhất định Cố Tự đang nghe, hơn nữa còn vô cùng chăm chú.

"Trước đây tôi đã từng bị thương bởi móng của tang thi, tôi nhớ đội trưởng Cố cũng từng bị cào trúng, bình thường thì miệng vết thương sẽ chảy ra máu màu đỏ, nhưng miệng vết thương gây ra bởi loại tang thi mới này, máu chảy ra sẽ có màu xanh đen, mang theo mùi hôi thối, quanh miệng vết thương sẽ liên tục thối rữa và chảy mủ."

Nơi nào đó ở Giang Thành, đao nhỏ trong tay người đàn ông mặc quần áo tác chiến màu đen bó sát người khẽ chuyển, cắt ngang yết hầu một tang thi, nháy mắt ra hiệu với đồng đội, nhanh chóng lui đến bên tường, đèn tín hiệu trên tai nghe tỏa ra ánh sáng màu đỏ, đôi mắt sắc bén của hắn đảo qua cánh tay được được băng lại của đồng đội đang tựa trên xe ghim súng ngắm bắn, nhìn vết máu đỏ sẫm trên đó, nhẹ giọng nói: "Vậy sao, xem ra tình huống không ổn."

Cô gái bên kia nhẹ nhàng cười, mặc dù không dễ phát hiện, nhưng hắn cảm thấy như là trút được gánh nặng: "Có ổn hay không tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy chuyện này đáng chú ý, đội trưởng Cố, đó là những gì tôi muốn nói, vậy tôi cúp máy trước..."

"Sao cô biết tôi từng bị tang thi cào bị thương?" Ngữ điệu của hắn chột chĩnh.

Biên Trường Hi ngừng một chút, một phút sau mới nói: "Hóa cầu kia..."

"Cô cũng có thể tạo ra vật như vậy?"

"Cũng không phải vậy."

"Tôi có một đồng đội có thể dựng tường, năng lực kỳ lạ này rất có hiệu quả trong thực tế, tôi muốn tất cả mọi người đều có, ddlequydon nhưng không có đầu mối. Tôi đã thử tìm điểm giống nhau giữa mình và đồng đội, có sự nhắc nhở của cô mới phát hiện, tôi và hắn đều từng bị tang thi cào trúng."

Thân thể Biên Trường Hi cứng đờ, nắm chặt dụng cụ truyền tin, mấp máy môi, khàn khàn nói: "Cũng không phải là nhắc nhở, chính tôi cũng không biết có chuyện như vậy..."

"Vậy sao." Người bên kia trầm giọng cười, tiếp tục nói: "Trong tiểu thuyết gọi đây là dị năng đúng không, cô là loại nào?" Biên Trường Hi bỗng nhiên cảm thấy ánh hoàng hôn ngoài cửa sổ nồng đậm đến mức dường như không thể tản ra, mọi nơi trong tầm mắt đều ảm đạm và hỗn loạn, tượng trưng cho thành phố phồn hoa này đã hướng về sự suy bại không thể nghịch chuyển.

Từ khi trùng sinh tới nay, lần đầu tiên cô cảm nhận được rõ ràng như vậy, cảm nhận được áp lực tới hít thở không thông có mặt ở khắp nơi.

Ánh mặt trời phản xạ ánh sáng thăm thẳm mà tĩnh mịch trên khuôn mặt cô, cô thấp giọng nói: "Tôi đã nói xong những lời muốn nói, đội trưởng Cố bảo trọng, hữu duyên sẽ gặp lại."

"Tút!" Cô cúp máy, nhìn về phía trước chậm rãi thở ra một hơi. Hóa ra ngay từ đầu Cố Tự đã không dễ lừa gạt, chẳng qua chỉ là một ám chỉ nho nhỏ...

Cô nhíu mày hồi tưởng lại từng câu nói của mình.

Hắn là không có sơ hở. Cô thật lòng muốn giúp Cố Tự, nhưng không có ý định bại lộ chính mình, cũng không muốn có quá nhiều quan hệ với Cố Tự. Cô biết với người này, chỉ cần nhắc nhở hắn một chút, một thời cơ đơn giản để giám xóc đã đủ để tạo nên một cuộc đời khác, nếu cô thao thao bất tuyệt lo lắng không thôi thì ngược lại có vẻ đang có âm mưu.

Cô nhìn dụng cụ truyền tin trong tay, trực tiếp tháo bỏ nguồn điện, cầm thêm một khác, vốn muốn ném ra ngoài, nhưng nghĩ một chút, cuối cùng vẫn ném vào trong vòng ngọc.

Nhìn đến vòng ngọc, tâm tình của cô bỗng nhiên vui vẻ trở lại, vuốt ve nó trong lòng suy nghĩ "Tôi muốn đi vào", trước mắt chột lóe, dưới chân mềm nhũn như mất đi điểm tựa, chờ ý thức của cô dần trở lại liền phát hiện ánh sáng tươi đẹp trước mắt, chính mình đang nằm sấp trên một bãi cỏ, hơi thở tự nhiên tươi mát lao thẳng vào chóp mũi.

Biên Trường Hi vui vẻ, vội vàng đứng lên, dưới chân cô là một bãi cỏ, phía trước cách đó không xa là đất màu đen nhánh, ở giữa là một con suối nhỏ chảy qua, phân cách rõ ràng hai khối đất.

Cô biết rõ, bãi cỏ tương tự bãi chăn nuôi, có thể dùng để nuôi một ít động vật, đương nhiên mấy thứ như rào chắn phải tự mình xây dựng. Đất đen ẩm ướt màu mỡ, cho dù là lúa mì lúa nước hay hoa quả rau dưa, hoặc là thực vật để làm cảnh, tất cả đều có thể sinh trưởng bình thường ở đây. Trong nông trường không có sự thay đổi thời tiết, vĩnh viễn là ban ngày nhiều mây gió nhẹ, bất luận là lúc nào cũng có thể gieo trồng thực vật.

Mà dòng suối nhỏ sâu tới đâu gôi có tác dụng tiến hóa, nước trong đó có thể uống, có thể tắm, có thể nuôi động vật thủy sinh, đương nhiên cô cần phải mang giống vào thì mới bắt đầu sinh trưởng phát triển được.

Đất đen và bãi cỏ ngay ngắn hợp thành một khối, bốn phía bị sương mù bao phủ, điểm đầu và cuối của dòng suối nhỏ cũng biến mất trong sương mù.

Bên cạnh khối đất đen còn có một nhà gỗ nhỏ, trên cửa có khắc hai chữ "Kho hàng". Biên Trường Hi nhảy qua dòng suối, mở cửa kho hàng ra nhìn vào, quả nhiên nhìn thấy mô tô và ba lô của mình, còn có riu chữa cháy, hai dụng cụ truyền tin đang nằm trên mặt đất. Hơn nữa cô biết, đừng nhìn nhà gỗ nhỏ, thực tế không gian chứa đồ rất lớn, không thể đo lường bằng mắt, cũng không biết là dựa theo nguyên lý nào. Hơn nữa thời gian trong kho hàng luôn bất động, bỏ một bát canh nóng vào, vài năm sau lấy ra vẫn nóng hổi như cũ.

Biên Trường Hi nhìn tất cả những thứ này mà vui mừng khôn xiết. Tuy nhiên, nếu so sánh quy mô của vòng ngọc nông trường bây giờ và kiếp trước lúc cô chưa chết thì quả thực như chuột với voi, nhưng so với khung cảnh cần cỗi lúc mới phát hiện ở kiếp trước, ngay cả một ngọn cỏ cũng không có thì đã tốt hơn rất nhiều.

Đội nông trường có được đầy đủ năng lượng, tiến hành thăng cấp, phạm vi không có sương mù sẽ mở rộng, diện tích nông trường cũng sẽ lớn hơn, còn có thể xuất hiện nhà ở, kho hàng cũng sẽ chuyển xuống dưới đất. Kiếp trước, trải qua sự nghiên cứu tích cực của Cù Ích- bạn học cũ của Chư Vân Hoa và sự đầu tư bất kể phí tổn, trước khi cô chết, nông trường đã có diện tích tương đương khuôn viên của hai trường đại học, mà tỉ lệ thời gian ngoài và trong nông trường là một phần mười. Gieo trồng các loại thực vật chu kỳ ngắn thu được sản lượng vô cùng khả quan.

Thức ăn trong căn cứ Vân Hoa có một phần ba là từ nông trường của cô, nếu không phải sợ người khác phát hiện thì cung cấp cho nhu cầu của hơn ba mươi nghìn người cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Bây giờ nghĩ lại Biên Trường Hi cảm thấy mình ngốc tới đáng yêu, ngay cả đạo lý thất phu vô tội hoài bích có tội* cũng không hiểu, nếu cô nắm chặt nông trường trong tay, không cho Chư Vân Hoa quyền sử dụng thì Chư Vân Hoa đâu dám ra tay với mình.

* thất phu vô tội hoài bích có tội: kẻ vô tri không có tội, chỉ vì bảo ngọc mà mang tội.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu cô không cống hiến nông trường, sao Chư Vân Hoa có thể để Cù Ích hạ vốn gốc để nghiên cứu và khai phá, sao nông trường có thể phát huy giá trị của nó tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Cứu Viện, Không Thể Tiến Sâu Hơn Được Nữa.

Chỉ chốc lát sau, Biên Trường Hi cảm thấy có chút khó thở, đầu cũng hơi choáng váng, không kịp suy nghĩ kỹ hơn, vội vàng ra khỏi nông trường, bên ngoài trời đã tối, trong phòng tối đen như mực, cũng may thị lực của dị năng giả tốt hơn người thường, còn không tới mức giờ tay không thấy năm ngón.

Thật kỳ quái, cô chỉ vừa mới tiến vào nông trường vài phút...

Cô đột nhiên nhớ tới cái gì, lấy hai cái đồng hồ của Cố Tự ra xem thời gian, phát hiện một phút trong nông trường bên ngoài đã qua năm phút. Cô cười khổ một tiếng, cô đã quên thời gian trong nông trường cũng có quan hệ với cấp bậc của nông trường, trước khi nông trường thăng cấp, cô không thể tùy tiện tiến vào nữa, nếu không sẽ khiến thân thể chịu tổn hại không nhỏ. Chỉ là ngược lại, khi thời gian trong nông trường chậm hơn bên ngoài, cô ở bên trong, chẳng những có thể có thêm thời gian mà cũng sẽ có lợi cho thân thể.

Chỉ là phải thăng cấp như thế nào?

Nghiên cứu thăng cấp nông trường vẫn là công việc của Cù Ích, Chư Vân Hoa lấy lý do công việc này rườm rà phức tạp, vẫn luôn không cho cô tiếp xúc với chuyện này, hơn nữa giao cho cô nhiều công việc khác để phân tán sự chú ý của cô, bây giờ nghĩ lại, Chư Vân Hoa sớm đã có ý để phòng chủ nhân nông trường là cô.

Biên Trường Hi khinh thường bĩu môi, cho rằng như vậy cô sẽ không biết sao?

Thăng cấp đơn giản là cần năng lượng, mà nguồn gốc của năng lượng trong mặt thể có ba con đường, một là gas và than đá trong giai đoạn đầu, một là năng lượng mặt trời và gió,... còn lại, cũng chính là phổ biến nhất đồng thời xuyên suốt tới giai đoạn sau: Tinh hạch- nguồn sinh lực được tạo ra trong đầu

tang thi có độc.

Kiếp trước ngoại trừ thời gian nghiên cứu, những thời điểm khác vòng ngọc vẫn luôn ở trên cổ tay Biên Trường Hi, cô phát hiện, chỉ cần không để tinh hạch trong kho hàng, để ở nơi khác thì không quá vài ngày tinh hạch sẽ biến mất, mà sau đó nông trường cũng sẽ có những biến đổi kỳ diệu nhưng đáng mừng.

Cho nên, tiếp tục một trong các mục tiêu trước đó: Giết tang thi, lấy tinh hạch.

Biên Trường Hi đuổi người, dạ dày kêu lên ừng ực, cô vội vàng bật đèn pin tìm đồ ăn trên sàn nhà chất đầy đồ vật.

Phía bên kia, Cố Tự cúp máy, rút súng lục từ túi bên hông, một tay cầm súng, nhìn phía trước ngắm bắn, bắn nổ đầu tang thi đang lao đảo tiến tới, đồng thời dao nhỏ trong tay trái hóa thành từng vệt sáng, mỗi lần ra tay đều có thể thu hoạch một đầu tang thi.

Não văng tung tóe, tang thi một con tiếp một con ngã xuống, nhưng ở chỗ rẽ vẫn liên tục xuất hiện những con quái vật này, giống như là ruồi bọ người mù mà tới, khiến người ta phiền không chịu nổi.

"Ảnh Từ, tôi yểm trợ, cậu đi lấy xe, nơi này không thể ở lại nữa."

Lời của anh còn chưa dứt, một bóng đen chạy ra từ phía sau một tòa nhà, trong nháy mắt đi tới bên cạnh một chiếc xe khách màu vàng ở con đường đối diện, dùng một dây thép thật dài chọc vào cửa kính xe.

Phía bên kia chiếc xe đột nhiên xuất hiện một con tang thi miệng đầy chất lỏng màu vàng, Ảnh Từ ngay cả mí mắt cũng không nháy, cũng Linh Phan le'quydonkhông nâng, một hỏa cầu bay tới đánh ngã tang thi. Ngay sau đó Ảnh Từ cạy mở cửa xe, chui vào kiểm tra sơ qua, lại kiểm tra chìa khóa xe, rất nhanh xe đã khởi động, xoay một vòng đung ngã vài tên tang thi đang chạy tới.

Cố Tự cũng không quay đầu lại: "Mang những người đó lên xe! Khâu Phong, cậu lái chiếc này!"

Một nhóm người chạy xuống từ tầng hai tòa nhà phía sau Cố Tự, người dẫn đầu là một thanh niên cầm súng tuần nhả (trẻ đẹp lịch sự) cùng với một cậu sinh viên mười tám mười chín tuổi, phía sau bọn họ là ba nam sinh cùng với mười mấy người nam nữ già trẻ, không khó nhìn ra, những người này chia ra hai nhóm, theo thứ tự là người nhà của hai nam sinh kia.

"Có chuyện gì vậy, đây là muốn đi đâu?"

"Trời đã tối rồi, chúng ta vẫn nên ở lại đây thì hơn."

Những người này hoảng loạn sợ hãi, nhìn thấy nhiều tang thi ghê tởm như vậy, cả đám đều có chút lao đảo bước đi không vững.

Thanh niên tuần nhả là Khâu Phong, hẩn lạnh lùng quay đầu nhìn bọn họ, sát khí trong mắt khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi. Hẩn nhìn hai chiếc xe, một chiếc là xe khách tám chỗ ngồi, một chiếc là xe việt dã sáu chỗ Khâu Vân đang đứng dựa vào, hẩn vươn một ngón tay: "Triệu Thành và người nhà tới xe chờ khách, Quách Từ Việt và người nhà tới xe việt dã, động tác nhanh một chút!"

Không ai dám dị nghị, lần lượt lên xe, một nhà Triệu Thành cộng thêm hẩn tổng cộng sáu người.

Bên phía Quách Từ Việt là bảy người, cơ bản đã chen nhau chật ních, Khâu Phong nói với nam sinh mười tám mười chín tuổi bên cạnh: "A Bồi, hai người cũng lên xe chờ khách."

Cố Bồi gật đầu, cùng với cậu bạn một thân một mình còn lại nhanh chóng lên xe, Khâu Phong nhìn tất cả mọi người đã lên xe, chính mình cũng nhảy lên xe việt dã, khởi động xe.

Khâu Vân tránh khỏi xe việt dã, dùng cánh tay bị thương bưng súng ngắm, sắc mặt ửng đỏ thờ hờn học như trâu, tùy tiện mắng: "Khốn kiếp, mùi con người có lực hấp dẫn vậy sao? Quái vật này giết một con tới hai con, phải giết tới khi nào? Đã không còn nhiều đạn nữa!"

Trong lúc nói chuyện hẩn lại giết hai con tang thi, hiệu suất vẫn cao như cũ.

Cố Tự nhìn hẩn một: "Khâu Vân, cậu cũng lên xe, tới xe chờ khách." Lại nói với đại hán đang dùng ống tuýp đập tang thi, còn thỉnh thoảng tạo ra từng đồng đất vàng đề những tang thi này không bò dậy nổi: "Lão Vũ, tới xe việt dã giúp Khâu Phong."

*đại hán: người đàn ông vạm vỡ.

"Được rồi!"

Đại hán hào khí nói, vừa đánh vừa lui, nhảy lên xe việt dã đóng cửa lại, lấy súng tự động cỡ nhỏ thò ra ngoài cửa sổ.

Hai chiếc xe lần lượt tiến về phía trước, xe việt dã kiên cố hơn đi phía trước mở đường, xe chờ khách theo sau, cửa xe mở rộng, Khâu Vân kêu lên: "Lão đại, nhanh lên đây!"

Cố Tự chờ xe khởi động đủ, xác nhận tang thi phía sau sẽ không uy hiếp được nữa mới nhanh chóng chạy tới, nhẹ nhàng nhảy lên, giống như một con chim yến vô cùng thoải mái lên xe, "cạch" một tiếng, cửa xe đóng lại.

Xe tám chỗ chen chúc mười một người, không gian nhỏ hẹp, tiếng thở dốc giao nhau có thể khiến lỗ tai phát đau. Ảnh Từ ở ghế lái thấp giọng hỏi: "Đi về phía nào?"

Cố Tự yên lặng một lúc.

Lúc này bọn họ đã ở biên giới trung tâm thành phố, vốn đã tìm một chỗ chuẩn bị nghỉ ngơi, ngày mai lại đi tìm ddlequysdon người nhà bạn học thứ ba của Cố Bồi, nhưng ai ngờ được đường phố đã được thanh lý một lần đột nhiên lại xuất hiện nhiều tang thi như vậy.

Sau khi trời tối, khuru giác và thính giác của tang thi mạnh hơn rất nhiều, chuyện này hần đã nhìn ra trước đó, nhưng tang thi hôm nay dường như lại khó giết hơn so với hôm qua, giống như có thể nhìn thấy dấu vết tiến hóa trong đó. Chẳng lẽ tang thi bắt đầu mạnh mẽ hơn rồi?

Lời nói của cô gái đó quanh quẩn trong đầu hần, chủng loại tang thi mới sao?

Không thể tiến sâu hơn vào trung tâm thành phố nữa.

Hần nhìn ánh hoàng hôn dần đậm màu hơn ngoài cửa kính, trầm giọng mở miệng: "Chạy về phía Bắc, hướng về khu quy hoạch mới, nhanh chóng rời khỏi nội thành."

Ảnh Từ không hề nghi ngờ, thông qua kênh đội ngũ trong dụng cụ truyền tin thông báo cho người trong xe vượt đã.

Trong mắt Khâu Vân lại lộ vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn Cố Bồi một, Cố Bồi cúi đầu không nói, về mặt bạn học vẫn chưa tìm được người nhà của hần lập tức trắng bệch, hoảng hốt nói: "Đội trưởng Cố..." Lại nói với Cố Bồi: "Muốn rời đi sao? Không tìm người nhà của tôi sao? A Bồi cậu nói giúp tớ một câu đi, tớ... Mọi người hãy giúp tôi, hãy giúp tôi!"

Hần quả thực sắp khóc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nghĩa Vụ? Đừng Nói Mấy Lời Ngứa Tai Đó

Cố Bồi ngẩng đầu nhìn bóng lưng trầm lặng kiên nghị của anh trai, trong lòng vô cùng áy náy. Cậu biết, nếu không phải vì cậu, anh trai và đồng đội đã sớm tới được nơi an toàn hơn, chứ không phải mạo hiểm tính mạng vòng quanh nội thành.

Đồ ăn họ tìm được đều đã chia cho cậu và những sinh viên không thể giúp được gì này, anh Khâu Vân còn bởi vì bảo vệ bọn cậu mà bị thương. Cậu cũng đã nhìn ra được tình huống càng ngày càng tệ, bây giờ tiếp tục tìm kiếm rất nguy hiểm, sao cậu có thể yêu cầu mọi người tiếp tục mạo hiểm? Chỉ là Trần Hải Đào, cậu ta thực sự rất đáng thương, cậu phải cự tuyệt như thế nào...

Bốn người họ chung phòng ký túc xá, thường ngày tình cảm vô cùng tốt, thấy Trần Hải Đào nóng nảy, Triệu Thành nhin không được mở miệng: "Hải Đào cậu đừng vội, các anh ấy nhất định sẽ giúp cậu tìm được người nhà."

"Đúng vậy, không phải quân nhân cần phải phục vụ nhân dân sao? Chắc chắn bọn họ định đưa chúng ta tới nơi an toàn trước, sau đó sẽ giúp cháu, đừng hoảng sợ!" Một người phụ nữ bên cạnh Triệu Thành- phỏng chừng là mẹ hần nói.

Về mặt những người khác đều là tán thành.

Chân mày Khâu Vân nhíu lại, như cười như không, chỉ là hần nhìn Cố Tự, không lên tiếng. Cố Bồi nghe giọng điệu đương nhiên của những người này, nắm chặt tay, nhíu mày nhìn bọn họ: "Các người đang nói cái gì? Gì mà phải phục vụ các người? Chẳng lẽ anh tôi cứu các người là chuyện đương nhiên?"

Cậu chợt nhớ lại, ngoại trừ lúc vừa được cứu ra, bọn họ nói một đồng lòng hay, sau này lại sợ này sợ kia, nhìn thấy tang thi chỉ biết chạy trốn kêu khóc, không quan tâm bọn họ một chút liền oán trách.

Cậu bỗng phát hiện, các anh cố gắng và trả giá như vậy không đáng chút nào, những người này hoàn toàn không hề thật lòng cảm kích, ngược lại cảm thấy vốn nên phải như vậy.

Người phụ nữ kia vênh miệng muốn phản bác, người đàn ông bên cạnh kéo bà ta, lúc này mới từ bỏ. Triệu Thành vội cười làm lành: "A Bồi cậu đừng tức giận, mẹ tôi vô tâm, bà ấy tin tưởng mọi người nên mới nói như vậy. Chúng tôi biết các anh của cậu đều là người tốt."

Cố Bồi không phải ngu ngốc, đương nhiên nghe được lời nói của hần chỉ qua loa lấy lòng, không hề thật lòng cảm ơn. lnhPHanle'quydon Cậu hỏi: "Triệu Thành, có phải cậu cũng nghĩ rằng anh tôi cứu mấy người là nghĩa vụ quân nhân? Là chuyện đương nhiên? Cậu không thấy thầy giáo, bảo vệ ở trường học chạy trốn nhanh hơn so với bất cứ ai sao? Còn có cảnh sát, bọn họ là những người đầu tiên đập phá cửa hàng cướp bóc đồ vật."

Mẹ Triệu Thành lẩm bẩm: "Sao không phải là nghĩa vụ? Chúng tôi nộp nhiều thuế như vậy cũng không phải nộp không. Cậu nói nhiều như vậy không phải là muốn chúng tôi biết ơn cậu sao? Chúng tôi biết ơn, vô cùng biết ơn được chưa? Cần bao nhiêu tiền phí bảo vệ, các cậu nói đi!" Bà ta bĩu môi: "Hơn nữa, các cậu có sủng, lợi hại như vậy không phải là nên giúp đỡ những người yếu như chúng tôi sao? Đứa trẻ này, là sinh viên, đã học được những tư tưởng gì vậy hả?"

Cố Bồi tức giận đến đỏ bừng mặt: "Bà..."

Một hòng súng tối om đè lên gáy của người phụ nữ kia, Khâu Vân nhếch miệng lưu manh cười: "Nói nhảm với loại người này làm gì, trực tiếp cho một viên đạn không được sao?" Hắn liếc mắt nhìn những người khác: "Biết ơn mà thôi, cũng không cần trả tiền, trực tiếp trả lại mạng cho chúng tôi không phải đơn giản hơn nhiều sao, còn có thể tạo chỗ trống cho ông đây nằm."

Người phụ nữ kia sợ tới mức mặt không còn chút máu, những người khác vội lùi sang bên cạnh: "Cậu, sao cậu có thể như vậy? Đừng có làm vậy..."

"Khâu Vân!"

Rốt cuộc Cố Tự cũng lên tiếng, Khâu Vân bĩu môi, thu hồi súng dựa vào cửa sổ không nói lời nào. Cố Bồi nhếch miệng, xấu hổ cúi đầu: "Anh, thật xin lỗi."

"Không sao, coi như mua một bài học kinh nghiệm." Cố Tự nói: "Sau này phải nhìn cho rõ, không phải ai cũng có thể giúp đỡ, cũng không phải ai cũng cần sự giúp đỡ của em, không chỉ phải xem xét năng lực của mình, còn phải xem đối tượng."

Anh mỉm cười, vươn tay xoa đầu em trai đang ủ rũ, cười nói: "Chỉ là người khác như thế nào cũng không thể trở thành lý do để em lùi bước, nếu em đã đáp ứng tìm người nhà giúp họ, nam tử hán đã nói thì phải làm, ngày mai anh đưa em trở về trung tâm thành phố một chuyến." Anh liếc nhìn Trần Hải Đào: "Cậu cũng cùng đi, không có cậu chúng tôi cũng không tìm được."

Trần Hải Đào lo lắng hỏi: "Chi ba người chúng ta?"

"Chê ít?"

"Lão đại!" Khâu Vân lập tức ngồi thẳng dậy.

"Như vậy sao được? Hai người họ không thể chiến đấu, quá nguy hiểm, ít nhất cũng phải mang theo tôi!" Ánh Từ cũng bày tỏ không đồng ý.

Cố Tự cười vỗ cánh tay bị thương của Khâu Vân để yên, khiến hắn nhẹ nhàng hít khí: "Dưỡng thương cho tốt, bốn người các cậu cho rằng bảo vệ mười mấy người rất nhẹ nhàng? Nói đi nói lại, miệng vết thương có cảm giác gì đặc biệt không?"

"Cảm giác giống như có thứ gì đó muốn chui từ bên trong ra vậy, cả người đều đau, mà người tôi nóng tới lợi hại, đầu choáng váng, không phải tôi cũng sẽ biến thành quái vật đó chứ?" Hắn tự giễu. Sắc mặt Cố Tự nghiêm túc: "Đừng nói vậy! Nghỉ ngơi cho tốt, lát nữa tôi có lời muốn nói với các cậu."

Bây giờ đã là nửa đêm, bóng đêm dày đặc, trên cao chẳng biết đã mọc lên mặt trăng hình lưỡi liềm màu máu từ lúc nào, ánh sáng đỏ thẫm nhiên chiếu xuống, phủ lên quanh cảnh một tầng bóng mờ đáng sợ.

Khác với tang thi ở nội thành đang lác lác di chuyển khắp nơi, vùng ngoại thành chỉ có trên đường phố và trong khu dân cư mới có thể nhìn thấy nhiều tang thi hơn một chút, kho hàng và khu công nghiệp gần đó cũng chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy mấy con, còn chưa kịp tới gần đã bị người gác đêm tiêu diệt.

Một kho hàng trong số đó, gác đêm một nửa thời gian trước chính là Thành Hải Tuấn và Chu Đức có cường hóa lực lượng kia, hai người một người cầm dao cắt dưa hấu, một người cầm chùy sắt lớn, vừa hợp lực giết một nữ tang thi, Thành Hải Tuấn thở hổn hển hỏi: "Chu Đức, cậu có cảm thấy tôi nay sức lực của tang thi đặc biệt lớn không?"

Thiếu chút nữa hắn đã bị móng vuốt của nó đánh bay, hắn nhìn vết xước bị móng tay của tang thi cào ra đang chảy máu trên mu bàn tay, nhũn chặt mày: Nếu hắn không phản ứng nhanh, chỉ sợ cái tay này đã mất, cái móng tay kia quả thực còn sắc hơn cả dao mổ lợn.

Chu Đức cực kỳ có cảm giác thành tựu, hắn cảm thấy rõ ràng khí lực của mình lớn hơn người khác rất nhiều, mọi người cũng nghĩ vậy, những ánh mắt sùng bái hâm mộ khiến hắn vô cùng sáng khoái. Vừa rồi giết tang thi cơ bản là một mình hắn ra sức, tuy cũng hiểu rằng dường như tang thi này đã lợi hại hơn một chút, nhưng thừa nhận không phải tỏ ra mình yếu kém? Hắn không để ý nói: "Vậy sao, tôi lại không cảm thấy gì hết."

Thành Hải Tuấn cau mày khó hiểu, không chỉ cảm thấy sức lực của tang thi lớn hơn, mà dường như còn trở nên vô cùng táo bạo, đã có bốn năm con tiến tới muốn công kích con người, hai buổi tối trước đó cũng không như vậy.

Hắn không khỏi nhớ tới lời nói trước khi đi của Biên Trường Hi: "Tôi có cảm giác bất an, dường như sắp có chuyện gì đó xảy ra, bắt đầu từ ngày mai anh gặp tang thi thì nhớ cẩn thận một chút, đừng vội vàng xông lên, nhìn xem người khác làm như thế nào trước."

Rốt cuộc sẽ xảy ra chuyện gì?

Thành Hải Tuấn ngẩng đầu nhìn mặt trăng máu trên bầu trời, cũng cảm thấy bất an thật sâu.

Mà giờ phút này, phía sau kho hàng, ba bóng người lén lút tụ lại một chỗ.

"...Cái gì? Không lấy được vòng ngọc? Mấy người đã làm gì vậy? Họ Biên kia hôn mê sâu như vậy mà mấy người vẫn bó tay?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Dị Biến, Tang Thi Có Độc Xuất Hiện

Đối mặt với sự chất vấn của đối phương, Vương Diễm không cam lòng nói: "Vốn đã giành tới tay, ai biết lại bị cô ta đoạt lại? Cũng do anh, ban ngày không dám tới, nếu không tôi đưa vòng tay cho anh trước, cô ta có kiêu ngạo hơn nữa cũng vô dụng."

Người nọ khinh thường nói: "Một chiếc vòng cũng không giấu được, Vương tiểu thư thật có bản lĩnh! Các người không lấy được đồ, vậy cũng đừng nói chuyện thù lao nữa."

Hắn xoay người bước đi, Vương Diễm vội vàng kéo hắn: "Tôi thật sự đã tận sức, nếu không phải hôm nay anh mới xuất hiện nói muốn vòng tay cái gì, sớm hơn một hai ngày thì mọi việc cũng đã giải quyết xong. Tóm lại là lỗi của anh, anh đã hứa sẽ nói kỹ xảo sinh tồn sau này cho tôi, không thể đổi ý!"

Hóa ra sáng nay khi Vương Diễm oán giận với Trương Dục Văn việc phải mang theo phiên toái là Biên Trường Hi, die ndanle quyd on vừa lúc bị người đàn ông này nghe thấy, hắn vội vàng hỏi Biên Trường Hi này có phải là người mà hắn muốn tìm hay không, sau đó còn nói muốn chiếc vòng tay bằng Dương Chi ngọc mà Biên Trường Hi mang theo bên người, nói là chiếc vòng đó vốn là của một người bạn của hắn, bị Biên Trường Hi mạnh mẽ cướp đi.

Vòng tay vốn là của người nào Vương Diễm và Trương Dục Văn không cần biết, hấp dẫn bọn hắn chính là người đàn ông này nói hắn biết vì sao thế giới này lại biến thành như vậy, lại còn biết sau này phải làm như thế nào mới có thể qua được ngày lạnh.

Dù sao Biên Trường Hi nửa chết nửa sống, lấy một chiếc vòng từ trên người cô ta cũng không phiền toái, ai không muốn biết tin tức trực tiếp của mặt thể, hai người đáp ứng. Đáng tiếc là vòng tay đã trộm được, nhưng người này ban ngày không thấy tung tích, phải chờ tới buổi tối mới trở lại, kết quả sao, ai cũng biết rồi.

Từ trước đến nay Vương Diễm vốn là người không bằng lòng chịu thiệt, dù sao cô ta cũng đã tận sức, tất cả là do người này không tới sớm hơn, cho nên thù lao vẫn phải trả, nhất định!

Người đàn ông lạnh lùng cười, trong tay bất ngờ rút ra dao găm, lạnh lùng quơ quơ, Vương Diễm hô nhỏ một tiếng, sợ tới mức rút tay lại. Trương Dục Văn vẫn đứng phía sau nhìn thấy dao khoeo mắt linhPhanle'quydon căng thẳng, vội vàng tiến lên một bước cười nói: "Anh bạn này đừng nóng giận, Vương Diễm chỉ là quá sốt ruột, anh đừng trách cô ấy. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, đội viên của chúng tôi đều ở trong kho hàng, chỉ cần hô một tiếng lập tức có thể lao tới, nếu anh bạn đây vụng trộm tới, chắc là cũng không muốn người khác nhìn thấy, việc gì phải khiến mọi việc trở nên khó xử như vậy?"

Phải nói là quả thật Trương Dục Văn cũng có can đảm có tâm cơ, người ta cũng đã rút dao ra hắn vẫn nhớ tới việc muốn lấy lợi ích, đổi thành Vương Diễm, bị dọa hai lần cũng đã lùi lại rồi.

Hắn cười giả dối: "Dù sao cũng chỉ là một ít tin tức mà thôi, cũng không phải là bảo bối gì cho đi sẽ không còn nữa, anh bạn xem chúng tôi đã vất vả một phen, dù sao cũng phải cho chút phúc lợi không phải sao? Nói không chừng sau này mọi người sẽ còn liên hệ, coi như kết giao bạn bè."

Hắn nhìn khuôn mặt giấu trong bóng tối dưới mũi lưỡi trai, thăm dò nói: "Lùi một bước mà nói, anh muốn chiếc vòng tay kia của Biên Trường Hi hắn cũng không phải chỉ do nó là của bạn anh đúng không, dù sao cũng đã là mặt thể, ai còn để ý cái này? Có phải chiếc vòng tay đó có huyền cơ gì không?"

Ánh mắt Vương Diễm sáng lên, vội vàng phụ họa nói: "Đúng vậy đúng vậy! Tôi nói mà, sao lại phải phí tâm tư còn lén lút như vậy. Hừ hừ, anh không nói tin tức về mặt thể cho chúng tôi cũng không sao, tôi sẽ nói với Biên Trường Hi có người muốn trộm vòng tay của cô ta." Cô ta đắc ý ôm hai tay nhướn mi nói.

Mặt người đàn ông đã cực kỳ âm trầm, chỉ là bóng đêm và mũi lưỡi trai đã che giấu sắc mặt của hắn, hắn đứng thẳng người, tay nắm chặt dao găm vẫn không nhúc nhích, như là đang tự hỏi. Trương Dục Văn và Vương Diễm liếc nhau, đều không nói chuyện, không thể dồn ép quá mức, dù sao nhìn đối phương dường như có chỗ dựa vững chắc, không phải sau lưng có người thì chính bản thân hắn là kẻ hung ác.

Gió lạnh gào rít, buổi tối này vô cùng âm hàn, nhìn kỹ thì dường như trong không khí mang theo một tầng sương máu, hơn nữa càng ngày càng đậm, giống như có thứ gì đó đang bắt đầu nổi lên trong đó.

Vương Diễm xoa tay nhìn bốn phía mờ mờ ảo ảo không hề có ánh đèn, trong lòng có chút phát lạnh, không kiên nhẫn thúc giục nói: "Rốt cuộc anh đã suy xét kỹ chưa?"

Lời còn chưa dứt, phía xa chợt truyền đến tiếng thét chói tai, Vương Diễm hoảng sợ liếc nhìn Trương Dục Văn: "Truyền tới từ kho hàng?"

Tiếp theo bọn hắn nghe thấy rất nhiều người trong kho hàng thức dậy, bọn họ kêu gào chạy trốn, tình cảnh hỗn loạn, trong đó còn kèm theo âm thanh

quái vật gào thét.

Dù sao cũng là người đã lăn lộn ba ngày trong mặt thể, nghe âm thanh gào thét kia, trong lòng lộp bộp: Tang thi vào trong kho hàng?!

"Đình!"

Đúng lúc này dao găm trong tay người đàn ông bên cạnh rơi xuống đất, bọn họ nghi hoặc nhìn sang, chỉ thấy bàn tay dđlêquysđôn cầm dao lúc nãy của hắn cuộn lại run rẩy, giống như co rút căng chặt, mạch máu phồng lên, đồng thời làn da dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy trở nên xanh xao trắng bệch, thậm chí giống như lột da mà rơi xuống, móng tay nhanh chóng biến thành màu đen, dài ra và dày lên.

Hai người nhìn tới trợn mắt há hốc mồm.

Lại nghe thấy âm thanh "răng rắc", ngơ ngác ngẩng đầu, chỉ thấy thân thể đối phương lắc lư, trong khoảnh khắc giống như khung xương rạn nứt rồi lắp ghép lại, cả thân hình cao lớn hơn một vòng, bắp thịt phồng lên, căng đứt vật liệu may mặc, biểu hiện ra sức bật đáng sợ.

Hai người kinh hãi không thể tin vừa lắc đầu vừa lùi lại, chân Vương Diễm mềm nhũn ngã nhào trên đất, ở góc độ này của cô ta vừa khéo có thể nhìn thấy khuôn mặt của đối phương dưới mũi lưỡi trai, lông mi đen ngắn, mũi chim ưng, vẻ mặt âm ngoan*, nhưng giờ phút này cô ta trơ mắt nhìn làn da hắn biến thành màu xanh đen, lỗ mũi rời ra, con ngươi lồi ra ngoài, miệng trở nên vừa lớn vừa rách nát, răng nanh bén nhọn lộ ra, nước dịch tanh tưởi chảy xuống...

*âm ngoan: âm trầm ngoan độc

"Oẹ..."

Trong đầu Vương Diễm trống rỗng, trong bụng ghê tởm muốn chết, thân thể còn bò về phía sau theo bản năng, mềm nhũn đứng lên nghiêng ngả lao đảo bỏ chạy.

Trương Dục Văn cũng không khá hơn bao nhiêu, hắn hoảng hốt quay đầu liếc mắt một, người đàn ông kia, không, con quái vật kia ngửa đầu há miệng gào thét, kêu "khắc khắc" nhào tới.

"A..." Trương Dục Văn hồn bay phách tán, liều mạng đẩy Vương Diễm phía sau về phía quái vật, điên cuồng chạy đi.

"Không! A a a..." Tiếng kêu thảm thiết của Vương Diễm xông thẳng lên trời.

Biên Trường Hi mờ to mắt, lọt vào trong tầm mắt là một mảnh hắc ám khiến đủ loại tiếng thét chói tai liên tiếp bên ngoài càng thêm rõ ràng. Cô xóc chân lên bước chân trần đi tới đi lui trên mặt đất, có chút phiền chán xoa mi tâm.

Tại sao có thể như vậy?

Cô nhớ rõ kiếp trước khi tang thi có độc xuất hiện cũng không oanh động như vậy.

Buổi tối thứ ba sau mặt thể giống như thường ngày, chỉ là sau nửa đêm công kích của tang thi mạnh mẽ hơn, người bị thương cũng nhiều hơn. Có người cực kỳ may mắn, tang thi công kích bọn họ vẫn còn chưa có độc, cho nên tuy bọn họ bị thương, nhưng đây chính là vết thương sẽ mang tới cho bọn họ năng lực mạnh mẽ. Những người khác liền thảm, ngày hôm sau khi mặt trời lên cao, bọn họ biến thành tang thi, tang thi có độc, bọn họ cắn người cào người, lại tạo ra một lượng lớn tang thi mới. Đại khái chỉ qua vài ngày, trên đời cũng không còn tang thi không có độc nữa, tất cả tang thi đều mang bệnh độc, đều khiến con người bị cảm nhiễm.

Quả thật, lúc đầu một phần tang thi có độc là do tang thi không có độc tiến hóa thành, một phần khác lại là do người sống sót tiếp biến thành, nhưng Biên Trường Hi không nhớ rõ buổi tối xảy ra dị biến đó lại náo nhiệt như vậy. Cô đoán rằng lúc này tất cả tiểu khu đều đã bị thức tỉnh, chuyện này có nghĩa là rất nhiều gia đình trong thời gian ngắn đã tập thể hóa thành tang thi, đây là một chuyện kinh khủng tới mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Luyện Tập, Tang Thi Rơi Xuống.

Thực ra, theo một góc độ nào đó mà nói thì tang thi có độc xuất hiện gây âm ỉ như vậy chưa hẳn là chuyện xấu.

Giống như nó đang dùng tư thái hung hăng nhất tuyên cáo với loài người nó đã đến, mọi người cũng sẽ dùng sự cảnh giác cao nhất để đối phó với nó, bởi vậy rất nhanh có thể quan sát được, tang thi kiểu mới này khác với trước kia, bị cào xước một chút da sẽ thi hóa toi mạng, không giống kiếp trước nó yên lặng xuất hiện, hại rất nhiều người mới bị phát hiện bộ mặt thật.

Chỉ là cũng chính vì nó tới nhanh chóng, lại là lúc nửa đêm trong giấc mộng, nghĩ một chút cũng biết sẽ có bao nhiêu người bất ngờ không phòng bị đánh

mất tính mạng.

Biên Trường Hi đương nhiên không phải bởi vậy mà ưu quốc ưu dân (lo lắng cho quốc gia, nhân dân), bây giờ cô cực kỳ lo lắng cho Biên Khoáng.

Kiếp trước Biên Khoáng khỏe mạnh cường tráng sống gần một năm, đại nạn "Thượng Đế yêu nói dối" đương nhiên không khiến hắn xảy ra chuyện gì, cho nên lần này Biên Trường Hi cũng không nhắc nhở hắn điều gì, chỉ là bây giờ lịch sử đã thay đổi, hắn có thể bình yên vô sự như cũ không?

Còn có Trần Di Toa, bây giờ cậu ấy vẫn ổn chứ?

Còn có Bạch Hằng, bây giờ hắn ở phía bên kia đại dương như thế nào?

Đương nhiên còn có Cô Tự.

Biên Trường Hi lại vẫn vô cùng hi vọng hắn có thể sống thật tốt.

Bây giờ biến thành ba người phía trước không liên hệ được, người cuối cùng sao, là không muốn liên lạc, quá kỳ quái.

Hơn nữa không chỉ như thế, lịch sử thay đổi, chứng tỏ rằng kinh nghiệm kiếp trước của Biên Trường Hi có khả năng sẽ trở nên vô dụng, cô không có cách nào biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, không thể biết được liệu có thể xuất hiện sự kiện lớn hay một nhân vật nổi danh nào ngoài ý liệu của mình hay không.

Có những suy nghĩ này, lại nghe các loại thảm kịch đang diễn ra ở phòng bên cạnh, Biên Trường Hi không còn buồn ngủ die ndanle quyd on chút nào. Nhìn thời gian, rạng sáng hơn ba giờ, cô không ngồi yên được, đến phòng khách bật hai cái đèn pin, thu những đồ vật hỗn loạn trên mặt đất vào nông trường, không cần phân loại, sau khi thu vào kho hàng của nông trường sẽ tự động phân loại.

Điều duy nhất không hợp ý chính là cần phải dùng tay trái đeo vòng ngọc chạm vào đồ vật mới có thể thu thập đồ vật, Biên Trường Hi nhớ rằng đến khi nông trường thăng cấp đến một trình độ nhất định, chỉ cần vung tay lên là có thể thu tất cả đồ vật trong tầm nhìn, lúc đó mới gọi là thuận buồm xuôi gió.

Thu xong những thứ trên mặt đất, thất lưng cô cũng mệt nhừ. Lại thu tủ quần áo lớn, bàn học trong phòng ngủ, sofa trong phòng khách, bàn trà, ghế dựa, bình nước, đồ dùng tắm rửa trong phòng tắm, lược, máy sấy tóc,... Còn phòng bếp, khí đốt còn chưa hết, cô vẫn còn nấu cơm ăn, cứ để đó sau này sẽ thu.

Căn hộ này chưa từng có người ở, cho nên tất cả đồ dùng trong nhà đều mới tinh, không lấy thực sự đáng tiếc, tuy về sau có thể sẽ thu được những thứ tốt hơn, nhưng Biên Trường Hi đã sớm có được thói quen tốt không lãng phí dù chỉ một chút, trong mặt thế, nhất là hai, ba năm đầu tiên khi khoa học kỹ thuật còn chưa bắt kịp, cho dù là tài nguyên gì cũng là bảo bối. Dù sao kho hàng của nông trường cũng rất lớn, không sợ chứa không nổi.

Sau khi thu dọn xong, căn hộ nhất thời rộng mở hơn nhiều, Biên Trường Hi đứng bên cạnh chùm tia sáng của đèn pin, trần nhà phía trên âm ỉ rung động, đoán chừng là người phía trên đang đánh tang thi, linhPHanle'quydon khiến đèn treo nhà cô lung lay sắp rơi. Cô đi chuyển vài bước, hơi cúi đầu ngừng thờ tập trung tinh thần, vung mạnh tay, một đoạn dây leo màu xanh thẫm nhanh chóng bắn ra, nháy mắt quán chặt khung cửa sắt cửa sổ chống trộm ở phòng khách, một đầu khác bị cô nắm trong tay.

Cô kéo dây leo về phía sau, đầu tiên dùng lực nhẹ, sau đó tăng thêm sức lực, khung cửa chậm rãi gấp khúc, sau đó "cạch" một tiếng bị bẻ gãy.

Nhất thời Biên Trường Hi không khống chế được, lùi hai bước mới đứng vững, ngăn người vội vàng thu hồi dây leo cẩn thận nghiên cứu, bên trên chỉ có một vết xước nhỏ.

Cô vui mừng, một đời này hệ Mộc của cô cứng rắn dẻo dai hơn nhiều, bây giờ cô mới chỉ cấp một, theo lý thuyết thì đoạn dây leo này hẳn phải mềm nhũn, không khỏe mạnh cũng không mềm dẻo, càng không chịu được lôi kéo.

Tập trung nhìn kỹ, bên trong dây leo dường như có ánh sáng đỏ, nhưng trong chớp mắt đã biến mất, cô không biết đó là gì, nhưng trong tiềm thức cảm thấy dây không phải chuyện xấu, nên lúc đầu không quan tâm nữa.

Cô lại đứng thẳng, mặt đối diện tivi treo tường nhẹ thở một hơi, ngưng tụ dị năng trong cơ thể, phát tay lại là hai cây đinh gỗ bắn ra.

"Phập, phập" hai tiếng đinh cắm vào vách tường, nhưng còn chưa chờ cô kịp cao hứng, phần lộ ra bên ngoài của hai cây đinh chậm rãi nghiêng xuống dưới, sau đó rơi từ trên tường xuống.

Khỏe miệng Biên Trường Hi giật giật, tiến tới nhìn, vách tường màu trắng bị đâm thành hai lỗ nhỏ, cạo rớt một tầng bụi mà thôi.

Xương của tang thi cứng rắn hơn vách tường nhiều...

Cô buồn rầu nhất định gõ lên, nắm trong tay ước lượng, đột nhiên dùng hai tay đâm vào vách tường, kết quả vách tường không bị đâm xuyên, ngược lại đinh gỗ bị đâm gãy, lại còn chấn động khiến đầu ngón tay cô rút gân.

Biên Trường Hi phẫn nộ bóp ngón tay, phía sau người truyền đến âm thanh, xoay người, lại nhìn thấy khuôn mặt vô cùng khủng bố của tang thi.

Dù là tổ chất tâm lý không tệ vẫn dọa cô nhảy dựng, nhìn lại một lần, tang thi kia ghé vào phía ngoài cửa sổ chống trộm, bởi vì vừa rồi thí nghiệm dây, cô vén màn mở cửa sổ, tang thi liền ghé vào chỗ đó, dịch mũi chảy ròng ròng, gương mặt thoỉ rửa dán vào lỗ hổng trên khung cửa, nhìn vào phòng há miệng

gào thét.

Biên Trường Hi quan sát một chút nhất thời hiểu rõ, xem ra là tầng trên đánh tang thi rồi đẩy nó xuống, tang thi này cũng lợi hại, vậy mà lại treo trên cửa phòng trộm nhà cô.

"Gào..." Tang thi phát hiện nó không thể chụp được mỹ thực trước mắt, nóng nảy kéo cửa sổ chống trộm, dùng đầu đâm mạnh vào lỗ hổng trên khung cửa, lại bị mắc kẹt. Nó trừng đôi mắt không có đồng tử, máu loãng và niêm dịch màu vàng tanh hôi chảy đầy đất, theo âm thanh gào thét mà bắn ra tung tóe, hai cái tay vươn tới trước dùng lực giãy dụa, cửa sổ phòng trộm bị nó kéo tới rung động.

Biên Trường Hi yên lặng nhìn con tang thi này, quả nhiên là bộ dáng của tang thi có độc. Tuy trình độ thổi rửa cũng có vẻ nghiêm trọng, nhưng vẫn tương đối tốt hơn so với tang thi không độc, làn da bắt thịt có màu xanh đen nhạt, móng tay vừa dài vừa đen, nước miếng cũng mơ hồ có màu xanh đen, há mồm phun ra ngoại trừ mùi hôi thối còn có một loại mùi khiến lồng ngực ngột ngạt, xoang mũi khó chịu ngứa ngáy.

Biên Trường Hi biết đó là mùi ăn mòn, nước miếng ddlequysđôn của tang thi có độc có độc tính nhất định, bây giờ người bình thường tốt nhất là không nên tiếp xúc quá nhiều, sẽ không bị cảm nhiễm thi hóa, nhưng thổi rửa tróc da lở loét gì đó đều có khả năng, dị năng giả sẽ đỡ nguy hiểm hơn một chút. May mà một tháng sau, về cơ bản thì mọi người đều đã sinh ra miễn dịch với những độc tố này.

Cho nên giai đoạn sau của mặt thể người bị hủy dung không phải là ít...

Biên Trường Hi tới gần, nóng lòng muốn thử. Khi cấp bậc tang thi càng cao, chúng sẽ ngày càng trở nên hoàn chỉnh, có chút tang thi cấp cao đặc biệt ngoại trừ hành vi chậm chạp, không thể nói chuyện, màu da quái dị, không có đồng tử là đặc điểm khác với con người thì nhìn qua rất giống người bình thường, đương nhiên, thủ đoạn cũng theo đó mà trở nên xảo quyệt cao cấp hơn. Vẫn là câu nói kia, tang thi đã man nguyên thủy như vậy tương đối khiến người ta hoài niệm.

Quan trọng nhất là, bởi vì hệ Mộc của cô yếu đuối và cấp bậc thấp, đã rất lâu cô chưa từng ra tay đánh tinh hạch.

Cô tập trung nhìn cái đầu đang chảy mủ của tang thi, tay vùng lên, một dây leo màu xanh chặt chẽ trói lại hai cánh tay đang vùng vẫy của tang thi.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 22: Thu Hoạch, Viên Tinh Hạch Màu Trắng Đầu Tiên

Dây leo nhỏ mảnh mà dẻo dai quấn chặt cánh tay tang thi, tang thi bắt đầu vùng vẫy, chỉ tiếc đầu bị mắc kẹt, không thể tiến cũng không thể lùi, nó vô cùng cuồng bạo phấn nộ, cửa sổ phòng trộm cũng bị biến dạng nghiêm trọng, đỉnh ốc bắt đầu lỏng lẻo.

Biên Trường Hi lại vội vàng phát ra một sợi dây leo, trói chặt cả tang thi lẫn cửa sổ phòng trộm, sau đó dùng sức kéo mạnh, lực phản lại mạnh mẽ truyền tới từ dây leo khiến cô thầm giật mình. Tiếp theo tang thi kéo đứt dây leo quấn trên tay, móng tay vùng lên dễ dàng cắt đứt dây leo Biên Trường Hi đang cầm, Biên Trường Hi không chân chờ nữa, lấy rìu chữa cháy từ trong vòng ngọc ra, một rìu chém xuống, đầu tang thi đứt rời, sau đó khẽ đảo tay, đẩy tang thi không đầu xuống khỏi cửa sổ, nửa giây sau liền nghe thấy "ầm" một tiếng vật nặng rơi xuống đất, đồng thời phía dưới truyền tới âm thanh gào thét của tang thi.

Tầng dưới không hề thiếu tang thi nha.

Cô đóng cửa sổ, kéo rèm lại, khom lưng xem cái đầu trên mặt đất.

Trong phòng chỉ có hai chiếc đèn pin đặt trên hai bồn hoa bên cạnh ti vi, ánh sáng có chút ảm đạm, cho nên tầm nhìn trong căn phòng không lớn, nếu lúc này có người tiến vào, nhìn thấy một cô gái cầm rìu lay chuyển một cái đầu nửa hư thối ướt đẫm, chỉ sợ sẽ bị dọa không nhẹ.

Sau đó lại bạo lực hơn, Biên Trường Hi xác định một vị trí trên cái gáy, vùng rìu chém xuống, hai ba lần đã chém ra một lỗ thủng, khuấy đảo vài cái, moi ra một vật thể cứng rắn nhỏ nhỏ, die ndanke qu ýdon cô ngồi xồm xuống, tay trái khẽ nghiêng, nước từ suối trong vòng ngọc nông trường chảy ra từ các ngón tay của cô, sau khi rửa sạch, tinh hạch lớn cỡ một đốt ngón tay, màu trắng, giờ lên trước ánh sáng có thể thấy rất nhiều tạp chất, phía trong đục ngầu nhưng mặt ngoài bóng loáng.

"Quả nhiên là hạch trắng." Biên Trường Hi thờ dài.

Trong mặt thể, thứ có thể có tinh hạch bao gồm tang thi có độc và động thực vật biến dị, phía trước một trăm phần trăm sẽ có, phía sau thì phải xem vận khí. Tinh hạch mà chúng tạo ra là cùng một loại, phân biệt có màu vàng kim, xanh lá, xanh lam, đỏ, vàng đất và màu trắng, năm loại phía trước tương ứng với năm thuộc tính Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mà màu trắng là không thuộc tính.

Thật ra ngoại trừ sáu loại màu sắc này còn có một loại màu khác, chỉ là mắt Biên Trường Hi tối sầm, không đề cập tới cũng được.

Dựa theo cách phân loại này có thể thấy được vấn đề, không sai, dị năng giả hệ ngũ hành chỉ có thể dùng tinh hạch cùng thuộc tính với mình để hấp thu năng lượng tu luyện, mà những loại dị năng khác, bao gồm hệ phổ thông, hệ đặc biệt, thậm chí những hệ phát triển từ hệ ngũ hành như hệ Lôi, hệ Phong, hệ Băng, hệ Sương,... đều chỉ có thể dùng hạch trắng.

Chỉ là dựa theo số liệu thống kê thì trong mười viên tinh hạch, chín viên là màu trắng, một viên còn lại mới có thuộc tính, điều này có nghĩa rằng nếu dị năng giả hệ ngũ hành chỉ dựa vào chính mình, vậy phải giết khoảng năm mươi con tang thì mới có thể có được một tinh hạch phù hợp với thuộc tính của bản thân.

Xem xét dựa trên quan hệ cung-cầu, tinh hạch màu trắng và tinh hạch màu sắc khác tương đương nhau, nhưng trên thực tế giá trị của hai bên khác nhau rất lớn, một tinh hạch có thuộc tính có thể đổi một đến hai viên hạch trắng, thậm chí nhiều hơn.

Trăm cay nghìn đắng đánh được một viên tinh hạch mà bản thân lại không dùng được, đây tuyệt đối là một chuyện vô cùng buồn bực, hơn nữa lại trong thời khắc nguy cấp, nhưng Biên Trường Hi không có loại phiền não này, cô không dùng được không phải còn có vòng ngọc nông trường sao!

Cô cực kỳ vui vẻ ném tinh hạch trong tay vào vòng ngọc, người cũng đi theo vào nhìn hiệu quả, đáng tiếc viên tinh hạch kia rơi vào trong suối liền nằm yên bất động, nghiễm nhiên trở thành một viên đá cuội.

Biên Trường Hi không dám nán lại lâu trong nông trường, nhanh chóng đi ra, ném đầu của tang thi ra ngoài cửa sổ, lấy nước suối rửa tay, sau đó cầm đèn pin tiến vào phòng bếp, lấy chậu rửa mặt lớn đựng gạo, rót nước, vo sạch rồi bỏ vào nồi áp suất nấu.

Cảm tạ chủ nhà đã để lại nồi áp suất mới tinh, trước đó Biên Trường Hi quên chuẩn bị thứ này, nếu không cũng thật khó để nấu cơm khi điện đã cắt, còn có hai túi gần bốn mươi cân gạo, đủ nấu, cô chuẩn bị thừa dịp bây giờ khí gas còn chưa hết, căn hộ lại an toàn, nấu thêm mấy nồi cơm.

Trong tủ lạnh đã cắt điện chỉ có trứng gà, vốn định sẽ luộc hết, tiện lót bụng lại để mang theo, chỉ là đã có nông trường, cô thay đổi ý định, chỉ luộc mười quả, số còn lại rán lên, xào với lap xường, nấu chè trứng, nấu xong sẽ cho vào hộp giữ tươi bỏ vào kho hàng trong nông trường.

Cô thậm chí còn nấu một nồi cháo thơm ngào ngạt, ở trong bếp bận rộn đến vui vẻ, sau đó lại tiếc nuối vì trong tay không có nhiều nguyên liệu nấu ăn.

Trời sắp sáng, bên ngoài căn hộ bỗng truyền tới tiếng kêu cứu, cửa chống trộm bị mạnh mẽ đập vang, một người đàn ông kêu to: "Cứu mạng cứu mạng, nhanh mở cửa, có tang thi!"

Biên Trường Hi đang ăn trứng chần nước sôi với cơm tẻ, một bên lấy một miếng thịt bò khô nhét vào miệng.

Thịt bò khô của hãng này đặc biệt ngon, đúng khẩu vị của cô, cũng bổ sung năng lượng, cô quyết định sau này lúc cướp siêu thị sẽ lấy thêm.

Cô vừa cắn vừa tiến tới trước mắt mèo trên cửa, thấy được khuôn mặt hốt hoảng chật vật của một người đàn ông, hắn vừa gõ cửa vừa quay đầu nhìn phía sau, giống như có thứ gì đang đuổi theo.

Cô hơi nheo mắt, người đàn ông này ánh mắt láo liên, vẻ mặt giả dối, có vấn đề!

Lại chờ một lát, quả nhiên không thấy bóng dáng tang thi, Biên Trường Hi lắc đầu, trở về tiếp tục ăn cơm.

"Dựa vào! Con đ* thôi, mở cửa cho ông! Ông biết mày đang ở bên trong!" Đại khái là diễn kịch lâu như vậy cũng không có khiếu quả, người đàn ông ngoài cửa phẫn nộ đập cửa, ánh mắt Biên Trường Hi lạnh lùng, chỉ là vẫn không để ý tới.

Dám tới gạt người, nhất định là biết rõ trong căn hộ này chỉ có một cô gái là cô, còn vì sao lại tìm tới cô, hẳn là lúc nấu cơm nồi áp suất kêu quá to, hơn nữa mùi hương truyền đi, đối phương biết chỗ cô có đồ ăn. Như vậy, hẳn là hắn ta ở hai tầng trên, dưới hoặc phía đối diện.

Cô nhớ tới qua tầng trên truyền tới âm thanh đánh tang thi, sau đó tang thi kia bị đẩy xuống treo trên cửa sổ phòng trộm nhà cô, tầng trên cũng không có động tĩnh nữa. Dựa vào tiếng bước chân khi đó, ít nhất có hai người cùng đánh tang thi, sẽ là bọn hắn sao?

Cô rửa sạch bát, cất tất cả những đồ vật có giá trị trong căn hộ vào trong nông trường, lúc này tiếng chửi rủa bên ngoài đã ngừng lại một lúc, đổi thành một tiếng gõ cửa lịch sự: "Vị tiểu thư ở bên trong, thật ngại quá, là như vậy, tôi là người ở căn hộ phía trên, vừa mới giết tang thi thanh lý sạch hành lang, đói đến mức ngực dán vào lưng, đúng lúc trong nhà cũng không còn gì để ăn, cô xem có thể chia sẻ một ít đồ ăn không, không cần nhiều, chỉ cần một cái bánh bao và một chai nước là được."

Lần này là một người khác.

Đưa ngọc mới tin hai người không có liên hệ gì.

Rõ ràng là xin ăn, vẫn còn nhắc tới "thanh lý hành lang", không phải ngầm uy hiếp thì là muốn lấy được sự sùng bái. Biên Trường Hi cười nhạt.

Nhưng cô vẫn dùng giọng điệu kinh ngạc hỏi qua cánh cửa: "Anh thanh lý hành lang? Vậy hẳn đã giết chết không ít tang thi, anh thật lợi hại."

"Quá khen, chỉ cậy mạnh thôi."

"Vậy chắc chắn thân thể anh rất cường tráng, anh có thể lùi về sau cho tôi nhìn dáng người sao? Anh đừng để ý, tôi ghét nhất là người vô dụng, vừa rồi có một người hèn nhát nhào tới trước cửa nhà tôi kêu gào cứu mạng, tôi không quan tâm, chỉ là nếu anh thật sự có bản lĩnh, tôi lại vui lòng mở cửa."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Hồi Báo, Nhắc Nhở Thiện Ý

Thuần túy là giọng điệu đàn bà chủ nghĩa thực tế, sùng bái cường giả, thương thức cường giả, hơn nữa vui vẻ phụ thuộc cường giả.

Người đàn ông ngoài cửa vốn nghĩ nếu người phụ nữ này dễ dàng mở cửa liệu có thể có mảnh lối gì không, dù sao vừa rồi cô ta cũng không thèm để ý A Văn, A Văn chính là người kêu cứu mạng sau đó then quá thành giận, nhưng mà nếu cô ta không mở cửa, chính mình thật sự phá cửa?

Nhưng đối phương vừa nói ra những lời này, nhất thời hắn đã hiểu rõ, người phụ nữ này không mềm lòng nhưng quan tâm đến lợi ích, loại người này dễ đối phó.

Chỉ là hắn nhìn thân thể của chính mình, tuy trong một đêm khí lực tăng vọt, nhưng bắp thịt không biến hóa rõ ràng, nhìn qua rất khó nhìn ra là người có sức lực lớn. Nhất định phải lấy được sự tín nhiệm của cô ta lừa cô ta mở cửa rồi lại nói. Nghĩ đến lượng đồ ăn lớn cách một cánh cửa, còn có mùi thơm của cơm bay tới không hề đứt đoạn từ khi trời còn chưa sáng, nước miếng đã chảy ra.

Người đàn ông nhìn sang hai bên, tính toán một chút, sau đó mặt mày liếc mắt ra hiệu cho đồng bạn A Văn đang ngồi xổm bên cửa chờ thời cơ, chính hắn thì đi đến hành lang bên cửa sổ, dùng lực bẻ gãy một cái ống tuýp, cực kỳ hứng thú trở lại trước mắt mèo, đi ngang qua ydôn sau đó hai tay dùng lực, ống tuýp dễ dàng bị bẻ gãy, hắn nói: "Tiểu thư, cô đừng nhìn tôi không quá cường tráng nhưng khí lực rất lớn."

Biên Trường Hi hơi nhướng mày, lại một dị năng giả hệ lực lượng, vậy người còn lại? Nếu còn người thứ ba?

Lo lắng quá nhiều cũng không có ý nghĩa, chính mình không mở cửa bọn họ cũng sẽ phá cửa, mà trong phòng cô cũng đã thu dọn trống không, bọn họ cũng không thể tìm được cái gì, cô cũng không có hứng thú dây dưa với bọn họ.

Cô nói: "Xem ra quả thật là như vậy, được rồi, anh vào đi."

Cô lần lượt mở ra ba khóa an toàn, một lớp khóa cuối cùng, cô đẩy cửa ra, một giọng nữ vội vàng kêu lên "Đừng mở", đồng thời có một bóng người nhanh chóng nhào vào khe cửa, bám chặt khung cửa, hung hăng muốn chen vào.

Biên Trường Hi liếc mắt một cái đã nhận ra đây là người cầu cứu vừa nãy, cô hơi cong khoe miệng, riu chữa cháy trong tay giờ lên, lưng riu hạ xuống nện mạnh vào đầu hắn ta.

A Văn rầm cũng không kịp thả đã trợn mắt ngã xuống.

Biên Trường Hi đá văng hắn, lắc mình ra ngoài, lại trở tay đóng cửa, dị năng giả hệ lực lượng lúc này mới phản ứng kịp, quơ hai đoạn ống tuýp đâm tới, Biên Trường Hi mở ra năm ngón tay, một sợi dây leo cuốn lấy hai chân hắn, cô né sang bên cạnh, hắn lập tức ngã thẳng xuống vị trí cô vừa đứng, cái gậy vừa khéo đập lên cửa chống trộm, phát ra âm thanh chấn động.

Biên Trường Hi cười đến gần, nói với người đã bị đập đến choáng váng: "Cướp bóc tôi? Kiếp sau nha."

Đứng thẳng nện xuống một riu, hắn ta thét chói tai trợn ngược hai mắt ngất đi, thật ra Biên Trường Hi chỉ nện búa lên viên gạch bên cổ hắn.

Cô héch miệng, chỉ chút can đảm đó mà cũng không biết xấu hổ ra ngoài cướp bóc.

Cô chờ một lúc, tầng trên tầng dưới cũng không thấy có thêm người khác, xem ra hai người này không có đồng bọn khác. LinhPHanle"quydon Cô xoay người nhìn căn hộ số 304 ở đối diện, tiếng "Đừng mở" vừa rồi truyền tới từ đó, cô nhớ căn hộ số 304 có một nhà bốn người, hai lần biến hóa của tang thi gia đình bọn họ cũng không xảy ra chuyện gì.

Biên Trường Hi cảm thấy bọn họ có ý tốt nhắc nhở mình, cứ rời khỏi như vậy dường như quá không lịch sự, cô đi tới gõ cửa: "Xin chào, cảm ơn sự nhắc nhở của mấy người."

Qua một lúc lâu sau mới có một người đàn ông cố gắng trấn định đáp lại: "Không có gì, nhìn qua mắt mèo thấy động tác của hai người họ, mẹ của bọn nhỏ liền kêu lên, cô đừng chê chúng tôi nhiều chuyện là được rồi."

Biên Trường Hi chỉ hai người trên mặt đất: "Hai người kia chỉ tạm thời hôn mê, khi bọn hắn tỉnh lại có thể sẽ giận chó đánh mèo mấy người, hơn nữa bọn họ không cướp được tôi có lẽ sẽ quấy rầy những gia đình khác, mọi người cần thận một chút."

Nói xong cô dùng chìa khóa khóa cửa nhà lại, cất chìa khóa vào túi tiền, thật ra là thả vào vòng ngọc, sau đó xoay người bước đi, "cạch" một tiếng, cửa căn hộ số 304 mở ra một khe hở, một cậu nhóc khoảng mười ba, mười bốn tuổi dùng ánh mắt đầy tơ máu nhìn Biên Trường Hi: "Chị phải đi sao?"

Biên Trường Hi gật đầu, có thể nhìn ra được cậu nhóc này mắt nước rất nghiêm trọng.

"Sẽ không trở về nữa sao?"

"Ừm."

"Vậy chị muốn đi đâu?"

Biên Trường Hi không nói.

Cậu nhóc có chút khần trương, lắp bắp nói: "Em, nhà em sắp không còn đồ ăn nữa, ba mẹ, ba mẹ muốn ra ngoài tìm đồ ăn, nhưng không biết phải làm sao, chị là người lợi hại, chị có biết cách đối phó những quái vật này không? Rồi khỏi đây nên đi tới đâu?"

Ba mẹ hần khần trương kéo hần ra sau, cửa mở rộng hơn, Biên Trường Hi nhìn thấy một đôi vợ chồng tuổi không lớn lắm, phía sau bọn họ còn có một cô bé bảy, tám tuổi, tất cả đều vô cùng tiều tụy, nhưng rõ ràng sắc mặt trẻ con tốt hơn người lớn nhiều, xem ra đồ ăn nước uống đều nhường cho bọn nhỏ ăn trước.

Vợ chồng kia cúi đầu liên tục giải thích với Biên Trường Hi: "Thật ngại quá, đứa nhỏ này từ bé đã thích làm phiền người khác."

Biên Trường Hi cảm thấy người lớn trong nhà này còn không có dũng khí và trấn định bằng trẻ con, trong lòng có chút dè dặt không thích, sau bảy năm mặt thế loại người dè dặt như vậy tuyệt đối nằm ở tầng lớp thấp nhất, còn nữa nhìn quần áo của bọn họ, hiển nhiên là chưa từng đánh tang thi, đã ngày thứ tư, không vì bản thân cũng nên vì con nhỏ mà thử đi tiếp xúc thế giới mới.

Nhưng mà lại không, đây không chỉ là vấn đề lòng can đảm, còn là vấn đề ý thức trách nhiệm

Chỉ là cô nhìn cô bé ôm búp bê, hai mắt trống rỗng nắm chặt góc áo ba ba núp phía sau, hiển nhiên là quá sợ hãi một lúc, trong lòng thở dài, nói: "Đối phó tang thi, điều kiện đầu tiên là không thể sợ hãi, mục tiêu là chặt đầu, chướng ngại là cho dù bị cắn hay cào trúng cũng sẽ bị cảm nhiễm trở thành tang thi. Còn về phần rời khỏi nơi này đi về đâu, chính phủ đã thông báo trên radio để người sống sót di chuyển về khu tân quy hoạch, đến lúc cần thiết sẽ có quân đội dẫn dắt dân chúng tới căn cứ Tô Thành."

Cô ngừng một chút, nhìn cậu nhóc nói: "Tôi đề nghị mấy người nên hành động nhanh lên, tang thi sẽ ngày càng nhiều, nơi này rất nhanh sẽ trở thành biển tang thi. Mà chính phủ và quân đội sẽ không cùng mọi người, lại càng đừng hi vọng xa vời sẽ có người tới cứu mấy người. Thời đại đã thay đổi."

Lời nói này khiến cậu nhóc có chút đăm chiêu, cậu hi vọng nhìn cô: "Chị cũng sẽ đi khu tân quy hoạch sao? Có thể mang theo bọn em không?"

Biên Trường Hi lạnh nhạt lắc đầu: "Tôi không thích đồng hành với người vô dụng."

Sắc mặt mấy người kia đỏ lên, Biên Trường Hi đã hết trách nhiệm nghênh ngang rồi đi.

Cuộc nói chuyện này coi như đáp lại lời nhắc nhở kia, cô không thích nhất là nợ nhân tình của người khác, mỗi khi hồi báo đều sẽ nhiều hơn những gì đối phương trả giá. Hơn nữa một nhà bọn họ quá thảm đạm, hiện giờ có hàng tỉ gia đình, hàng tỉ người thế thảm tuyệt vọng như vậy, đương nhiên Biên Trường Hi không có khả năng trách trời thương dân, nhưng đã tận mắt nhìn thấy rồi...

Được rồi, Chư Vân Hoa từng nói cô tính tình lạnh nhạt, thủ đoạn quả quyết, tròng mắt tất báo, nhưng sẽ luôn nảy sinh lòng trắc ẩn không đúng lúc, thật sự là một khuyết điểm khiến người ta bất đắc dĩ.

Hần phản bội càng khiến trong mắt cô mất đi nhiệt độ, nhưng dường như cũng không xóa đi khuyết điểm này, Biên Trường Hi nghĩ lại, cũng

không có gì không tốt. Cô có thể nhắc nhở bằng lời nói, cũng sẽ tuyệt đối không bị nước vào đầu mà mang theo bốn người kia, về phần tại sao không để lại chút đồ ăn cho bọn họ, cô hai tay trống trơn không thể lấy đồ vật ra từ vòng ngọc là lý do thứ nhất, hai người đã hôn mê kia hẳn là còn có chút đồ ăn, cậu nhóc kia không thể dần lòng được thì cô cũng không có cách nào, chỉ là cần nắm chắc điểm dừng, chừa chút nhân tính cũng không phải là điểm xấu.

Trong hành lang không có tang thi, chỉ là cũng không có dấu vết chém giết tang thi, quả thật tên dị năng giả hệ lực lượng kia đã khoát lác.

Biên Trường Hi lấy ra ba lô màu đen từ trong vòng ngọc, bên trong vò vệt để một ít đồ ăn, sau đó lại ẩn nấp lấy ra xe mô tô, trong tiểu khu có không ít tang thi, chỉ là bây giờ Biên Trường Hi không rảnh dây dưa với chúng, lái xe rời xa căn hộ, vô cùng có kỹ xảo phá vòng vây, một mạch lao ra tiểu khu nhanh chóng lái về phía mục đích đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Giành Trước, Hai Xe Chở Dầu

Sau khi tang thi có độc xuất hiện, hầu hết nguồn nước bị ô nhiễm vừa đen vừa thối, đồng thời kèm theo đó là cắt điện toàn diện, xã hội loài người bởi vậy mà tiến vào trạng thái nguyên thủy. Sau đó trong nhà phần lớn cư dân cạn kiệt thức ăn, bị ép phải ào ào ra ngoài tìm nước và đồ ăn.

Sau đó nữa, là các thương trường, siêu thị, kho lương bị tranh giành.

Nhưng Biên Trường Hi không hướng tới những thứ này.

Cô có nông trường, bởi vậy lực hấp dẫn của thức ăn giảm thấp, cô có tầm nhìn của bảy năm, so với thức ăn trong nhất thời cướp đoạt, quan trọng hơn là... đồ dùng tiêu hao quan trọng, số lượng có hạn.

Một là xăng dầu, hai là đạn.

Đạn ngoại trừ cướp sạch đồn công an, cục công an trong thành phố, nếu không cơ bản rất khó có được, xăng dầu dễ dàng hơn nhiều, cô đã sớm đánh dấu vị trí các trạm xăng dầu trên bản đồ, cũng đã chọn mấy mục tiêu có giá trị.

Cái gọi là có giá trị, là chỉ xe chở dầu, so với đồ đầy bình xăng của xe, sau đó thu thập mấy thùng dầu mang đi, lấy được một chiếc xe chở dầu đầy hiển nhiên chính là nhất lao vĩnh dật (một lần vất vả cả đời nhàn nhai). Nhưng xe chở dầu không phải là xe cứu hỏa, hẳn sẽ không dừng tại một nơi chờ lệnh, bình thường chuyển dầu xong sẽ đi, Biên Trường Hi cũng rất ít khi nhìn thấy xe chở dầu trong trạm xăng dầu.

Trong mấy địa phương như kho dầu của nhà máy, tổng công ty phân phối sẽ không thiếu, nhưng những địa phương này vừa xa lại nguy hiểm, còn không bằng thử vận may ở các trạm xăng dầu lớn.

Kiếp trước Biên Trường Hi từng gặp một tiểu đội, trong đội ngũ của bọn họ có mấy xe chở dầu, một đường bán dầu phát tài. die ndan l equydon Vừa hỏi mới biết được, hóa ra một đội viên trong đội là tài xế xe chở dầu, trong lúc vận chuyển vì có chuyện ngoài ý muốn nên dừng lại ở một trạm xăng dầu, ai ngờ đêm đó mặt thể giáng xuống, cả dầu và xe đều bảo tồn hoàn hảo.

Đội trưởng nhóm Biên Trường Hi vỗ đùi nói "Biết vậy chẳng làm", bởi vì bọn họ đã từng đi qua trạm xăng dầu đó.

Biên Trường Hi lái xe chạy hai mươi kilomet, dừng xe ở vệ đường, nhìn về phía trạm xăng dầu cỡ lớn bên cạnh quốc lộ, nhìn thoáng qua đã thấy ba xe chở dầu lớn dừng bên trong, nhẹ nhàng thở ra, may mắn còn chưa bị lái đi.

Lựa chọn thuê nhà ở tiểu khu này không phải không có lý do, chính là vì "gần quan được ban lộc" (ý đại khái ở đây là gần trạm xăng dầu)

Cô quan sát một lát, hơi nhăn mày.

Nơi này là một trong các đường lớn để đi về phía khu tân quy hoạch trong nội thành, phía trước chính là đường cao tốc, hai bên đường lớn không có quá nhiều công trình kiến trúc, thích hợp để hành động, nhưng bởi vì bản thân trạm xăng dầu đã rất lớn, ký túc xá nhân viên, linhPHanle"quy"don cửa hàng thức ăn nhanh, tiệm tạp hóa cái gì cần có đều có, có thể nhìn thấy bên trong các tòa nhà có không ít tang thi đang lão đảo di chuyển, trên khu đất trống cũng có hai con, cô không có cách nào đối phó được nhiều tang thi như vậy cùng một lúc.

Bây giờ mới sáu giờ rưỡi sáng, lát nữa tất nhiên sẽ có người đi qua, lúc đó sẽ không dễ hành động nữa.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Biên Trường Hi vừa nghĩ tới đó, hướng mà cô đi tới đã có ba chiếc xe đang chạy tới. Một chiếc là xe việt dã, một là xe buýt, một chiếc còn lại là xe tải, Biên Trường Hi càng nhìn càng thấy quen mắt, nguy rồi, đội hình này không phải là tiểu đội Mãnh Hồ bán dầu làm giàu kia sao?

Cô lập tức sai bước lên xe, dọc theo bãi cỏ vọt vào trạm xăng dầu, hai tang thi gào thét bỏ nhào qua, cô bỏ rơi chúng ở phía sau, nhảy xuống thu xe vào không gian, tay trái đặt lên xe chở dầu, một mạch thu hai xe, nghĩ một chút, một chiếc còn lại vẫn nên để lại cho người ta vậy.

Đã nghe được âm thanh của động cơ, Biên Trường Hi không ngừng lại mà lập tức chạy vào tiệm tạp hóa, trong tiệm tạp hóa vô cùng hỗn loạn, giá hàng nghiêng ngả, khắp nơi đều là đồ uống, bánh mì, trên mặt đất còn có vết máu đã khô, kéo dài đến phía trên một chiếc Sagitar thông dụng ở bên ngoài. Biên Trường Hi đoán là chủ nhân của chiếc xe tiến vào tìm đồ ăn, nhưng bị tang thi bên trong phát hiện và công kích, không thể trốn thoát, cuối cùng bị cắn chết trên xe của chính mình. Đây cũng giải thích vì sao lại có tang thi ở bên ngoài.

Cô thuận tay lấy gói bánh Cookie và mì ăn liền ở trên giá hàng duy nhất còn đứng thẳng chuyển vào nông trường, đồng thời quan sát động tĩnh bên ngoài. Hai tang thi vốn đã đuổi tới nơi, nhưng đoàn xe phía sau đã tới, mùi vị của con người càng nồng đậm khiến chúng nó quyết đoán buông tha Biên Trường Hi, quay đầu chạy tới, bên trong cửa hàng thức ăn nhanh và ký túc xá cũng truyền tới tiếng gào thét không kiên nhẫn.

"Dựa vào, nhiều tang thi như vậy!"

"Không phải nói có ba xe chở dầu sao? Sao chỉ có một chiếc? Trần Đại Bình mày dám lừa ông? Mày có biết ông đây đã phải vòng qua bao nhiêu con đường để tới đây không?"

"Anh Mãnh, vừa rồi hình như em thấy có một chiếc mô tô lao xuống, sao bây giờ lại không thấy người?"

"Anh Mãnh, bây giờ vẫn nên đối phó những con tang thi này trước."

Mồm năm miệng mười??? Sau đó là mệnh lệnh phân công và âm thanh chiến đấu. Hai người tiến vào tiệm tạp hóa, Biên Trường Hi vội vàng trốn phía

sau quầy thu ngân.

"Anh Mạnh, anh đừng quá thất vọng, có một chiếc cũng đã không tệ rồi, tám tấn xăng nha, cũng không phải ai cũng có thể lấy được."

"Mày thì biết cái gì! Vì ba xe chở dầu này, ông đây ngay cả siêu thị cũng không thèm tranh trực tiếp chạy tới đây, tao còn nghĩ muốn dựa vào số dầu này... Thằng nhãi con Trần Đại Bình! ddlequyđôn Không được, dầu cũng chỉ có một ít như vậy, thức ăn của chúng ta cũng không còn nhiều, ở khu tân quy hoạch cũng chỉ có một hai cái siêu thị, một đường đi tới Tô Thành ai biết sẽ xảy ra chuyện gì, Hồ Tử, lát nữa mày dẫn người quay trở lại cướp một ít thức ăn trở về."

"Anh Mạnh, quay lại?"

"Ừm, chúng ta chia binh hai đường, tao dẫn người tới khu tân quy hoạch trước, mày ở lại phụ trách vật tư. Cứ như vậy đi, tao đi sắp xếp." Nhanh chóng đi về phía cửa: "Hai người tới thu thức ăn!"

Trương Hồ đứng một mình trong tiệm tạp hóa, cười lạnh hai tiếng: "Giữ tao lại làm hậu cần, chính mày đi trước thu xếp quan hệ, sau này tao lại càng phải dựa vào mày? Thật là ý kiến hay."

Nhưng lập tức hấn nhớ tới Lưu Mạnh có dị năng thần kỳ, lại uể oải, oán hận nói: "Chờ tao cũng có dị năng, tao sẽ cho mày đẹp mặt..."

Biên Trường Hi nhướng mày.

Kiếp trước tiểu đội Mạnh Hồ cũng rất có danh tiếng ở căn cứ Tô Thành, vì bán dầu mà có lượng lớn của cải, lại tới căn cứ sớm, biết xây dựng quan hệ, cho nên bọn họ bắt được thời cơ vàng để phát triển, sau đó còn thành lập đoàn săn bắn Mạnh Hồ, cũng có vài phần lực ảnh hưởng. Nhưng có lời đồn người đứng đầu và thứ hai của bọn họ cũng là Lưu Mạnh và Trương Hồ bất hòa, thời kì thịnh vượng của đoàn săn bắn Lưu Mạnh ra ngoài làm nhiệm vụ bắt hạnh bỏ mình, có người hoài nghi là Trương Hồ hạ độc thủ, sự thật như thế nào Biên Trường Hi không biết, dù sao rất nhanh sau đó đoàn săn bắn Mạnh Hồ đã giải tán, Trương Hồ cũng không biết đã đi đâu.

Lần này hành động cướp xe chở dầu của cô có thể khiến mâu thuẫn của bọn họ bùng nổ trước?

Ba người bắt đầu thu thập vật tư trong tiệm tạp hóa, Trương Hồ đi về phía quầy thu ngân, đột nhiên khẽ quát một tiếng: "Người nào!" Biên Trường Hi không thể tránh, đành phải tiến vào nông trường. Trương Hồ sợ là tang thi, nhanh chóng lùi về sau, đội một lát không có động tĩnh, gọi hai thủ hạ đang thu thập vật tư tới nhìn, không phát hiện bất cứ thứ gì.

Trương Hồ cau chặt mày, vừa rồi cũng thấy có người lái xe vào trạm xăng dầu, sau đó liền không còn bóng dáng, hấn cảm thấy thị lực và cảm giác của mình vẫn cực kỳ nhạy bén.

Lần trước Biên Trường Hi ở trong nông trường sáu phút đã cảm thấy khó thở, một viên hạch trắng lúc sáng dường như đã khiến nông trường xảy ra chút thay đổi, lúc này cô ở lại hơn mười phút mới bắt đầu thấy khó chịu, nhưng cũng quá sức, cô không thể dò xét động tĩnh bên ngoài, vẫn cắn răng chống đỡ, mãi cho đến khi thực sự không chịu nổi mới rời khỏi.

Trong tiệm tạp hóa đã không còn ai, toàn bộ trạm xăng dầu cũng không còn một bóng người. Cứng đờ, bên trong nông trường hơn mười phút, bên ngoài hấn đã qua hơn một giờ rồi. Biên Trường Hi đợi thật lâu cũng không phát hiện điều gì bất thường, thật cẩn thận ra khỏi tiệm.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Sơ Suất, Bị Trương Hồ Bắt

"Là thứ gì?"

"Tôi cũng không rõ lắm."

"Đồ đâu?"

Biên Trường Hi muốn vươn tay vào túi lấy đồ.

Trương Hồ quát: "Đừng nhúc nhích, tôi lấy!"

Lấy em gái anh! Tôi đã cát vào nông trường rồi.

Đồ vật ra vào nhất định phải thông qua tay trái, cô không có biện pháp cách không thủ vật (lấy đồ vật mà không cần chạm vào). Lòng bàn tay trái của cô hướng ra sau, tinh thần khẽ động, ba viên hạch trắng rơi trên ghế ngồi. Mà Trương Hồ phát hiện trong túi cô vốn không có đồ, tức giận nói: "Đồ đâu?"

Biên Trường Hi cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc khản trương: "Sao có thể? Có phải rơi ở đâu rồi không, túi của tôi rất nặng."

Trương Hồ nhìn cô: "Cô xích ra một chút."

Ba viên tinh hạch liền lộ ra.

Trương Hồ nhìn chăm chăm không rời, từ trước tới nay hắn chưa từng nhìn thấy thứ đồ này, trong đầu tang thi vậy mà lại sinh ra thứ này, nhìn giống đá quý, nhất định có tác dụng đặc biệt: "Nhanh! Nhanh đưa cho tôi!"

Hắn buông Biên Trường Hi ra chăm chú quan sát tinh hạch, lật đi lật lại nghiên cứu, lại hoài nghi liếc mắt hỏi: "Năm con tang thi chỉ có ba viên này?"

"Có hai con hình như không có."

Đàn em của Trương Hồ thăm dò hỏi: "Anh Hồ, đây là thứ gì?"

"Lái xe của mày đi, quan tâm nhiều như vậy làm gì!" Trương Hồ cất tinh hạch vào túi của mình: "Cái này phải giao cho anh Mạnh nhìn thử mới biết được."

Nói cứ như Lưu Mạnh là máy phân tích nguyên tố vậy, nhưng Biên Trường Hi biết nhất định hắn sẽ độc chiếm, cô khẽ xoa thái dương sưng lên, bàn tay che đi ánh sáng lạnh trong mắt.

Xử lý hai người này?

Có thể thấy hai người này đều không có dị năng, đầu tiên mình sẽ dùng dây leo đoạt súng, sau đó lại trói chặt bọn hắn, một đao một tên, không khó, chỉ là phải đề phòng bọn hắn giả dạng gây ra tai nạn.

Ngón tay cô khẽ động, lúc này ở chỗ rẽ phía trước xuất hiện một chiếc xe tải, trên xe có hai người, Sagitar dừng lại, hai người kia vội vàng xuống xe bước tới: "Anh Hồ tới rồi." Lại nhìn Biên Trường Hi: "Anh Hồ mạo hiểm đợi lâu như vậy chỉ vì người phụ nữ này?"

Nhìn không ra có gì đặc biệt. Ừm, rất xinh đẹp, nhưng cũng chưa được hai cân thịt.

Trương Hồ cười với Biên Trường Hi: "Mày đừng xem thường người ta, cô ấy là một dị năng giả."

"Dị năng giả? Thật sao? Giống như anh Mạnh chỉ trong chớp mắt đã dựng được một bức tường?" Nhất thời bọn hắn hưng phấn sùng bái.

Trương Hồ hậm hực trong lòng, không phải mấy bức tường đất, đáng để bọn mày sùng bái như vậy? Nhất định sau này ông đây sẽ lợi hại hơn hắn.

Hắn nói: "Dị năng của cô ấy không phải hệ Thổ, mà là ẩn thân, đúng không, vị này, tên gọi là gì nhỉ?"

"Tôi họ Lý, Lý Hân." Biên Trường Hi tùy tiện bịa một cái tên.

"A,...Lý tiểu thư." Trương Hồ quay đầu nói với ba đàn em: "Lát nữa chúng ta đi tìm vật tư còn phải nhờ cô ấy giúp đỡ? Lý tiểu thư sẽ trợ giúp đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Tìm Kiếm, Cô Gái Mặc Áo Sơ Mi Đỏ

Editor: Linh Phan

Nhạc Cầu là một siêu thị cỡ lớn trên đường XX, tòa nhà siêu thị chia làm bốn tầng, tầng một là các cửa hàng, tầng bốn là nơi vui chơi giải trí, siêu thị nằm ở tầng hai và tầng ba.

Hai bên siêu thị là một ít cửa hàng giải khát, đồ ăn nhanh, bánh kem, đồ trang sức, bảng hiệu KFC và thịt bò bít tết càng thêm bắt mắt.

Lúc này nơi để xe phía trước siêu thị, chẳng những có một đám xe hơi bỏ đi đầu loạn, còn có vài chiếc container và xe việt dã, còn có một chiếc xe tải vẫn còn tải xé ở bên trong. Trên khu đất trống, xác của tang thi và con người cực kỳ tươi mới, mấy chục con tang thi vây kín cửa lớn đóng chặt của siêu thị, lắng tai nghe còn có thể nghe thấy tiếng hô đánh ở bên trong, cho thấy trước đó không lâu đã có một nhóm người xông vào trước.

Đàn em của Trương Hồ dừng xe dưới bóng râm nơi góc đường, lo lắng đề phòng nhìn tang thi đang gào thét: "Anh Hồ, chúng ta phải làm sao đây? Nếu không lại đổi chỗ khác?"

Trương Hồ mắng: "Cũng đã đổi ba nơi, có nơi nào mà không như thế này?"

Đàn em thầm nói trong lòng, mắng hấn có ích gì chứ, hấn cũng hi vọng có một siêu thị cỡ lớn cửa lớn rộng mở không có một bóng người để bọn hấn đi vào chuyển hết nha. Chỉ là siêu thị cỡ lớn nào mà không nằm ở phố xá sầm uất, nếu không phải tang thi nhiều die ndanleq uydon đến đáng sợ, thì là đã có người vào trước, siêu thị ngay trước đó còn là do một đám tội phạm khổng lồ, tới gần thêm một chút người ta có thể chìa súng vào người mình.

MD! Toàn trâu bò từ đâu tới? (MD: chửi thề nha)

"Vây,... anh Hồ vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Trương Hồ hung hăng rút một hơi thuốc lá: "Cỡ lớn không cướp được vậy đi cướp nhỏ, tao cũng không tin tao còn không cướp được tiệm tạp hóa! Lái xe đến giao lộ bên kia!"

Biên Trường Hi bỗng vươn một ngón tay: "Nhìn, tài xế xe tài kia."

Trương Hồ và đàn em đều nhìn sang, chỉ thấy tài xế kia là một ông già, run rẩy co rúc trong xe, thỉnh thoảng dán lên cửa kính nhìn lên bên ngoài.

"Tài xế làm sao?"

"A? Kỳ quái, anh Hồ, tang thi không cần hấn."

Trương Hồ tập trung nhìn, chà, trên cổ người ta treo mỗi bên một chuỗi tòi: "Như vậy cũng có tác dụng?"

Biên Trường Hi lạnh nhạt nói: "Hấn chẳng những treo tòi, đập nát tòi bôi lên người, còn bôi dịch não nước miếng và thịt vụn của tang thi, lúc này mới lừa được tang thi."

Đàn em "Oẹ" một tiếng: "Ghê tởm như vậy?"

Trương Hồ nhìn cô nói: "Cô muốn nói gì?"

Biên Trường Hi nói: "Cửa hàng tiện lợi chỗ giao lộ đã có người theo dõi, mấy người phải chọn một chỗ khác, lái qua bên kia có đường dành cho người đi bộ, gần đó không thiếu siêu thị cỡ nhỏ, nhưng không thể lái xe, sẽ dẫn tang thi xung quanh tới, anh muốn thuận lợi lấy đồ chẳng những phải đi bộ, mà còn phải chuẩn bị một chút, nếu không thì chưa đi được mấy bước cũng đã bị tang thi đánh ngã."

Cô bổ sung thêm: "Không phải anh muốn tôi làm đội cảm tử sao? Tôi chỉ là không muốn bởi vì mấy người không hiểu biết mà toi mạng."

Trương Hồ tức giận: "Nói chuyện khách khí một chút, có tin bây giờ tôi giết cô luôn hay không!"

Cô không sao cả quay mặt đi.

Tuy có thể giả vờ làm tiểu bạch hoa (kiểu người yêu đuối, ngu ngốc) khiến đối phương thả lỏng cảnh giác, nhưng Biên Trường Hi biết Trương Hồ là người có lòng nghi ngờ rất nặng, có lẽ giả vờ lạnh lùng linhPHanleequysđôn, không hợp đoàn, không biết giao tiếp càng có thể giải thích lý do vì sao cô lại xuất hiện một mình, sẽ có độ tin cậy cao hơn. Ngoài ra bản thân cô cũng không muốn khoe mẽ lấy lòng với hấn ta, vậy thì không bằng đối xử lạnh lùng tới cùng, hấn ta cũng sẽ không vì vậy mà giết cô.

Đàn em của Trương Hồ vội hỏi: "Anh Hồ anh xem!"

Quả nhiên có năm sáu người tiến vào cửa hàng tiện lợi chỗ giao lộ, bắt đầu chiến đấu với hai con tang thi bên trong, Trương Hồ nhủ mảy, sao hấn lại không chú ý đến những người đó? May mắn chưa tiến tới, trong tay người ta đều có vũ khí, chính mình thêm cô ta cũng chỉ mới năm người, không cướp được thì không nói còn có khả năng bị đẩy làm thức ăn cho tang thi.

Hấn nhìn Biên Trường Hi: "Nói nghe một chút, muốn chuẩn bị cái gì? Nơi này cũng không có tòi."

Biên Trường Hi trả lời: "Chúng ta có thể lấy quần áo của tang thi mặc vào, hấn là sẽ có hiệu quả."

Tác dụng của tòi gần như bằng không, sờ đi tài xế già kia không bị tang thi phát hiện, lý do thứ nhất là cửa xe đóng kín, thứ hai là trên người có xác tang thi, chỉ là những thứ kia đều có độc, không quá hai giờ tài xế kia sẽ nổi mẩn toàn thân.

Ánh mắt cô lướt qua, cách đây khá gần có hai cái xác của tang thi, tuy đã bị đánh đến nát bấy, nhưng quần áo miễn cưỡng còn có thể dùng.

Trương Hồ nhìn Biên Trường Hi: "Tốt lắm, cô đi lấy ba bộ đồ tới đây, thuận tiện lấy thứ trong đầu bọn họ ra, đừng có giờ trò, súng của tôi còn nhắm vào cô đấy."

Biên Trường Hi biết hấn sẽ nói như vậy: "Đi lấy cũng phải có công cụ chứ?"

Trương Hồ ném trả dao nhỏ cho cô. Biên Trường Hi dán lên cửa sổ quan sát hai bên một chút, lại nhìn vào gương chiếu hậu, lặng lẽ xuống xe đi tới dưới ánh mặt trời.

Ánh mặt trời cuối tháng năm mang theo nhiệt độ khiến con người thoải mái, tản mát âm khí trên đường phố. Biên Trường Hi hít sâu một hơi, thở ra, hoạt

động tay chân một chút, bước nhanh tới lột áo khoác của một tang thi mặc lên, mùi hôi mãnh liệt khiến người hít thở không thông, chỉ là vì bảo mệnh cũng không thể quan tâm nhiều như vậy.

Cô xoay cái đầu tang thi ở một bên lại, dùng đao nhỏ chọc, lại duỗi tay sờ, đụng đến tinh hạch liền ném vào nông trường, trên mặt lại lộ ra vẻ mặt thất vọng vì không có thu hoạch.

Sau đó lại đổi một cái xác khác tiếp tục làm việc, khỏe mắt nhìn chăm chăm nơi cách đó năm mét, một tang thi đang di chuyển ở đuôi xe khách.

Cô bình tĩnh cắt cúc áo trên áo tang thi, nắm trong tay.

"Ha, cô gái kia đang làm gì vậy?"

Bỗng nhiên một giọng nói mềm mại vang lên, Biên Trường Hi liếc qua, là đám người cướp cửa hàng tiện lợi, một cô gái mặc áo sơ mi đỏ đứng trước cửa hai tay ôm ngực nhìn bên này, khỏe mỗi nhếch lên vui sướng khi người gặp họa.

Biên Trường Hi quay đầu, tang thi kia đang tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, sau đó phát hiện cô, gầm lên một tiếng rồi tập tễnh đi tới.

Cô vội lấy tinh hạch trong đầu tang thi, quay đầu chạy về phía Sagitar, ai ngờ tên khốn Trương Hồ chìa súng vào người cô: "Đừng tới đây, giết chết tang thi kia! Nếu cô qua đây tôi sẽ nổ súng!"

Biên Trường Hi cười lạnh một tiếng, ném cúc áo về phía hắn. Trương Hồ kêu khê tránh ra, nổ súng, hấn thuận thế lộn ngược ra sau. Biên Trường Hi vẫn nhìn chăm chăm súng của hắn, trong nháy mắt cướp cò kia đúng lúc lao về phía trước lần một vòng trên mặt đất, đạn bắn vào trên nền xi măng. Trong tay cô xuất hiện thêm một cái điều khiển từ xa, nhấn hai lần lên nút mở khóa, bốn cửa của Sagitar vang lên "cảnh cạch", tất cả mở khóa, cô vươn tay móc sang, mở hai cánh cửa bên trái ra, sau đó vòng qua đầu xe chạy vội, tang thi đuổi theo cô phát hiện trọng xe có hai người sống nhất thời dòi mục tiêu, nhào về phía Trương Hồ.

Phía sau truyền tới tiếng gào của Trương Hồ và tiếng bắn súng, Biên Trường Hi cong môi, phía trước xuất hiện hai tang thi, cô vội thay đổi phương hướng, mà tang thi vây trước cửa siêu thị cỡ lớn cùng với đa số tang thi ẩn núp ở chỗ tối gần đây đều bị kinh động, nhào tới như châu chấu, người sống sót vụng trộm ẩn nấp thu thập vật tư đâu còn trấn định được, bị bức phải liều mạng chạy trốn, có người vừa mở cửa xe đã bị tang thi bắt lấy, phát ra tiếng kêu thảm thiết kinh thiên động địa.

Cô gái đứng trước cửa hàng tiện lợi cũng không cười nổi nữa, chán kinh nhìn một màn này, đồng bọn của cô ta có bốn người, vừa nhét đồ vào túi vừa chạy ra, hoảng sợ khẽ gọi: "Đừng thất thần nữa, chạy nhanh!"

Biên Trường Hi bình tĩnh nhanh chóng chạy tới, thấy năm người kia muốn đi, liếc nhìn hai bên, đao nhỏ đâm vỡ cửa kính một chiếc xe bên cạnh, lấy mào chiêu tài từ bên trong ra, dùng lực ném về phía cô gái mặc áo hồng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Thu Thập, Cô Gái Hệ Không Gian

Editor: Linh Phan

Cô gái áo hồng sợ ngây người, người đàn ông bên cạnh kéo cô ta, mào chiêu tài liền đập nát kính thủy tinh của tiệm tạp hóa, phát ra tiếng vang "loảng xoảng".

Người đàn ông quay đầu tức giận nhìn Biên Trường Hi: "Cô điên rồi! Bị thần kinh sao!"

Biên Trường Hi cao giọng nhắc cô gái áo hồng: "Dương Hiểu Văn, cô cố ý tạo ra tiếng động, khiến tang thi bạo động, lại muốn dễ dàng rời đi như vậy?"

Người có thể tới kiểm đồ ăn ở gần siêu thị lớn có mấy người là kẻ yếu đuối? Mọi người đang chạy trốn chết nghe xong lời này nhất thời giật mình, có mấy kẻ hung hãn nhất kêu lên: "Dựa vào, hóa ra là con đàn bà này làm chuyện xấu!"

"Dương Hiểu Văn phải không, đợi ông đây chạy thoát sẽ tìm cô tính sổ!"

Dương Hiểu Văn vẫn không biết phiên toái trước mắt, khiếp sợ hỏi Biên Trường Hi: "Sao cô biết tên tôi?"

Biên Trường Hi cười lạnh, nhìn thấy có tang thi vây quanh nhóm bọn họ, xoay người chạy theo hướng ngược lại.

Sao lại biết?

Nói ra thì Dương Hiểu Văn cũng là một danh nhân. Kiếp trước trong căn cứ Tô Thành có mấy đóa hoa giao tiếp vô cùng nổi danh, nói trắng ra thì chính

là người của các thế lực, cao cấp hơn kỹ nữ phổ thông một chút, nhưng vẫn cung cấp phục vụ đặc biệt cho cường giả và cán bộ cao cấp, giành lấy lợi ích cho tổ chức.

Biên gia Biên Vi là vậy, Dương Hiểu Văn này cũng như vậy, đồng hành là oan gia, lại đều là cô gái mỹ mạo, hai người này thuận lý thành chương trở thành đôi thủ một mất một còn, bởi vậy đoạn thời gian Biên Trường Hi ở lại Biên gia thường nghe thấy cái tên Dương Hiểu Văn này.

Nếu nói Biên Vi là tiểu bạch hoa, mặt ngoài thanh thuần vô tội thực ra bên trong thối nát, vậy Dương Hiểu Văn chính là hoa hồng có gai, không có việc gì sẽ đâm người khác vài cái, đáng tiếc chỉ số thông minh không đủ, mặc dù ý thể hiếp người nhưng luôn hại người hại mình.

Giống như vừa rồi, Biên Trường Hi chắc chắn cô ta không biết cô, nhưng cô ta vẫn lên tiếng kéo phiền toái cho cô, kết quả lại kéo cả mình vào, quả thực không thể nói lý.

Những chuyện này cũng thôi đi, sợ dĩ Biên Trường Hi chỉ cần liếc mắt đã nhận ra Dương Hiểu Văn là vì die ndanl equydon Dương Hiểu Văn đã từng muốn quyến rũ Biên Khoáng, đáng tiếc Biên Khoáng không vừa mắt cô ta, sau này cô ta thông đồng với một sĩ quan, trái lại làm khó dễ Biên Khoáng, nghe nói cái chết của Biên Khoáng có chút liên quan với cô ta.

Biên Trường Hi từng điều tra một khoảng thời gian, chỉ tiếc còn chưa rõ ràng, người phụ nữ ngu xuẩn hung hãn này đã bị người ta xử lý, cô đành phải ghi nhớ mối thù của Biên Khoáng lên Biên Vi và người Biên gia.

Lại nhìn thấy cô ta, thật là có loại cảm giác thù mới hận cũ chồng chất.

Biên Trường Hi một đường chạy về phía ít tang thi, cảm tạ tốc độ tang thi kém cỏi, sau lưng cô ngày càng ít tang thi, cuối cùng không còn nữa, lúc dừng lại thì cô phát hiện mình đang ở trên đường dành riêng cho người đi bộ... Cô chỉ nói bừa lừa gạt Trương Hồ, không nghĩ tới ở đây thật sự có đường dành cho người đi bộ.

Hai bên đường dành cho người đi bộ hầu hết là cửa hàng quần áo, cô đứng ở đầu đường, phóng mắt nhìn một mảnh suy bại hỗn loạn, gió thổi qua, đồ bỏ đi đầy đất bay lượn, nhưng không thấy người sống và tang thi.

Có chút khác thường, nơi này quá yên tĩnh.

Cô nhìn trái nhìn phải, vốn nên rời khỏi, nghĩ một chút lại lấy đao thẳng từ trong nông trường buộc sau lưng, hai thanh đao nhỏ cột vào đùi và cẳng chân, đeo ba lô trên lưng, trên tay cầm rìu chữa cháy, võ trang toàn bộ rồi tới một cửa hàng gần đó.

Đây là một cửa hàng nhỏ bán hạt dẻ rang đường, rèm cửa bị lực mạnh kéo đứt, không gian nhỏ hẹp liếc mắt một cái là có thể quan sát toàn cảnh, quầy thủy tinh ngã trên mặt đất, hạt dẻ rang tốt bên trong đã bị cướp đoạt trống không, còn thừa một ít rải rác trên mặt đất.

Biên Trường Hi quan sát nhìn thấy hai túi da rắn lớn dựa vào tường phía trong, qua khe hở có thể thấy bên trong đều là hạt dẻ.

Cô thích ăn cái này!

Thấy không có thứ gì nguy hiểm, cô đi vào mở một túi, đều là hạt dẻ chắc nịch sáng bóng, không hề do dự thu cả hai túi vào nông trường linhPHanleequysđôn, xoay người, một máy làm hạt dẻ rang đường chạy bằng điện, cũng thu lấy, muối và đường ở bên cạnh, túi giấy chứa hạt dẻ, đều thuận tiện thu luôn.

Cửa hàng bên cạnh bán cá mực và đậu phụ thối, đã bị cướp sạch, số cá mực còn lại trong tủ lạnh đã chảy nước, đậu phụ xem ra cũng đã hỏng, buông tha. Chỉ là nhà này dùng than nướng mực, Biên Trường Hi phát hiện ba túi rưởi than củi bên trong ngăn tủ, khoảng hơn trăm cân, thu lấy, vì vậy cũng thu giá nướng.

Dừng nhìn đầy mỡ đen tuyền, ngâm khoảng một giờ trong suối nước đảm bảo có thể tẩy sạch sáng loáng. Suối nước trong nông trường còn tốt hơn nước tẩy loại mạnh, đồng thời có thể nuôi cá, dùng để uống, còn có khả năng tự thanh lọc, thật sự là thần kỳ.

Thu hai ba thứ, Biên Trường Hi ngày càng thuận tay, có cảm giác như sóc chuột thu thập lương thực dự trữ trong mùa đông vậy, trong sung sướng mang theo chút hưng phấn.

Kiếp trước phát hiện vòng ngọc quá trễ, cho tới bây giờ cô cũng chưa từng trải qua cảm giác thu thập vật tư sáng khoái như vậy, dường như là thấy thứ gì hữu dụng thú vị đều chuyển vào nông trường.

Lại vào mấy cửa hàng quần áo, thu lấy không ít quần áo giày dép lớn nhỏ của cả nam lẫn nữ, vài ngày nữa Giang Thành thất thủ, mấy thứ này đều sẽ hư thối cùng với tang thi, cô thấy rất tiếc, cho dù mình có dùng được hay không, thu rồi lại nói, chỉ là sẽ không lấy hết, sẽ để lại hơn một nửa cho những người sống sót đi ngang qua đây.

Tiếp theo là cửa hàng đồ lót, đồ lót là một thứ quan trọng, Biên Trường Hi đang muốn đẩy cửa đi vào, bỗng nhiên trong lòng hiện lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt mà lạnh lẽo, vội vàng lách mình trốn cạnh tường, thăm dò nhìn vào bên trong.

Trên cửa thủy tinh dán từng đường giấy bóng, chia nhỏ tầm nhìn, nhưng không cản trở cô nhìn thấy bên trong có một cô gái đang chọn lựa đồ đặc, nhìn thấy thứ hợp ý, tay cô khẽ nắm, thứ kia liền biến mất.

Biên Trường Hi hơi kinh ngạc, hệ Không gian?

Biên Trường Hi nghi hoặc, dị năng giả hệ Không gian có giá trị vũ lực rất thấp, lại là dị năng khan hiếm mà thực dụng, cần đoàn đội bảo vệ nhưng quả thật là vô cùng có ích, rất ít một thân một mình. Kiếp trước trong đội ngũ của cô có một cô gái hệ Không gian, được bảo vệ cưng chiều như công chúa.

Trừ phi, cô gái hệ Không gian này có thực lực, thậm chí...

Biên Trường Hi sờ lên vòng ngọc trên tay trái.

Dường như cô gái kia nhận thấy gì đó, quay đầu nhìn thấy Biên Trường Hi, lộ ra vẻ mặt kinh hãi, luống cuống tay chân cầm lấy một thanh thép, ý phòng bị cực kỳ rõ ràng.

Biên Trường Hi khẽ buông lỏng, đối phương là người mới, còn vô cùng non nớt.

Cô đẩy cửa: "Cô đừng khẩn trương..." Bỗng ánh mắt của cô ngừng lại, giờ tay lên, rút đao nhỏ ném tới, cô gái kia sợ tới mức ném thanh thép xuống ôm đầu thét chói tai.

Cô (nhân vật mới) vừa nhắm mắt lại, chỉ nghe tiếng đao nhỏ xuyên qua không khí, sau đó trên vai cô đau đớn ddlequydon, bị ném văng ra, cô đụng ngã một loạt giá áo, vội vàng đứng lên từ đồng quần áo ngủ, trợn mắt nhìn thấy, nhất thời hai chân mềm nhũn.

Chỉ thấy cô gái tóc ngắn(Biên Trường Hi) vừa rồi còn đứng trước cửa giờ đã đứng trước mặt mình, mà đối diện là một tang thi cao lớn đáng sợ, phản trái cơ thể có một bướu thịt.

Nghĩ đến bản thân đã ở trong cùng một căn phòng với tang thi này trong một thời gian dài, cô gái nghĩ mà sợ muốn ngất, nhất thời ngơ ngác ngồi dưới đất.

Mà tang thi kia lắc đầu, vung roi đao nhỏ trên trán ra phía sau, da thịt chỗ đó rách ra lộ ra xương màu xanh đen, vết thương cũng không sâu, Biên Trường Hi cảm thấy nặng nề, thấy tang thi há miệng gào thét, nhấc chân nhào tới, vội vàng cúi động nhảy lên, hai tay cầm rìu hung hung chém vào miệng nó.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Hợp Tác, Đánh Tang Thi Cấp Hai

Editor: Linh Phan

Sau va chạm, cả hai bên đều phải lùi lại.

Nhưng tang thi chỉ lùi nửa bước, Biên Trường Hi rơi xuống đất nhưng do sàn nhà bóng loáng nên trực tiếp trượt tới đụng trúng người cô gái đang vùi trong đồng đồ ngủ, cô lạnh nhạt nói: "Đừng ở chỗ này làm vướng bận!"

Cô gái lại chỉ vào tang thi, môi run run: "Cô xem!" Biên Trường Hi cảm thấy không ổn, hơi thờ ơ âm hàn bao phủ trên gáy cô, cô cũng không quay đầu, kéo cô gái lần ra, chỗ các cô vừa ngồi bị hai dùi báng cắm lên, thậm chí có thể thấy rõ khí lạnh mờ mờ phía trên.

Dị năng! Tang thi này đã tiến hóa dị năng! Khó trách cả con đường không có tang thi khác, hóa ra là có bá chủ.

Trong lòng Biên Trường Hi âm thầm kêu khổ, trí tuệ của tang thi có dị năng đã phát triển, khó đối phó hơn tang thi phổ thông rất nhiều, hơn nữa nhìn nó hiển nhiên là đã bắt đầu tiến hóa lên cấp hai, hệ Mộc yếu ớt của cô còn chưa chân chính giết được dù chỉ một tang thi cấp một, lần này nguy rồi!

Nghĩ là như vậy, trong lòng cô cũng không hề có ý muốn chạy trốn, kêu cô gái trốn xa một chút, quay đầu nhìn tang thi mập mạp niệng muốn phát ra dùi báng, vội vàng phát ra một đoạn dây leo, quấn chặt hai tay tang thi vào cơ thể.

Dị năng của tang thi bị cắt ngang, phát ra âm thanh cô lỗ bất mãn, hai cánh tay khê gãy dựa đã phá đứt dây leo, quả thực không cần tốn quá nhiều sức.

Nhưng trước đó, Biên Trường Hi bắt lấy thời cơ, quát khê một tiếng lại nhảy lên chém một rìu lên trán tang thi, lần này cô dùng toàn lực, trực tiếp chém sâu vào mấy centimeter, rốt cuộc tang thi cũng bị chọc giận, hung bạo gầm rú, tránh khỏi dây leo vung tay đánh lên người Biên Trường Hi.

Biên Trường Hi bị đánh bay, đụng vào trên tường, trượt xuống ngã trên mặt đất, cô chỉ cảm thấy ngũ tạng lệch khỏi vị trí, vầng đầu hoa mắt, giật giật thân thể ôm lấy phần trái dưới xương sườn, đau đến mồ hôi lạnh đầm đìa.

Không cần kiểm tra, ít nhất đã gãy hai cây xương sườn.

Nhưng tang thi cũng không dễ chịu, trong chớp mắt khi Biên Trường Hi bị đánh bật ra đã liều mạng dùng toàn lực cầm cán rìu kéo mạnh, lưỡi rìu khảm sâu trong não tang thi trực tiếp cắt đứt một bên đầu tang thi, nhất thời chất lỏng hôi thối trong đầu tang thi bắn tung tóe, lộ ra đại não đã nát nhừ.

Tang thi nóng nảy, điên cuồng hét lên tưởng chừng có thể chọc thủng nóc nhà, Biên Trường Hi gian nan bò vào trong góc, muốn trốn đi một lát, nhưng thù hận của tang thi dính trên người cô, xoay mạnh đầu sải bước nhào về phía cô.

Biên Trường Hi cười khổ trong lòng, đang chuẩn bị trốn vào nông trường, cô gái run rẩy ở bên cạnh chột quát to một tiếng, nhắm chặt mắt nắm thanh thép của cô ấy đánh loạn lên người tang thi.

Biên Trường Hi kinh ngạc một phen, thấy tang thi bị dòi đi lực chú ý quay đầu bắt cô gái, vội vàng quát: "Chạy nhanh đi!"

Cô gái mở mắt ra, vừa thấy móng tay sắp cào tới tròng mắt mình, lại điên cuồng vùng thanh thép chạy trốn.

Hai bên liền một trốn một đuổi, một thét chói tai một gầm rú, Biên Trường Hi lau một đám mồ hôi lạnh thay die ndanleq uydon cô gái, biết cô ấy không kiên trì được mấy giây nữa, hít sâu một hơi, chịu đựng đau đớn ngồi xuống, lại phát ra một sợi dây leo, lần này cô cuốn lấy cánh tay trái đang vùng lên của tang thi, đồng thời nắm rìu chữa cháy dùng hết sức ném qua.

"Nhanh tránh ra!"

Cô gái không chút nghĩ ngợi ôm đầu né sang bên cạnh

Thế đi của rìu chữa cháy cực mạnh, chém đứt cánh tay trái của tang thi rồi vẫn chưa dừng lại, phá vỡ cửa thủy tinh rồi tiếp tục trượt mấy mét trên đường lớn bên ngoài mới dừng lại.

Tang thi ngã nhào xuống đất do quán tính.

Biên Trường Hi khó khăn khom người, cũng không dám dừng lại mà nói: "Đánh, đánh vào đầu nó, đánh nát não nó! Đừng để nó đứng dậy!"

"A...a..." Cô gái lại cuống quýt cầm thanh thép lên, đánh vào bên phía não đã bị toạc ra của tang thi, chột rồi lại đảo, đến khi bộ não đã hư thối biến thành một bãi nước thối nát, tang thi cũng từ nỗ lực vùng vẫy đến khi dần dần không còn sức lực, cuối cùng nằm sấp không còn nhúc nhích.

Biên Trường Hi thất tha thất thểu đứng lên, rút đao thẳng trên lưng, đi đến bên cạnh tang thi quan sát: "Được, có thể dừng lại."

Chính mình lại không nói hai lời chém lên cổ tang thi, chém liên tiếp bảy tám nhát mới chặt đứt hoàn toàn. Cô cũng lập tức ngã ngồi trên mặt đất, sắc mặt cực kỳ khó coi, thờ gấp cũng phải chia thành hai hơi thở, thế nhưng vẫn cảm thấy nơi xương sườn đau không chịu được, yết hầu cũng ngai ngái, tựa như có thứ gì kẹt nơi cổ họng, ho hai tiếng, phát hiện thanh âm đã khàn.

Cô điều động năng lượng hệ Mộc không còn nhiều lắm đi điều trị vết thương.

Sau mấy hơi thở mới cảm thấy cảm giác đau đớn giảm xuống, đuổi thẳng cánh tay kéo hai cái áo ngủ qua, ném một cái cho cô gái kia, một cái dùng lau mặt.

"Lau sạch người đi, mỗi thứ trên người tang thi đều có độc."

Cô gái kinh hồn chưa định, ngơ ngác nhìn Biên Trường Hi một hồi lâu, lúc này mới phát hiện mặt mình đầy dịch não, rùng mình một cái vội vàng lau mặt: "Thật đáng sợ, thật đáng sợ, hóa ra tang thi là như vậy,...làm tôi sợ muốn chết!"

Nói một lúc cuối cùng cũng tỉnh táo lại, cô nhìn sắc mặt Biên Trường Hi vô cùng nhợt nhạt, nổi bật vết bầm rất chói mắt linhPHanleequysđôn trên mặt, vội vàng tự nhiên lấy ra hai chai nước khoáng, đưa một chai cho Biên Trường Hi: "Tây rửa đi, chỉ lau thôi không được."

Biên Trường Hi kinh ngạc liếc nhìn cô ấy một cái.

"Tôi, tôi có một không gian không nhìn thấy được, có thể chứa rất nhiều thứ." Cô ấy bắt an cười cười. Biên Trường Hi lạnh nhạt nói: "Đã nhìn ra." Cũng không từ chối, vịn mở chai nước uống hai hớp trước, sau đó mới rửa mặt rửa tay.

Cô gái lại cảm thấy kỳ quái vì thái độ bình tĩnh của cô, "A" một tiếng: "Cô, cô từng thấy người khác có cái này?"

"Ừm, từng thấy."

Cô gái nhẹ nhàng thở ra, lẩm bầm: "Hóa ra những người khác cũng có, cũng không quá hiếm lạ, như vậy cũng được." Sau đó cười nói: "Cô rất lợi hại, tôi ở chung một chỗ với tang thi này lâu như vậy cũng không phát hiện, là cô đã cứu tôi. Tôi gọi là Lâm Dung Dung, có thể cho tôi biết tên cô không?"

"Biên Trường Hi."

"Cô chính là Biên Trường Hi?" Về mặt Lâm Dung Dung giật mình.

"Cô biết tôi?"

"Tôi cũng là sinh viên đại học S, tuy chưa từng thấy cô nhưng đã từng nghe chuyện về cô." Vừa nghe là cùng trường, nhất thời Lâm Dung Dung không còn cẩn thận nữa, nhìn Biên Trường Hi từ trên xuống dưới, tròn to đôi mắt xinh đẹp nói: "Cô không giống với lời bọn họ nói."

Cho dù ở đại học S rất nhiều con em nhà giàu, hội lêu lổng, hội gây sự, nhưng người có thể khiến thầy cô đau đầu không thôi, nhất là sinh viên nữ vẫn không nhiều lắm. Biên Trường Hi gần như bị coi là tài liệu giảng dạy phản diện để tuyên truyền, dđlequydon rất nhiều người ngầm nói cô là bần lãng không thể dựng tường, sâu một xã hội, thật ra là càng ghen tỵ cô có gia thế tốt, bộ dáng lại xinh đẹp.

Nghiêm khắc mà nói, cô chẳng qua cũng chỉ là thường đời bạn trai, không coi ai ra gì lại không hiểu thuận trường bối, nhiều lắm là phản nghịch, còn không được tính là thái muội. (chắc là cô gái hư hỏng)

Lâm Dung Dung cũng chỉ nghe một chút bát quái, cho tới hôm nay nhìn thấy chính chủ, nhìn một thân khí chất lạnh nhạt, bỗng nhiên cảm thấy đây hẳn là một cô gái thâm tàng bất lộ (không để lộ tài năng), là một người rất lợi hại, dừng cảm.

Lợi hại hơn bản thân, hơn cả đoàn người lúc trước mình đi theo.

Biên Trường Hi cười nhẹ, nhìn Lâm Dung Dung: "Tôi ngược lại chưa từng nghe thấy tên cô."

"Tôi chỉ là sinh viên bình thường, đại học S có trên vạn sinh viên sao có thể nghe thấy tên của tất cả?" Lâm Dung Dung nghe giọng nói của cô khàn khàn, cũng nhẹ giọng, lo lắng hỏi: "Cô không sao chứ?"

Từ biểu hiện của Lâm Dung Dung, tuy không phải quá xuất sắc, nhưng cũng không phải cô gái yếu đuối nũng nịu, cũng không hỏi vì sao Biên Trường Hi lại đi một mình, vì sao có thể phát ra dây leo, nếu không phải tâm tư quá sâu thì chính là được dạy dỗ tốt.

Biên Trường Hi lục soát trong đầu một phen, xác định kiếp trước kiếp này bản thân cũng chưa từng gặp người này, lắc đầu buông lỏng tâm tư.

Cô chọc ngoáy trong đầu tang thi một lúc, cào ra một thứ, Lâm Dung Dung nuốt nửa nôn ra, bịt mũi nhủ mày tò mò hỏi: "Trường Hi, cô làm gì vậy?"

Biên Trường Hi dùng nước khoáng rửa, một tinh hạch màu xanh biếc hiện ra.

Vậy mà lại là hạch xanh thuộc tính Mộc!

Biên Trường Hi ngẩn ra sau đó mừng thầm, lập tức không biết nên khóc hay cười.

Bởi vì đây là một hạch xanh cấp hai.

Phân loại đẳng cấp tinh hạch, chủ yếu là xem màu sắc, kích thước, còn có độ tinh khiết và lượng tạp chất. Người có kinh nghiệm liếc mắt một cái là có thể nhận ra, nếu không được, sau này trong căn cứ có thực lực đều nghiên cứu chế tạo ra dụng cụ kiểm tra đẳng cấp tinh hạch, Biên Trường Hi thì liếc mắt một cái đã nhìn ra đây là một viên cấp hai.

Nhưng vấn đề là dị năng của cô chỉ mới thức tỉnh một ngày, nằm ở giai đoạn thấp nhất của cấp một, lại không có nửa viên tinh hạch cấp một, viên tinh hạch cấp hai này có nguồn năng lượng rất lớn, lúc này dù sao cô cũng không dám đụng.

Mà tốt xấu gì cũng là tinh hạch cùng thuộc tính với cô, bảo cô làm sao nỡ để nông trường hấp thu, còn không bằng là một viên hạch trắng, cũng không cần nghĩ gì hết, trực tiếp cho nông trường thẳng cấp, không cần đau lòng

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khải Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Trò Chuyện, Nghi Vấn Của Cố Tự

Lâm Dung Dung thật sự ngạc nhiên, chỉ vào tinh hạch hỏi: "Đây là gì, thật đẹp."

Ai da, quên mất Lâm Dung Dung, Biên Trường Hi nghĩ, tang thi này cũng không phải do một mình cô đánh chết, không thể độc chiếm tinh hạch.

Trong lòng cô tính toán, rạng sáng nay, cô đánh được một viên hạch trắng, ở trạm xăng dầu lấy được bốn viên hạch trắng, một viên hạch lam, tiếc rằng ba viên trong đó đã bị Trương Hồ cướp mất. Sau đó lại đào được hai viên, một trắng một đỏ, như vậy, bản thân có ba viên hạch trắng cấp một, hạch đỏ hạch lam mỗi loại một viên.

Hạch trắng không thể lấy ra nữa, không biết đã bị nông trường tiêu hóa thành bộ dáng gì, tài sản của cô cũng chỉ còn hạch đỏ hạch lam.

Cô nhìn Lâm Dung Dung, thấy vẻ mặt ngạc nhiên của cô ấy không giống giả vờ, nhân tiện nói: "Đây là tinh hạch, trong đầu mỗi tang thi đều sinh ra thứ này, tang thi này đã tiến hóa, nên viên này là tinh hạch cấp hai. Tang thi die ndanl equyd on là do chúng ta cùng giết chết, tinh hạch cũng nên mỗi người một nửa, nhưng viên này vừa lúc phù hợp với tôi, nửa kia của cô tôi nợ trước, sau này lấy được viên khác lại trả cho cô được không?"

Lâm Dung Dung nghe được cái hiểu cái không, nhưng cũng hiểu rõ ý chính, vội liên tục xua tay: "Nếu không có cô tôi đã sớm bị thứ ghê tởm đó ăn luôn,

giết tang thi đều là cô ra tay, đây là tình hạch đúng không? Tôi không thể muốn, cô cứ lấy đi."

Biên Trường Hi cũng không nói gì nữa, cô sẽ không khách khí với người mình không tin tưởng, Lâm Dung Dung có thể nói như vậy là tốt nhất, chỉ là cô cũng không muốn chiếm lợi của người khác: "Vậy tôi nhận trước, một viên hạch xanh cấp hai như vậy có thể đổi mười viên hạch trắng cấp một, chờ tôi đánh được năm viên hạch trắng sẽ trả cho cô."

Lâm Dung Dung lập tức nói: "Thứ này còn phân loại màu sắc? Còn có đẳng cấp? Phân biệt như thế nào? Cô cho tôi thêm chút thông tin đi, hạch trắng gì đó tôi sẽ không lấy nữa."

Biên Trường Hi cân nhắc một chút: "Cũng được. Chỉ là chờ lát nữa đi, con đường này sợ dĩ không có tang thi khác đại khái là vì tang thi cấp hai này, bây giờ nó đã chết, tang thi khác sẽ trở lại, tôi đề nghị nắm chặt thời gian thu thập đồ trước."

Lâm Dung Dung nghĩ cũng thấy đúng: "Được, chúng ta vừa làm vừa nói chuyện đi, cô đã cứu tôi, tôi cũng không có bản lĩnh gì, chỉ có một cái không gian, cô có đồ gì cứ để ở chỗ tôi trước đi." Ngừng một chút lại bổ sung: "Không gian của tôi khoảng hơn năm mươi mét vuông, nhưng bây giờ gần như là trống rỗng, có thể chứa không ít đồ."

"Năm mươi mét vuông? Vậy thật sự khá lớn." Hệ Không gian cấp một bình thường có không gian mười hai mươi mét vuông đã không tệ rồi. Biên Trường Hi lắc đầu: "Một mình tôi cũng không cần quá nhiều thứ, tự tôi giữ là được, chúng ta chia ra làm việc đi."

"A?" Lâm Dung Dung cực kỳ thất vọng, chỉ là nghĩ lại hai người vừa mới quen, người ta không tin tưởng mình, dựa vào cái gì đưa đồ cho mình giữ, nên cũng không nói gì nữa.

"Vậy cô muốn lấy gì đó mà không chứa nổi thì gọi tôi, còn có, ách, lẽ như gặp phải tang thi gì đó, tôi gọi cô có được không, tôi,... một mình tôi không đối phó được..."

Cô bắt giác cảm thấy xấu hổ, bản thân thật sự quá vô dụng.

Biên Trường Hi suy nghĩ, một người không có năng lực bảo vệ mình sao có thể đơn độc hành động như vậy.

Cô nhìn kỹ cô ấy, đổi thành người khác đại khái cô sẽ trả lời qua loa một câu rồi tránh ra, nhưng chung một trường đại học, tuổi tương đương, lĩnh PHanleequysdon sự bất lực tương tự, kiếp trước cô cũng như thế này, sợ hãi yếu ớt, không biết nên tin người nào lại cố chấp chờ mong có người, có kỳ tích có thể cứu mình trong nước lửa.

Ánh mắt cô mềm đi, nghĩ một chút, lấy dụng cụ truyền tin dạng đồng hồ ra: "Gọi lớn sẽ không tốt, đây là một dạng máy liên lạc, chúng ta liên hệ qua cái này."

Lâm Dung Dung mở to hai mắt: "Thật là lợi hại, ách, dùng như thế nào,... Trường Hi, sao đèn này lại sáng?"

Biên Trường Hi cũng đang chơi đùa dụng cụ truyền tin tương tự trên cổ tay, ngẩng đầu vừa nhìn, đèn màu đỏ trên dụng cụ truyền tin trong tay Lâm Dung Dung phát sáng.

Cô ngăn người, chợt nhớ tới cái gì, vội vàng cướp lấy: "Nhanh cúp máy!"

Đáng tiếc đã chậm, từ phía bên kia truyền tới giọng nam trầm ổn hơi quen tai: "Biên tiểu thư?"

Biên Trường Hi nhìn màn hình biểu thị cuộc gọi đã kết nối.

Thầm than một tiếng: "Xin chào đội trưởng Cố, tôi không cẩn thận chạm phải phím gọi, quấy rầy anh rồi, tạm biệt..."

"Giọng của cô không được tốt, lại bị thương?"

Cái gì gọi là "lại" bị thương? Giọng điệu này...

Nhất thời Lâm Dung Dung nổi lên sự tò mò, vênh tai lên nghe ngóng. Biên Trường Hi hơi nghiêng người, "khụ khụ", tận lực để giọng nói nghe có vẻ bình thường: "Loại thời điểm này ai có thể không bị thương?"

"Nói cũng phải. Biên tiểu thư, tôi có một vấn đề muốn hỏi cô, không biết cô có thể giải thích nghi hoặc cho tôi không?"

"Vấn đề liên quan đến tang thi?"

"Đúng vậy, về thứ xuất hiện trong đầu tang thi."

Biên Trường Hi nhìn Lâm Dung Dung, vậy mà lại giống vấn đề cô ấy hỏi: "Tôi chỉ là người bình thường, không thể hiểu biết nhiều hơn anh được."

"Nhưng vẫn hơn đúng không? Biên tiểu thư, có lẽ cô không biết, lời nhắc nhở ngày hôm qua của cô đã giúp nhóm chúng tôi một việc lớn, ddlequydon nếu không chúng tôi đã lãnh ít dữ nhiều." Cố Tự có chút tự giễu, lập tức lại trịnh trọng nói: "Tôi hứa, bất luận cô nói cái gì, sau này tôi cũng sẽ không tìm hiểu nguồn gốc, cũng sẽ không khiến cô gặp phiền toái, hơn nữa xem như tôi nợ cô một nhân tình."

Biên Trường Hi im lặng, đến khi Lâm Dung Dung cũng sốt ruột thay cô, cô than nhẹ một tiếng: "Anh đã coi trọng tôi như vậy, tôi cũng không thể rượu mồi không uống lại thích uống rượu phạt phải không?"

Cố Tự mừng rỡ: "Cám ơn."

Biên Trường Hi ra hiệu với Lâm Dung Dung, hai người bắt đầu thu thập đồ trong cửa hàng, còn có nhiều đồ có thể mặc, bởi vì biết Lâm Dung Dung cũng muốn nghe, cô cũng không bảo cô ấy rời đi.

"Đội trưởng Cố, nếu anh đã hỏi tôi vấn đề này, hẳn là anh có được rất nhiều thứ này, nhưng không hiểu rõ phải sử dụng như thế nào đúng không?"

"Đúng vậy."

"Vậy đã có những màu sắc gì?"

Cố Tự nói ra, Biên Trường Hi méo miệng, lợi hại, đủ sáu màu, bọn họ đã giết chết bao nhiêu tang thi chứ? Thật ra cô nhớ kiếp trước sáu bảy ngày sau mặt thể mới chậm rãi có người phát hiện bí mật trong đầu tang thi, mới bắt đầu lấy tinh hạch, nhóm Cố Tự có thể bắt đầu lấy sớm như vậy, rất lợi hại.

Không hổ là đệ nhất cường giả.

Chỉ là với hiểu biết của cô, người như Cố Tự hẳn sẽ không đi hỏi người khác vấn đề này, mà chính mình tự suy nghĩ, lớn mật giả thiết rồi cẩn thận chứng thực mới đúng, anh hoàn toàn có kiên nhẫn và đầu óc như vậy.

Lắc đầu, cô nói: "Nhân tình thì thôi, tôi muốn tất cả hạch trắng và xanh trong tay anh, anh đồng ý thì tôi sẽ nói cho anh biết."

"Được, tôi phải đưa cho cô như thế nào?"

Biên Trường Hi há miệng thờ đốc, cũng đúng...không lấy được.

Cô nhét một bộ đồ ngủ vải bông vào ba lô, hào phóng nói: "Trước cứ cất ở chỗ anh đi. Đội trưởng Cố, dị năng trong mặt thể phân thành rất nhiều loại, trong đó chủ yếu, chiếm địa vị chính là dị năng hệ ngũ hành, phân biệt là năm hệ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, thứ sinh ra trong não tang thi anh có thể gọi là tinh hạch, tinh hạch cũng có thuộc tính tương đồng, phân biệt tương ứng với năm màu vàng kim, xanh lá, xanh lam, đỏ, vàng đất, còn có màu trắng tương ứng với tất cả dị năng ngoài hệ ngũ hành, cho nên nó có số lượng lớn nhất. Bên trong tinh hạch chứa rất nhiều năng lượng, nếu như tôi nghĩ không sai, vậy sau này loại tiền thông dụng và nguồn sinh lực đều phụ thuộc vào tinh hạch nho nhỏ kia."

"Tinh hạch và dị năng giả hẳn là có quan hệ mật thiết đúng không?"

"Không sai, dị năng giả ngoài hệ ngũ hành có thể dùng hạch trắng, nhưng dị năng giả hệ ngũ hành chỉ có thể dùng tinh hạch có màu sắc tương ứng."

"Nếu dùng sai..." Cố Tự hỏi.

"Tôi cũng không biết sẽ như thế nào, có thể có một phản hiệu quả, có thể không hề có, cũng có thể sẽ bị nổ tan xác mà chết, ai biết được, nhưng tóm lại sẽ không có nhiều ích lợi."

Cố Tự gật đầu: "Vậy nên sử dụng như thế nào?"

Biên Trường Hi cười cười: "Nghìn vạn lần đừng ăn, nắm trong tay, cảm thụ năng lượng của nó, sau đó hấp thu,...Đội trưởng Cố, chuyện này cần chính mình lĩnh hội, phương pháp của mỗi người có lẽ sẽ có sự khác biệt."

"Tôi đã hiểu."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Xin Giúp Đỡ, Tận Lực Thử Một Lần

Biên Trường Hi tiếp tục nói: "Đội trưởng Cố, có một chuyện tôi nhất định phải nhắc nhở anh, dị năng, tang thi hay tinh hạch cũng vậy, đều phân chia đẳng cấp. Tuy không phải không thể vượt cấp khiêu chiến hay hấp thu tinh hạch, nhưng ở cấp thấp cơ sở của dị năng giả chưa vững chắc, làm không tốt sẽ rất nguy hiểm, thậm chí tạo ra tổn thương không thể vãn hồi."

Sau đó cô chia sẻ một chút về kinh nghiệm nhận biết đẳng cấp tinh hạch, Cố Tự cảm kích nói: "Biên tiểu thư, thật sự cảm ơn cô, cô đã giúp chúng tôi tránh đi rất nhiều đường vòng." (ý là chị ấy đã giúp đỡ mấy người tiết kiệm thời gian tìm hiểu)

"Không cần cảm ơn, giao dịch mà thôi." Biên Trường Hi lại hỏi: "Đúng rồi, sao anh biết tôi họ Biên."

"Tôi từng hỏi đội trưởng của cô."

"Đội trưởng của tôi?"

Biên Trường Hi ngắm nghĩ, hẳn là Thành Hải Tuấn, ngay cả tên của Thành Hải Tuấn Cố Tự cũng hỏi, đương nhiên cũng biết tên cô. Đó là một người muốn hiểu rõ mọi chuyện.

Cô còn chưa nghĩ xong, bên kia bỗng truyền tới tiếng động hỗn loạn, ầm ầm, có người kích động, có người kêu, còn có người chửi ầm lên, sau đó hình như Cố Tự che máy truyền tin, anh nói nhỏ cái gì đó, khẩu khí có chút cấp bách, sau mười lăm phút, giọng nói của anh truyền tới một lần nữa: "Biên tiểu thư, tình hịch còn có tác dụng khác sao? Ví dụ như, trị liệu?"

Chân mày Biên Trường Hi hơi nhếch lên: "Các người có người bị thương?"

"Tôi có một chiến hữu bị tang thi cào trúng, vết sứt cao không lùi, còn nghiêng răng gặm nhẹ, trong lúc hôn mê thậm chí sẽ hung bạo tập kích người khác."

Biên Trường Hi rùng mình.

Dường như Cố Tự hiểu cô đang suy nghĩ gì, lập tức giải thích: "Miệng vết thương bình thường, không có dấu hiệu thối rửa, lúc tôi và hai người khác có được dị năng cũng có một thời gian không khỏe, cho nên lúc đầu chúng tôi không quá để ý, nhưng cậu ấy vẫn không tỉnh lại."

Biên Trường Hi cũng nghiêm túc: "Hắn bị cào trúng lúc nào?"

"Miệng vết thương rất nông, chính cậu ấy cũng không nhắc tới, nhưng đột nhiên lại ngã xuống, nếu tính toán...hắn là khoảng vào nửa đêm hôm qua."

Nửa đêm hôm qua?

Biên Trường Hi hít nhẹ một hơi. Cuối cùng cô cũng rõ vì sao Cố Tự lại vội vàng muốn hiểu rõ về tình hịch, anh muốn tìm được phương pháp cứu người.

"Chiến hữu của anh..."

"Như thế nào?" Cố Tự vội hỏi.

"Nửa đêm hôm qua, chính là thời gian tang thi độc hóa...Tôi cũng không biết giải thích như thế nào, mặc dù miệng vết thương của chiến hữu của anh bình thường, nhưng có khả năng đã nhiễm bệnh độc." Sắc mặt Biên Trường Hi nghiêm trọng nói: "Có phải hắn đã có một ít triệu chứng của tang thi?"

Một đợt tiếng bước chân dồn dập, sau đó là một mảnh tĩnh mịch, chỉ còn lại hô hấp trầm trọng và tiếng gào tựa như dã thú.

Biên Trường Hi từng nhìn qua vô số sinh lý tử biệt, giờ phút này lại cảm thấy vô cùng áp lực.

Cô cố gắng hồi tưởng trí nhớ kiếp trước. Không có cách nào, kiếp trước tình cảnh của cô cực kỳ tồi tệ, có thể sống sót đã là may mắn, không quá chú ý đến những người bên cạnh, vẫn là đến sau này làm quen với Cù Ích, mới từ chỗ kẻ cuồng nghiên cứu kia biết được một số chuyện về giai đoạn đầu mặt thể. Cô thật sự không nhớ rõ có tình huống nào tương tự chiến hữu kia của Cố Tự hay không.

Nhưng cô biết, người bị tang thi có độc cào hoặc cắn trúng, không phải sẽ đều bị thi hóa, chịu đựng qua sau đó có được dị năng cũng có, chỉ là quá ít ỏi.

Không biết Lâm Dung Dung đã bước tới từ lúc nào, nhỏ giọng hỏi: "Không có biện pháp khác sao?"

Biên Trường Hi lắc đầu, nói với Cố Tự: "Anh cũng đừng bỏ cuộc quá sớm, thi hóa thường xảy ra rất nhanh, dây vô kéo dài giống chiến hữu của anh có thể nói rõ ràng bộ phận khỏe mạnh của hắn đang đối đầu với bệnh độc, có lẽ, hắn có thể chịu đựng được."

Trong giây lát cô nhớ được một chuyện, "A" một tiếng: "Đúng rồi, bên chỗ anh có người hệ Mộc không?"

Về mặt Cố Tự cũng sáng lên: "Muốn hệ Mộc làm gì?" Một bên nói với người khác: "Khâu Văn, đi hỏi."

"Đã từng có người lợi hại...Không phải, quá trình người kia đấu tranh người ngoài lực bất tòng tâm, nhưng xét đến cùng là tiềm năng của bản thân hắn đang đối kháng với bệnh độc, mà hệ Mộc lại có sinh mệnh lực dồi dào, trời sinh có đủ khả năng chữa khỏi, nếu có một dị năng giả hệ Mộc chữa trị bộ phận khỏe mạnh giúp hắn, phần thắng của hắn có thể lớn hơn một chút." Biên Trường Hi suy nghĩ nửa nói lỡ miệng, cô thậm chí mình nói đến hăng say mặt đỏ bừng.

Nhưng rốt cuộc vẫn là có chút quan tâm.

Người trải qua bảy năm mặt thể, đối nhân thế đã tràn ngập coi thường, nhưng đồng thời lại hiểu rõ sự yếu ớt và trân quý của sinh mệnh, cảm giác khi ở trên ranh giới sống và chết lại được cứu về, vô luận là đương sự hay những người đứng xem đều đã không thể nói thành lời.

Giống như trời cao ban ân, giống như kỳ tích sinh mệnh.

Biên Trường Hi đã từng dùng hệ Mộc của bản thân cứu chữa rất nhiều người, cảm giác thành tựu đó khiến con người cảm thấy vui vẻ hạnh phúc, tựa

như tất cả nội tâm đều là ánh sáng, mãi đến khi dị năng của cô bị tổn thương, đình trệ, thiên sứ áo trắng khiến người người tôn kính biến thành nhân viên văn phòng nghìn bài một điệu.

Lâm Dung Dung lắc cô, hóa ra Cố Tự đã trầm trọng nói với hai người bên phía bọn hắn không có dị năng giả hệ Mộc.

Vận khí quá kém, Biên Trường Hi thở dài.

Câu tiếp theo của Cố Tự lại là: "Biên tiểu thư, cô là hệ Mộc phải không?"

Biên Trường Hi sùng sốt.

"Lúc này cô muốn hạch bạch." "

Tôi còn muốn hạch trắng nha, Biên Trường Hi nói thầm sao suy nghĩ của Cố Tự luôn nhảy nhanh như vậy, khiến lúc nào cô cũng phải nói chuyện thật cẩn thận.

"Tôi bị thương, dị năng đã sắp hao hết, hiệu quả có thể sẽ không được tốt, đương nhiên nếu anh không còn đối tượng nào khác thì tôi có thể tận lực thử một lần, không thể bảo đảm kết quả. Chỉ là vấn đề bây giờ là làm sao tôi tới được chỗ của anh."

"Máy truyền tin có hệ thống định vị, tôi biết tọa độ của cô, cách chỗ tôi không xa, tôi tới đón cô được không?"

Biên Trường Hi cúp máy, bắt đầu nhìn máy truyền tin trong tay.

Lâm Dung Dung cẩn thận hỏi: "Cô không muốn đi sao?"

Biên Trường Hi thở dài: "Tôi không nắm chắc."

Kiếp trước cô từng nhìn thấy một cường giả hệ Mộc trợ giúp một người sắp thi hóa trở lại bình thường, nhưng lúc đó người ấy ít nhất là cấp sáu, so với thời kỳ cường thịnh của cô ở kiếp trước chỉ kém một chút, không phải cô lúc này có thể so sánh.

Một khi không thành công, không phải là đã hung hăng đắc tội Cố Tự?

Cô không muốn ôm đuôi người ta, nhưng cũng tuyệt đối không muốn bị anh ghi hận.

Aiz, quả nhiên người tốt không dễ làm.

Lâm Dung Dung cũng có chút xoắn xuýt.

Cô nói: "Nhanh thu thập đồ đạc đi, anh ấy sẽ nhanh chóng tới đây, cô có muốn đi theo..."

"Có thể chứ?" Lâm Dung Dung kinh hi (kinh ngạc, vui vẻ) hỏi, sau đó lập tức nói: "Vậy tôi sẽ nhanh chóng thu thập, tôi tới đối diện, bên trong cửa hàng bách hóa kia hẳn là không thiếu thứ tốt."

Biên Trường Hi nhìn bóng lưng vội vã hùng hổ của cô ấy, bỗng cảm thấy cổ gái này cũng thật thú vị, ít nhất không giống người không có ý tốt.

Biên Trường Hi sờ vòng ngọc trên cổ tay trái, lấy một miếng vải quấn quanh, lại cột lên cổ tay để phòng rơi xuống, còn kéo vào sát trong tay áo.

Tiếp xúc với người khác, cô sợ nhất chính là bảo bối vòng ngọc nông trường này bại lộ, nếu như bị Cố Tự nhìn ra cái gì, vậy thật sự là đau đầu.

Cô ôm vết thương ra ngoài, nhìn xung quanh một vòng, lúc này là ba giờ rưỡi chiều, ánh mặt trời rất tốt, chiếu vào trên mặt cô lại vô cùng tái nhợt. Cô hít một hơi nhìn một cửa hàng trái cây quy mô không nhỏ phía trước, cất bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đích Thân Đến, Phải Biểu Hiện Thật Tốt

Đẳng cấp của cửa hàng trái cây này khá cao, từ mặt tiền cửa hàng mới tinh, sàn gạch bóng loáng, giá hàng chính tề có thể thấy được, trong cửa hàng loại này sẽ bán một số loại hoa quả tốt giá cao.

Tiếc rằng nó cũng không thoát khỏi kết cục bị người ta cướp sạch, hoa quả bị con người vứt hỗn loạn khắp nơi, còn bị giẫm đến nát nhừ, trong không khí tràn đầy mùi hôi thối và mùi rượu lên men nhàn nhạt.

Biên Trường Hi có chút tiếc nuối, trong mặt thể hoa quả rất hiếm thấy, gần như là thực phẩm của giới quý tộc.

Chỉ là đối với cô mà nói những loại hoa quả này cũng không quá hiếm lạ, chỉ cần có hạt giống, vậy có nghĩa là không lâu sau bọn chúng sẽ lớn lên cho ra trái cây mỹ vị trong nông trường.

Cô quét mắt nhìn một lượt, bình thường như táo, lê, cà chua anh đào, chuối tiêu, cam, táo xanh,...cao cấp hơn một chút thì có anh đào, sầu riêng, măng cụt, sơn trà, kiwi, đào lông, nho,... hơn phân nửa đều là hàng nhập khẩu.

Mỗi loại cô đều chọn lấy vài quả còn khá nguyên vẹn, mấy loại quả như chuối tiêu sầu riêng không biết cách trồng, nhưng cũng thử lấy một ít chôn xuống đất xem sao, có khi lại trồng được cũng nên.

Lại một vòng thu thập, tâm tình cô vui sướng, về phía hoa quả đã không cần lo lắng, còn lại chính là rau củ và lương thực, còn có trâu bò gà vịt và tôm cá tươi sống, ừm, tốt nhất cũng thu được một ít quả vỏ cứng.

Khoan đã, tính toán thời gian thì động thực vật cũng đã sắp biến dị, tất phải nắm chặt thời gian, cô cũng không muốn ăn mấy thứ đã biến dị.

Nếu muốn giấu diếm sự tồn tại của nông trường, Biên Trường Hi không thể có động tác lớn, cô lại dạo qua mấy cửa hàng, ở trong một cửa hàng bán ba lô túi xách thu lấy một ít vali kéo, lại đổi cho bản thân hai cái ba lô lớn hơn, ddlequydon một cái đồ ăn như cũ, một cái đồ quần áo đồ dùng hàng ngày, tuy phiền toái nhưng nếu muốn giả vờ không có không gian thì phải làm cho giống.

Sau đó lại đến một cửa hàng bán chăn ga gối đệm, cô lên lút thu rất nhiều bộ, nhìn thấy một cái giường lớn dựa tường màu trắng và đen, nhẵn nhụi, sau đó lại như ẩn nấp nhìn ra ngoài, lặng lẽ thu vào nông trường.

Cô thở dài, đi cùng người khác chính là phiền toái.

Lúc trở ra Lâm Dung Dung tựa như sắp chết kéo hai cái đuôi đi tới, không gian của cô ấy là dị năng, sử dụng nhiều một chút sẽ gây choáng váng buồn nôn, Biên Trường Hi vội vàng bảo cô ấy nghỉ ngơi: "Quá mệt mỏi sẽ ảnh hưởng hành động."

Hai người ngồi xuống bậc thang, tận hưởng ánh mặt trời sắp tắt, Biên Trường Hi lấy sữa và bánh mì từ trong ba lô ra gặm. Chất lỏng bổ dưỡng chảy qua thực quản quả là một loại hưởng thụ, cô thích cảm giác sau khi lao động ngồi giải lao ăn uống như vậy, lao động và giải trí kết hợp khiến người ta cảm thấy bản thân còn sống, mà không phải luôn vô cảm.

Nếu ánh mặt trời lại ám áp thêm một chút đoán chừng cô sẽ ngủ mất.

Lâm Dung Dung thấy đồ ăn hai mắt tỏa sáng: "Trường Hi, đồ ăn của cô giá bao nhiêu, tôi dùng những thứ khác đổi được không?"

Biên Trường Hi sững sốt: "Cô không có?"

Lâm Dung Dung cười chua xót: "Trời còn chưa sáng tôi đã trốn khỏi đội ngũ, chỉ lo trốn đông trốn tây, thật may mắn mới tìm được nơi không có tang thi, đến bây giờ một cái bánh bao còn lại đã sớm ăn xong, cũng chỉ còn lại hai chai nước."

Biên Trường Hi đưa ba lô cho cô ấy: "Tự mình lấy, đừng khách khí, người lúc này nói chuyện với tôi đang ở siêu thị Nhạc Cầu cách đây không xa, siêu thị kia rất lớn, nhất định là có đồ ăn."

Lâm Dung Dung mừng rỡ, cười xấu hổ rồi mở ba lô.

Biên Trường Hi hỏi: "Vì sao lại trốn đi?"

Tay Lâm Dung Dung ngừng một lát, mở lon cháo bát bảo uống hơn nửa, ăn đến hai má phồng lên, sò sò khoe miệng nói: "Không phải tôi có không gian sao? Thật ra trong đội của tôi có một cô bạn đã có không gian, cô ấy cực kỳ được coi trọng, đợi đến khi tôi cũng có không gian, tôi liền muốn nói ra để mọi người cùng cao hứng, chỉ là..." Cô khép hờ hai mắt, âm thầm quây cháo bát bảo: "Tôi đi tìm đội trưởng, lại nghe thấy mấy người bọn họ đang nói muốn giữ chặt cô gái kia, có người đề nghị đội trưởng cái kia, cái kia cô ấy, cô ấy thành người của đội trưởng rồi thì không phải sẽ quyết truyencualequydon một lòng sao. Còn có người nói cô gái kia quá kiêu ngạo, không gian cũng không lớn, sau này gặp được người có không gian khác sẽ đá cô ấy ra khỏi đội ngũ."

"Ghê tởm chết mấy người này!" Lâm Dung Dung cắn giận: "Cô gái kia là bạn cùng lớp của tôi, tôi nhắc nhở cô ấy, ai biết cô ấy vẫn tự đắc, tôi hỏi nếu có thêm một người có không gian thì phải làm sao? Cô ấy vậy mà..." Cô rùng mình một cái, dù thế nào không không thể tưởng tượng nổi có thể nhìn thấy vẻ mặt âm độc tàn khốc ấy trên mặt cô bạn ngày thường nhìn có vẻ dịu dàng văn tĩnh.

Biên Trường Hi hiểu rõ: "Cho nên cô rời khỏi?"

Lâm Dung Dung gật đầu: "Thật ra tôi sớm đã muốn rời đi, bọn họ quá độc ác, trong đội có người nào hơi yếu một chút thì sẽ bị bắt nạt, xem như mồi nhử tang thi. Người nào mạnh thì lại ra sức nịnh bợ, nhưng trong mắt lại đều là ghen tị và không cam lòng, trong đầu đều là mấy chiêu độc ác." Cô thương cảm nói: "Thế đạo thay đổi, lòng người cũng thay đổi, nhưng cô nói xem sao có thể nhanh như vậy? Tôi chỉ có một cái không gian, những thứ khác cái gì cũng không biết, không trốn đi còn có thể thế nào?"

Thật ra, nếu cố gắng tìm hiểu, hệ Không gian cũng có thể có một số kỹ năng, ví dụ như thuần di (kiểu như dịch chuyển tức thời) thần kỹ chạy trốn, hay sát chiêu khủng bố không gian gấp, nhưng xác suất rất nhỏ. Chỉ là những lời này Biên Trường Hi sẽ không nói cho một người vừa quen biết.

Biên Trường Hi mở một bao đùi gà đưa cho cô ấy: "Ăn cái này, chắc bụng." Chính mình thì gặm cánh gà, bỗng nhiên nói: "Giả vờ không có không gian đi, lát nữa người đến tên là Cố Tự, tôi cũng không quá quen thuộc với anh ấy, cô có thể giả vờ không có không gian, sau đó xem xét tình huống rồi lại quyết định có nói ra hay không."

"Như vậy được không?"

"Tự cô quyết định đi, cũng không phải gạt mỗi bọn họ, trong siêu thị nhất định còn có không ít người."

Vừa dứt lời, âm báo máy truyền tin vang lên, Biên Trường Hi nghe máy, giọng của Cố Tự truyền tới: "Chúng tôi đã đến."

"Được." Biên Trường Hi gặm miếng bánh mì cuối cùng, uống cạn sữa, vỗ vỗ tay đứng lên, Lâm Dung Dung cắn răng nói: "Được, tôi giả vờ!"

Biên Trường Hi đưa ba lô đựng đồ cho cô ấy: "Không kịp chuẩn bị cái khác, trước dùng cái này." Lâm Dung Dung vừa nhận lấy, từ góc đường dành cho người đi bộ xuất hiện hai người.

Người đi trước tứ chi thon dài bước chận vững vàng, ngũ quan anh tuấn bức người, làn da màu đồng cổ do phơi nắng nhiều rất đàn ông, ánh mắt cực kỳ chính trực nhưng lại lộ ra một tia lạnh lùng, khiến người ta cảm thấy đây là một người đàn ông sắc bén thâm trầm không dễ trêu chọc.

Lâm Dung Dung thấp giọng cảm thán: "Khí tràng mạnh quá...Cái gì hot boy soái ca trường chúng ta sau một giây biến thành cận bã."

Biên Trường Hi hí hóp mắt nhìn người tới.

Thật ra trong kiếp trước, trừ cách một đến hai năm tới căn cứ Đảng Dương một lần, thời gian còn lại đều không thể nhìn thấy người này, có khi tới đó cũng không gặp được, càng nhiều thời điểm đều là mặt bên khi anh bị vây quanh, lạnh lẽo mà có lực, giữa nghìn vạn người, lại tràn đầy cô độc...

Biên Trường Hi áp chế cảm xúc kích động trong lòng, khoe miệng hơi nhếch lên, bây giờ Cố Tự còn chưa khởi bước, mà bản thân có dự năng có không gian có kinh nghiệm, hơn nữa trước mắt là anh đang nhờ mình giúp đỡ, đây có tính là phong thủy luân chuyển (thời thế thay đổi) không? Đổi lại trước kia có đánh chết cô cũng không nghĩ rằng khi hai người gặp lại sẽ ở trong tình cảnh như vậy, kỳ ngộ đời người thật sự rất ly kỳ khúc chiết.

Cô ổn định tâm thần ngẩng đầu, Cố Tự đi đến trước mặt, thu hồi sủng, bốn mắt nhìn nhau, trong tròng mắt tối đen của anh không phải là lạnh lẽo xa cách, mà mang theo ý cười thân nhiên, cực kỳ ôn hòa che đi phần cấp bách kia, có vẻ thân mật mà khiêm tốn: "Biên tiểu thư, rất cảm ơn cô đã ở lại đây chờ, tôi là Cố Tự, giới thiệu một chút, vị này chính là chiến hữu của tôi, Khâu Văn."

Khâu Văn, chủ mưu lần phản bội năm đó?

Ánh mắt Biên Trường Hi dời về phía thanh niên tuấn tú phía sau, hần thu liễm sự kiêu ngạo của mình, trước mặt người có thể là ân nhân cứu mạng của chiến hữu, cho dù là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu cũng khắc chế vô cùng tốt, lễ phép mà kích động chào hỏi.

"Biên Trường Hi, vị này chính là bạn học của tôi, Lâm Dung Dung. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi." Cô vừa thấy vẻ mặt của hai người này liền biết hai người gặp gặp thế nào, nếu không thì tuyệt đối sẽ không nhe nhả lễ độ tiểu ý lấy lòng như vậy, khiến cô cảm thấy có chút thụ sủng nhược kinh. (được sủng mà kinh sợ)

Ừm, liền nhìn vào điểm này, vậy cô cũng phải biểu hiện cho tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Đến Nơi, Đám Người Không Có Ý Tốt.

Editor: Linh Phan

Cố Tự cũng không nhiều lời, xách ba lô đang nằm trên đất của Biên Trường Hi lên đeo trên lưng, tay cầm bốn viên hạch xanh đưa cho cô: "Tinh hạch có thuộc tính rất ít, cả tiểu đội chúng tôi cũng chỉ tìm được bốn viên."

Ánh mắt Biên Trường Hi phát sáng nhìn tinh hạch phát ra ánh sáng màu xanh nhạt: "Bốn viên đã rất nhiều." Điều này nói rõ, chỉ trong vòng một ngày, tiểu đội của bọn họ đã đánh vỡ đầu khoàng hai trăm tang thi.

Cô cũng không nói thêm gì, nhận lấy, cất ba viên vào túi, một viên nắm trong tay, đánh nhau một lúc với tang thi cấp hai, đừng nhìn cô chỉ tạo ra dây leo hai lần, lượng dị năng tiêu hao vô cùng lớn, cô muốn tranh thủ khôi phục một phần dị năng trên đường đi tới siêu thị Nhạc Cầu, vậy nên mới bảo Cố Tự mang theo tinh hạch.

Cố Tự chỉ thấy bàn tay cô tản ra ánh sáng xanh nhàn nhạt, sắc mặt cũng nhanh chóng tốt lên, trong lòng nhắc lên gọn sóng.

Động tác của cô vô cùng thuần thực.

"Chúng ta đi thôi." Cố Tự đi đầu, Khâu Vân cản phía sau, hai người đều bưng súng tự động, một thân xơ xác tiêu điều, hai cô gái đi song song ở chính giữa, Khâu Vân vốn cũng định đeo ba lô giúp Lâm Dung Dung, chỉ là bị lịch sự cự tuyệt, cô không bị thương, cũng không cần chăm sóc đặc biệt.

"Trên đường nhiều tang thi sao? Biên Trường Hi hỏi.

"Nơi này còn tạm, ở gần siêu thị rất nhiều." Cố Tự quan sát bốn phía: "Yên tâm, đám quái vật này còn chưa chống đỡ được đạn, chỉ cần không quá nhiều thi sẽ không sao."

Có súng chính là tốt.

Biên Trường Hi không nói thêm nữa, nỗ lực hấp thu năng lượng trong tinh hạch, hơn nữa dẫn đường để chúng nó chữa trị thân thể, sự đau đớn dưới xương sườn ngày càng ít đi.

Ra khỏi đường dành riêng cho người đi bộ đã có thể nhìn thấy tang thi, mới đầu chỉ một hai con, càng chạy số lượng càng nhiều, vượt qua mấy ngã tư, khi nhìn thấy được siêu thị Nhạc Cầu, số lượng tang thi đã lên đến hơn một trăm, như ong vỡ tổ, như ruồi bọ ngửi mùi mà tràn đến, thật sự khiến người ta có chút kinh hãi, Lâm Dung Dung sợ tới mức sắc mặt trắng bệch.

Hai người Cố Tự Khâu Vân không ngừng bắn, cơ bản là một viên đạn một đầu tang thi, súng tự động gắn ống giảm thanh không gây tiếng động quá lớn, tang thi vẫn tiếp tục ngã xuống.

"Đi nhanh!"

Bốn người bước nhanh hơn, lúc đi ngang qua một nơi Biên Trường Hi có ý quay đầu nhìn xung quanh một chút, chỉ thấy xe của Trương Hồ đã không còn, nhưng phía sau xe tải lớn vẫn còn đậu ở đó, trên chỗ ngồi có hai bộ xương không còn đầy đủ, nói vậy chính là hai tiểu đệ của Trương Hồ.

Trương Hồ tránh thoát một kiếp, không chết?

Cô chợt phát hiện trong đàn tang thi có một tang thi bề ngoài rất giống Trương Hồ, thậm chí trên tay nó còn cầm chặt một khẩu súng, răng nanh vàng tanh nhe ra, miệng rộng thối rữa dữ tợn nhào tới.

"Bụp." Cố Tự bắn nát đầu nó.

Biên Trường Hi lạnh mắt nhìn, tang thi này chắc chắn là Trương Hồ, lão Nhị đoàn săn bắn Mạnh Hồ vậy mà lại chết trong ngày thứ tư sau mất thể, cô cảm thấy có chút không chân thực. Nhưng cô tuyệt đối sẽ không áy náy, nếu không phải Trương Hồ không biết sống chết mà có ý đồ với cô, cô cũng không đến mức sẽ ăn miếng trả miếng, trên tay có súng còn biến thành tang thi, cũng chỉ có thể nói rõ hán thật sự vô dụng, trách được ai?

Chỉ là tiểu đệ lái xe hẳn là đã lái xe trốn thoát.

Bốn người gần như là xông tới phía dưới siêu thị, một đám tang thi vốn đang phá cửa, nghe thấy mùi bốn người lập tức đổi mục tiêu, gào lên nhào tới, số lượng nhiều khiến da đầu người ta run rẩy, Cố Tự và Khâu Vân nỗ lực súng cũng không xuể, dọn ra một tay phóng dị năng.

Cố Tự là cầu lửa, Khâu Vân là dao gió, dọc theo đường đi không dừng dị năng, tất cả đều chờ đến giờ phút này.

Biên Trường Hi cảm thấy không ổn, vội kêu lên với Cố Tự: "Đưa cho tôi khẩu súng!"

Cố Tự cũng không hỏi, rút súng lục từ bao súng bên hông ném cho cô, Biên Trường Hi kéo chốt bảo vệ, duỗi thẳng tay "bùm bùm bùm" bắn ra liên kích, bắn nát đầu mấy tang thi gần nhất, chất lỏng tóe ra, cũng là một viên đạn một đầu tang thi.

Khâu Vân oa oa kêu lên: "Nhìn không ra là hảo thù nha!"

Một sợi dây được ném xuống từ tầng hai siêu thị, một người đàn ông kêu to: "Nhanh lên đây!"

"Cửa lớn đã hỏng, chúng tôi đều ra vào từ tầng hai!" Cố Tự hô, bốn người di chuyển qua: "Mấy người lên trước đi!"

Tuy là tầng hai, nhưng tầng hai siêu thị lớn cũng cao ít nhất là bảy tám mét, vách tường thủy tinh bóng loáng.

Quả thật nếu không có người tiếp ứng ở phía trên thì không thể đi lên.

Biên Trường Hi xoay người đánh chết mấy tang thi phía sau, vừa vắn súng lục hết đạn, cô chạy tới kéo dây thừng, sau đó nói với Lâm Dung Dung: "Cô lên trước đi!"

"Nhưng mà..."

"Còn không nhanh!"

Lâm Dung Dung vội bắt lấy dây thừng, người phía trên nói: "Nắm chặt!" Hai cánh tay cứng như sắt kéo mạnh, hai ba lần đã kéo được Lâm Dung Dung lên, bẻ cổ qua cửa sổ, lại vội ném dây thừng xuống.

Cố Tự và Khâu Vân đứng sau lưng Biên Trường Hi cản tang thi, cô không lãng phí thời gian, quán dây thừng hai vòng quanh lòng bàn tay, ngửa đầu kêu: "Được rồi!"

Vừa dứt lời thân thể liền nhẹ bẫng, cô dẫm hai chân lên tương phối hợp, chỉ hai giây đã bám đến cửa sổ, người đàn ông nâng cánh tay nhắc cô vào, cũng dễ dàng đưa cô vào.

Tiếp theo là Khâu Vân theo dây thừng nhảy lên, nhanh nhẹn như khi (mạn phép cho cười cái)V, mà một mình Cố Tự ở bên dưới gần như là bị bao vây, người đàn ông tức giận quát một tiếng, vẫy tay, một đồng đất cực lớn nện xuống, đập ngã vài con tang thi, Khâu Vân nhảy vào cửa sổ xoay người quăng vài dao gió xuống, cũng thu gặt mấy tang thi: "Lão đại, nhanh!"

Sắc mặt Cố Tự lạnh lẽo, cánh tay vung lên, một loạt vòng lửa bức lui tang thi trước mắt một bước nhỏ, xoay người khuyê gối nhảy, thân hình giống như mảnh hổ lên núi, giữa không trung túm chặt lấy dây thừng, lại đập tường mượn lực, một lần đã nhảy lên bệ cửa sổ, mấy người vây quanh cửa sổ vội lui ra sau để anh đi vào.

Biên Trường Hi liếc mắt với Lâm Dung Dung, mấy người này đều là trâu bò mà.

Thấy tất cả mọi người đều không sao, người đàn ông cười ha ha: "Mấy người trở về thật nhanh, vị này chính là Biên tiểu thư phải không? Xin chào, tôi là Vũ Đại Lang."

Biên Trường Hi bắt tay với anh ta: "Xin chào." Vũ Đại Lang này tên gốc, người cũng gốc, nhưng thật ra là người thông minh lanh lợi, luôn là người ủng hộ tuyệt đối của Cố Tự, chỉ là một năm sau mặt thể, chết trọng đột phản loạn của Khâu Vân, người khiến Cố Tự hoài niệm cả đời, Biên Trường Hi biết anh ta.

Sau đó lại giới thiệu Lâm Dung Dung, vừa nói mọi người vừa bước nhanh, nơi này là một hành lang, phía trước không xa chính là cửa vào tầng hai siêu thị, Cố Tự hỏi: "Ảnh Từ thế nào rồi?"

"Vẫn vậy." Vũ Đại Lang trầm giọng nói: "Dường như càng nghiêm trọng, lúc phát cuồng khí lực rất lớn, tôi trói hắn rất chặt, nhưng tiếp tục như vậy không biết Khâu Phong và A Bồi có trụ được không."

Sắc mặt Cố Tự và Khâu Vân đều trầm xuống, Khâu Vân vội la lên: "Em đi trước xem." Vũ Đại Lang vội nói: "Lão đại, tôi cũng đi trước." Hai người một trước một sau chạy nhanh như một con gió, không khí phía sau còn dao động, tốc độ thật kinh người!

"Khâu Phong và em trai tôi đều không có dị năng, cho nên bọn họ mới lo lắng như vậy." Cố Tự giải thích: "Bọn họ ở tầng ba, đi theo tôi."

Nếu không phải muốn chiều cô hai cô gái, giờ phút này hắn cũng đã sớm phóng đi.

Toàn bộ tầng hai của siêu thị đều bày bán thực phẩm, lúc này một mảnh hỗn loạn, người sống sót phân tán khắp nơi, liếc mắt một cái, có người đang nói chuyện, có người đang ăn như hổ đói, ít nhất cũng có bốn năm mươi người, một đám ngừng động tác trên tay nhìn qua, về mặt khác nhau, có mấy người trong mắt lộ ra ánh sáng hung ác.

Vốn Biên Trường Hi còn đang kỳ quái vì sao nhóm Cố Tự lại muốn tới tầng ba, phía trên cũng không có đồ ăn, nhưng nhìn thấy những người này thì đã hiểu, nếu không phải là bị buộc phải đi lên, thì chính là sợ những người này gây hại cho Ảnh Từ, hoặc là cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Trị Liệu, Năng Lượng Tiêu Hao Lớn

Thông qua thang cuốn đã dừng hoạt động đi lên tầng ba, còn chưa đi được mấy bước liền nghe thấy nhóm Vũ Đại Lang kêu to, trong đó xen lẫn một loại tiếng kêu kỳ quái, giống như âm thanh của dã thú, từng tiếng thê lương, khiến người nghe lông tóc dựng đứng.

Trong mắt Cố Tự hiện lên đau xót, đang muốn cho Biên Trường Hi một châm dự phòng, Biên Trường Hi đã đi nhanh bước vòng qua góc, lập tức nhìn thấy trong một góc Vũ Đại Lang và Khâu Vân kiểm chế một bóng dáng đang phát cuồng, giả hàng và hàng hóa bên người bọn họ đổ ngã lộn xộn, bởi vậy cũng không chán đi tầm nhìn.

Biên Trường Hi thấy rõ ràng người đang phát cuồng kia.

Cũng là một người đàn ông, khuôn mặt bình thường, vừa cao vừa gầy, làn da trắng bệch xanh xao, hai tròng mắt sung huyết lòi ra, trong đó không hề có tiêu cự, chỉ còn lại thô bạo.

Thật không có quá nhiều dấu hiệu thối rữa thi hóa.

Biên Trường Hi chạy lại gần, phát hiện trên da đối phương có một điểm nhỏ màu xám đen, giống như vết mốc, da thịt như muốn rơi xuống, nhìn kỹ một chút, cổ và mu bàn tay có mấy nơi bị kéo rách khi giãy dụa, vài miếng thịt treo ở đó, khiến người ta vô cùng sợ hãi. Mà ánh mắt của anh ta, dưới sắc đỏ mơ hồ có thể nhìn thấy dấu hiệu màu vàng dâng lên, răng nanh, móng tay của anh ta cũng có chút không thích hợp.

Trong lòng Biên Trường Hi lộp bộp, quả thật đang trong quá trình thi hóa.

Mấy người bên người hắn đồng loạt kích động ngẩng đầu nhìn Biên Trường Hi.

"Biên tiểu thư!"

"Biên tiểu thư!"

Nhất thời Biên Trường Hi cảm thấy vô cùng áp lực, cô chưa từng làm việc này, không hề có kinh nghiệm. Do dự một lát, phát ra một sợi dây leo cuộn lấy người bị thương tên là Ảnh Từ này, chuyển năng lượng qua giống như lúc chữa thương cho người khác.

Sự chăm sóc của hệ Mộc mềm mại mát lạnh, tựa như cây cỏ, trời sinh chứa sinh mệnh lực mạnh mẽ, Biên Trường Hi lập tức cảm thấy năng lượng bị những cơ quan bị thương của Ảnh Từ hấp thụ, Ảnh Từ cũng dừng lại một chút, mọi người còn chưa kịp cao hứng, Biên Trường Hi bỗng cảm thấy như gặp phải lực cản, dây leo nổ tung, cô cũng bị đẩy lùi.

Cố Tự theo sát phía sau kịp thời đỡ lấy cô, nhìn Ảnh Từ giãy dụa càng lợi hại hỏi: "Sao lại như vậy?"

Dường như Biên Trường Hi đã chạm đến điều gì đó, cô trầm tư một lát, thấp giọng nói: "Dị năng của tôi có thể chữa trị cơ thể anh ta, nhưng có một loại lực lượng quý dị âm trầm cản trở tôi, tôi đoán nó có liên quan với bệnh độc."

Cô ngẩng đầu nói: "Theo như tôi biết, người đang trong quá trình thi hóa sẽ không giãy dụa mạnh mẽ như vậy, điều này chỉ có thể nói lên rằng ý chí của anh ta đang đấu tranh với bệnh độc." Cô nhìn Ảnh Từ giống như phát điên, mỗi khi có hành động cần người cào người lại mạnh mẽ dừng lại, nói: "Anh xem, anh ta đang chống cự sự điều khiển của bệnh độc đối với anh ta. Nhưng năng lực cơ thể và ý thức của con người không đồng bộ, cho nên khi anh ta vẫn còn đang chống cự, cơ thể lại xuất hiện vấn đề trước, chờ công năng của cơ thể mất đi, anh ta cũng trở thành tang thi."

Những điều này là vừa rồi Biên Trường Hi cảm nhận được, gần như giống với lời của vị cường giả hệ Mộc kiếp trước, trong lòng Biên Trường Hi tương đối nắm chắc, nhưng cô lại không đoán được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo."

Cô ngẩng đầu nói với Cố Tự: "Tôi nghĩ như thế này, tôi sẽ chữa trị cơ thể cho anh ta, cho anh ta năng lượng, còn lại giao cho chính anh ta, nhưng vấn đề là chờ khi cơ thể anh ta khôi phục, cũng rất có khả năng sẽ phát cuồng càng thêm lợi hại, mấy người gánh được không?"

Trong tiểu đội của Cố Tự, ngoại trừ Ảnh Từ, còn có ba người có dị năng, hai người bình thường chỉ có thể đứng bên cạnh, Biên Trường Hi và Lâm Dung Dung cũng không giúp được gì, phía dưới còn có không ít người không có lòng tốt, tình thế tương đối hung hiểm.

Cố Tự và mấy chiến hữu liếc nhau, gần như không hề do dự: "Cứ làm theo lời cô."

"Vậy mấy anh đè anh ta xuống, để lộ miệng vết thương do tang thi cào ra."

Anh nói Khâu Phong và Cố Bồi còn có Lâm Dung Dung lùi ra xa, chính mình thay cho Khâu Vân, để cậu ta đè phòng phía dưới, anh và Vũ Đại Lang sức lực lớn cùng nhau đè Ảnh Từ lại, để cậu ta nằm úp mặt xuống đất, trên gáy có một vết thương khá hẹp, chỉ là đã bắt đầu thối rữa vào phía trong.

Biên Trường Hi không nói nhiều, nửa quỳ ở bên cạnh, một tay ấn tinh hạch đã tiêu thụ một nửa lên miệng vết thương, điều động năng lượng đi vào bên trong vết thương, lại gặp trở ngại, cô khẽ quát một tiếng, điều động dị năng toàn thân mạnh mẽ tiến lên.

Ảnh Từ bắt đầu run rẩy, đồng thời giãy dụa càng mạnh, trong miệng phát ra tiếng gào.

Biên Trường Hi cảm thấy năng lượng trong cơ thể bị hấp thụ đi, trong chớp mắt đã tiêu tan sạch sẽ, vội dồn năng lượng từ trong tinh hạch qua, một tay nắm viên tinh hạch khác để phòng bị.

Gần như chỉ qua thời gian nửa phút, tinh hạch đã vỡ thành một đồng bột mịn, Biên Trường Hi và Cố Tự kinh hãi, với tốc độ này, bốn viên tinh hạch không thể trụ được bao lâu!

Biên Trường Hi vội ấn viên tinh hạch khác lên miệng vết thương, ba phút trôi qua, tinh hạch lại âm ỉ vỡ vụn.

Cô không nói một lời lấy ra viên thứ ba, viên thứ tư.

Tinh hạch tiêu hao nhanh, nhưng hiệu quả cũng rõ ràng, màu xanh đen trên da thịt Ảnh Từ dần biến mất, vết mốc cũng lặn đi, da thịt lỏng lẻo bắt đầu căng lên, bóng loáng, mà tiếng kêu từ miệng Ảnh Từ cũng không còn là âm thanh như dã thú nữa, mà là tiếng gào của người bình thường.

Cảm nhận của hai người Cố Tự và Vũ Đại Lang chính là, sức lực của Ảnh Từ ngày càng lớn, bọn họ gần như đã áp cả người lên, gất gao đè lên tay chân Ảnh Từ, ba người đổ sức đến mặt đỏ tai hồng.

Viên tinh hạch thứ tư trụ được khá lâu, dường như là nhu cầu năng lượng của cơ thể Ảnh Tử đã bão hòa, tốc độ hấp thu năng lượng ngày càng chậm. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, màn đêm buông xuống, toàn bộ siêu thị không có nguồn điện, vốn là ánh sáng âm đạm, bây giờ gần như là tối đen. Tầng hai, tầng ba đều yên lặng như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thét và xô cửa ngày càng mạnh của tang thi phía ngoài, mỗi một lần, cả tòa nhà tựa như cũng chấn động theo.

Biên Trường Hi duy trì tư thế cả người cứng ngắc, hô hấp ngày càng dồn dập, cô cảm thấy bản thân không chỉ đang chữa trị thân thể của Ảnh Tử, sau khi năng lượng hệ Mộc tiến vào cơ thể anh ta, một phần dùng cho trị liệu, càng nhiều là bị một lực lượng khác quán lấy.

Cô cảm thấy đối phương nho nhỏ, đen sẫm, chỉ chít dày đặc tựa như hạt mè, xuất quỷ nhập thần, giả dối đa đoan. Chúng nó tựa như tằm ăn lên trong cơ thể Ảnh Tử, cắn nuốt năng lượng của cơ thể anh ta, cũng nỗ lực dung hợp vào mỗi một tế bào trong cơ thể anh ta, giống như một đám tinh linh tà ác có trí tuệ tiên công chiếm đóng, ở trong đó mở rộng lãnh thổ, sau khi năng lượng của Biên Trường Hi tham gia, bọn họ liền thay đổi mục tiêu dây dưa với cô.

Đây là bệnh độc tang thi?

Cô thậm chí có một loại cảm giác, một khi bản thân vô ý một chút, đối phương sẽ men theo năng lượng hệ Mộc tiến vào cơ thể cô, sau đó giống như ký sinh trùng sinh sôi nảy nở, phá hoại khắp nơi.

Biên Trường Hi rung mình vì ý nghĩ của mình, càng thêm cẩn thận. Cô cố gắng tránh tiếp xúc chính diện với những thứ đó, bởi vì cô phát hiện trong cơ thể Ảnh Tử có một lực lượng khác đang đối phó chúng nó, mà việc cô phải làm là trợ giúp Ảnh Tử.

Cô khống chế năng lượng màu xanh lẫn trốn trái phải, phát ra từng dòng năng lượng mỏng như sợi tóc, đan thành lưới trong cơ thể Ảnh Tử, nếu cô không có kinh nghiệm kiếp trước, tuyệt đối không thể khống chế tinh tế như vậy. Nhưng cho dù làm được, cô cũng cảm thấy cơ thể của mình khó có thể chống đỡ, điểm chết người lúc này chính là cô cảm thấy tinh hạch trên tay sắp tiêu hao hết. Viên hạch xanh thứ tư, dùng hết thì cô đã không còn năng lượng nữa!

Mặc dù trùng sinh một đời, cô cũng không có biện pháp sử dụng năng lượng trong tinh hạch khác thuộc tính.

Trong lúc cấp bách cô đột nhiên nhớ ra mình còn có một viên hạch xanh cấp hai.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Thất Bại? Vòng Ngọc Vỡ Vụn.

Có dùng hay không?

Trong lòng Biên Trường Hi bắt đầu rối rắm.

Không dùng hạch xanh cấp hai, tinh hạch trên tay cô dùng hết, thật sự sẽ lực bất tòng tâm đối với Ảnh Tử, cô không biết có phải anh ta sẽ dư nhiều lãnh ít hay không, nhưng cô có dự cảm rằng những điểm nhỏ đen sẫm này sẽ không để cô toàn thân rút lui.

Nếu dùng, nền tảng của cô còn yếu, năng lượng trong tinh hạch cấp hai dồi dào cường thịnh, không phải là thứ cô có thể lập tức khống chế, hơn nữa Ảnh Tử còn không phải là dị năng giả, dẫn năng lượng như vậy vào chỉ sợ anh ta sẽ ngay lập tức từ vong!

Trừ phi...

"Bụp", một tiếng vang nhỏ, viên tinh hạch thứ tư cũng biến thành một tảng đá u ám, vỡ vụn thành bột phấn, sắc mặt mọi người đều khó coi. Tình huống lo lắng nhất vẫn đã xảy ra.

Giống như yêu quái mất đi phong ấn, gần như là đồng thời, Cố Tự và Vũ Đại Lang cảm thấy trạng thái của Ảnh Tử cuồng bạo hẳn lên, mà Biên Trường Hi lại trực tiếp cảm thấy những điểm nhỏ màu đen này nhanh chóng chạy về phía lòng bàn tay của cô!

Cô vội vàng điều động dị năng còn sót lại trong cơ thể đối kháng, đồng thời vươn tay lấy ra viên hạch xanh cấp hai.

Ánh sáng xanh mượt, trong bóng đêm vô cùng xinh đẹp bắt mắt, người không hiểu rõ cũng cảm nhận được bên trong chứa năng lượng to lớn nhường nào.

Là lực lượng vui vẻ phồn thịnh, tươi đẹp mạnh mẽ của sinh mệnh lực, đồng thời cũng ẩn chứa nguy hiểm khôn lường.

Trước đó Cố Tự đã được Biên Trường Hi hướng dẫn, liếc mắt đã nhận ra đây là tinh hạch cấp hai.

Anh nhìn khuôn mặt mờ ảo dưới ánh sáng của Biên Trường Hi, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng, chỉ là khuôn mặt cương nghị ban chặt. Hôm nay cho dù kết quả có như thế nào, anh cũng đã nợ Biên Trường Hi một ân tình lớn.

Biên Trường Hi lại không lạc quan như vậy, cô cảm thấy nếu cô không thể cứu Ảnh Từ, Cố Tự cũng vậy, những người khác ở nơi này cũng thế, nhất định sẽ có khúc mắc với cô. Việc đã đến nước này, tiến lên phía trước một bước là ân, lùi về phía sau một bước là thù, huống hồ cô cũng không có ý định kiếm cớ ba năm thiêu một giờ*, lại càng không muốn cúi đầu nhận thua với điểm đen ghê tởm này.

Cắn chặt răng, cô nắm chặt tinh hạch trong lòng bàn tay.

Năng lượng trong tinh hạch tuy dồi dào nhưng cũng nhiều tạp chất, nói rõ hơn một chút thì sau khi dị năng giả hấp thu, đến lúc tu luyện cần phải luyện hóa ở trong cơ thể mình, đề cao độ tinh khiết đề sử dụng.

Năng lượng cấp hai Ảnh Từ không chịu nổi, nhưng nếu dùng Biên Trường Hi làm máy lọc, điều chỉnh dịu ngoan rồi mới dẫn qua, tình huống sẽ khác đi rất nhiều.

Ý tưởng là tốt đẹp, nhưng khi Biên Trường Hi muốn dẫn năng lượng của tinh hạch vào trong cơ thể, một nguồn năng lượng khổng lồ không hề khách khí tràn vào, giống như thủy triều vỡ đê, không thể ngăn chặn.

Trong đầu Biên Trường Hi "ầm" một tiếng, cả người giống như bị hồng thủy trắng xóa cuốn đi, tầm mắt không thể nhìn rõ bất cứ thứ gì, sự đau đớn trong thân thể bị phóng đại đến tận cùng. Nếu dùng ngôn ngữ trong tiểu thuyết võ đạo để hình dung, cô cảm thấy dị năng trong cơ thể liên tục di chuyển trong gân mạch, lúc này năng lượng ngoại lai quá mức mạnh mẽ bá đạo, hung bạo vọt vào gân mạch, mạnh mẽ khuếch trương cao xé, Biên Trường Hi cảm thấy bản thân giống như bị xoắn thành mảnh nhỏ, há miệng là có thể điên cuồng phun máu tươi.

Cô hoảng hốt, bản thân vẫn là lớn gan, tiếp tục như vậy dị năng của cô sẽ tổn thương nặng nề giống như kiếp trước.

Mà Cố Tự và Vũ Đại Lang chỉ thấy cả người cô rung động mãnh liệt, tinh hạch trong tay phải phát ra ánh sáng xanh rực rỡ, sau đó giống như dẫn điện, cổ tay trái đặt trên cổ Ảnh Từ cũng phát sáng, Ảnh Từ thét lớn một tiếng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Không chỉ như vậy, dường như trên cổ tay trái của Biên Trường Hi có thứ gì đó đang rung động, "vù vù" vang lên, trong phút chốc tay áo "phụt" một tiếng rách tung tóe, đồ vật hình tròn màu trắng lơ lửng xoay tròn trên cổ tay mảnh khảnh của cô.

Hai người Cố Tự khiếp sợ trừng lớn mắt, Cố Tự vô cùng nhạy bén với dị năng, cảm thấy có một lượng lớn năng lượng tràn vào vật này, nhưng không đợi anh nhìn rõ, thứ đó cháy rực, "ầm" một tiếng vỡ tan.

Biên Trường Hi chấn động mạnh, bị bắn ngã ở một bên, mở mắt ra liền thấy vòng ngọc đã vỡ thành từng mảnh, sũng sò, dường như không rõ đã xảy ra chuyện gì.

Bốn người Lâm Dung Dung đợi ở phía xa lòng như lửa đốt, thấy dị động như vậy đầu còn kiểm chế được, vội mang theo đèn pin chạy tới: "Sao rồi?"

"Xảy ra chuyện gì rồi? Có phải có thứ gì nổ mạnh hay không?"

"Ảnh Từ thế nào rồi?"

Bọn họ bảy miệng tám lời hỏi, Cố Tự và Vũ Đại Lang không biết trả lời như thế nào, Biên Trường Hi ngơ ngác nhặt lên một mảnh vòng ngọc rơi trên mặt đất, sau đó cúi đầu nhặt những mảnh vỡ còn lại, không nói một lời có chút dọa người.

Lâm Dung Dung không biết đã xảy ra chuyện gì, tìm đập mạnh giúp cô nhặt đồ.

Nhưng người khác thì nhìn chằm chằm Ảnh Từ, thấy anh ta không còn gãy dựa, Khâu Vân cao hứng nói: "Ảnh Từ không sao rồi phải không?" Kề sát lại, phát hiện không đúng, vội vươn tay đặt lên gáy anh ta, sợ hãi nói: "Mạch không đập nữa!"

"Cái gì?" Cố Tự vội kiểm tra, sau đó sắc mặt xanh mét, những người khác cũng vội vàng bước lên thử, người người đều mờ mịt.

"Tại sao lại như vậy? Vừa rồi không phải...Rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Khâu Vân đỏ mắt, rống lên với Biên Trường Hi: "Cô đã làm gì Ảnh Từ?"

Vũ Đại Lang và Khâu Phong vội vàng lật người Ảnh Từ lại, tiến hành cấp cứu khẩn cấp, Cố Tự lùi ở một bên vẫn không nhúc nhích, gương mặt căng chặt, môi mòng nhếch lên, hai tay nắm chặt phát ra tiếng vang, nhất thời không thể tiếp nhận tin dữ này, nhưng sự thật bày ra trước mắt, tất cả bọn họ đã nhìn quen người chết, không có khả năng đều nhìn nhầm. Ảnh Từ quả thật đã chết, chỉ trong chớp mắt.

Nhưng anh còn có lý trí, trầm giọng quát Khâu Vân: "Khâu Vân, câm miệng! Biên tiểu thư đã tận lực."

"Tận lực sao? Vốn đang tốt đẹp, Ảnh Từ cũng đã trở nên tốt hơn, thế nào đột nhiên sẽ chết? Tận lực liền tận thành như vậy?"

Lâm Dung Dung đang tìm mảnh vỡ vòng ngọc trên đất, nghe nói như vậy, không vừa ý, đi tới đẩy Khâu Vân: "Anh có ý gì? Người này vốn đã là nửa người chết, nếu không có Trường Hi anh ta đã sớm trở thành quái vật, ai biết vì sao đột nhiên chết? Chẳng lẽ Trường Hi muốn như vậy? Chẳng lẽ cậu ấy cố ý? Anh có bản lĩnh kêu gào sao không tự cứu đi? Trường Hi cũng đã nói cậu ấy không quá nắm chắc, nếu không phải đội trưởng của mấy người cầu cứu cậu ấy mới không đến nhúng chân vào vũng nước đục này! Sớm biết mấy người là cái đức hạnh này, chúng tôi thêm vào, để mấy người giữ một con

quái vật qua ngày thôi!"

Nhìn cô an tĩnh nhả nhặn, ai nghĩ đến mở miệng chính là "bùm bùm bùm", tay áo vén lên, đèn giắt ngang eo, ánh sáng chiếu từ dưới lên, chính là một người phụ nữ đánh đả.

Khâu Vân trừng mắt, bị ghen đến ngực phập phồng, mạch máu trên cổ nổi lên, Cổ Tự kéo cậu ta, cậu ta cố chấp vung tay. Tâm tình Cổ Tự hồng hét, cũng nổi giận, trên tay dùng lực, Khâu Vân né tránh, ngã nhào rồi lại giống như trâu điên đối chọi gay gắt với Lâm Dung Dung: "Tôi cũng chỉ hỏi một chút vì sao sẽ như vậy, cô lại nói thật nhiều, có phải là chột dạ không? Hôm nay cô phải nói rõ một hai ba với tôi, Ảnh Từ không thể chết không minh bạch như vậy!"

Cổ Tự đột ngột nện cậu ta một quyền: "Không minh bạch cái gì! Có người độc ác muốn hại Ảnh Từ sao? Người là tôi đề nghị mời đến, cậu hoài nghi cô ấy, vậy có phải cũng hoài nghi tôi?!"

Vũ Đại Lang thấy không thể cứu lại Ảnh Từ, cố nén bi thống, ừ đột chậm rãi nói: "Ai cũng không muốn thành như vậy, trong lòng ai cũng khó chịu, nhưng không thể nói lung tung!"

Khâu Vân còn muốn phản bác, Khâu Phong bỗng đứng lên, túm cổ áo cậu ta đè trên tường: "Đủ rồi! Coi như em để Ảnh Từ ra đi yên bình, im miệng đi được không!"

*kiếm củi ba năm thiêu một giờ: ý ở đây là bỏ bao nhiêu công sức lại đều đổ uổng phí.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Kinh Hỉ, Nông Trường Biến Hóa

*kinh hỉ: ngạc nhiên mừng rỡ

Ảnh Từ đã chết, người khó chịu nhất là Cổ Tự, người gian nan nhất là Cổ Bồi.

Nếu không phải Cổ Bồi cầu xin, nếu không phải Cổ Tự kiên trì, nếu không vào nội thành đón người nhà của mấy sinh viên kia, sao Ảnh Từ có thể bị tang thi cào rách da, bỏ mệnh?

Có lẽ, nếu không có chuyện này, Ảnh Từ cũng sẽ bị thương, cũng có thể chết, nhưng xảy ra chuyện, Cổ Tự nhất định sẽ tự trách đến chết.

Khâu Vân cũng biết điều đó, nhưng..

"Em khó chịu! Anh, sao lại trở thành như vậy? Ảnh Từ anh ấy..." Cậu ta túm tóc trượt xuống nền nhà, dùng đầu đập vào vách tường.

Nhóm người bọn họ, cùng nhau chấp hành nhiệm vụ, cùng nhau vào sinh ra tử, nhiều năm như vậy chết thì đã chết, rồi khỏi cũng đã rồi khỏi, chỉ còn lại năm người, thân như anh em một nhà. Khâu Vân nhỏ tuổi nhất, được chăm sóc nhiều nhất, Ảnh Từ tuy trầm mặc ít lời, nhưng cẩn thận săn sóc, biết cách chăm sóc người khác, tình cảm của mọi người đối với anh không thể ít hơn so với những người khác, cái chết của anh giống như khoét thịt trên đầu quả tim bốn người còn lại, đau đớn không thể nào diễn tả được.

Khâu Phong quay đi chỗ khác.

Không khí trong siêu thị đè nén khó có thể hô hấp, không ai nói chuyện, tất cả đều đỏ mắt cắn chặt răng.

Bỗng nhiên Cổ Bồi kêu lên: "Anh, anh Ảnh Từ còn có hơi thở! Mọi người đến xem!"

Những người khác khiếp sợ vây lại, tiếng kêu vừa mừng vừa sợ này vừa vang lên, bày miệng tám lời hỏi han, Cổ Tự vui sướng quay đầu nhìn, đã không còn nhìn thấy Biên Trường Hỉ nữa.

Cách đó không xa, bên phía gian hàng chất đầy khăn giấy, Lâm Dung Dung nhìn rồi nhìn, có chút luống cuống an ủi Biên Trường Hỉ: "Trường Hỉ, cậu đừng để ý đám người đã nạn kia, không chịu nói đạo lý, người đã chết cũng không phải do cậu mà."

Còn chưa nói xong, phía bên kia truyền tới tiếng hò: "Không chết, không chết!", Lâm Dung Dung sùng sốt, vậy mà chưa chết? Chưa chết lại nói đã chết, một đám không có việc gì gây sự!

"Lần này xem thử bọn họ có thể nói gì!" Lâm Dung Dung đắc ý nhìn Biên Trường Hỉ, không thấy cô có bộ dáng cao hứng hay khiếp sợ: "Cậu, cậu sớm đã biết?"

Biên Trường Hỉ lẳng lặng nâng mảnh vỡ của vòng ngọc, nắm tay lại: "Tôi muốn yên tĩnh một lát."

"Ồ, được, tớ sẽ đi ngay." Kề ngực cũng có thể nhìn ra tâm tình cô không tốt, bị người ta nói như vậy, một chiếc vòng tay tốt đẹp không hiểu sao lại vỡ, ai có thể có tâm tình tốt?

Lâm Dung Dung đi ra, vừa lúc bắt gặp có người đang đi tới, cảnh giác nâng đèn pin lên, là người đội trưởng đẹp mắt kia, cô nhất thời nghiêm mặt: "Sao, người không chết lại tới xin lỗi, không cần nha, bây giờ người ta không có tâm tình đó."

Cố Tự còn chưa nói, Khâu Vân cùng đi theo đã vội vàng mở miệng: "Biên tiểu thư, tôi không cố ý nói những lời đó, chỉ là vừa rồi quá kích động, nhất thời không quản được miệng, tôi, tôi đáng chết, tôi cho cô mắng lại, không, đánh lại."

Lâm Dung Dung tròn trắng mắt trong lòng, xin lỗi còn thật có thứ tự.

Biên Trường bước ra, nhẹ nhàng nói: "Không cần xin lỗi, thói thường của con người thôi, dù sao tôi cũng không tổn thất gì." Lại nói với Cố Tự: "Ảnh Tử đã không sao, còn lại phải xem chính anh ta bao giờ thì tỉnh lại. Đêm nay chúng tôi sẽ ở lại đây một đêm."

Cố Tự thấy sắc mặt cô không tốt, thật sự là mệt mỏi không còn sức lực nói nhiều, rất nhiều nghi vấn trong lòng đành phải nuốt trở về, nuốt cảm: "Tang thi trong tòa nhà này đều đã được thành lý sạch sẽ, cửa lớn phía dưới cũng đã bị phá hỏng, buổi tối chúng tôi sẽ sắp xếp người trực đêm, hai người chỉ cần yên tâm nghỉ ngơi là được. Tầng dưới có mấy người hung ác, hai người đừng đi xuống, trên này chúng tôi cũng đã lấy không ít đồ ăn, lát nữa nấu chút đồ nóng, hai người hãy cùng ăn luôn."

Ánh mắt Biên Trường Hi lạnh nhạt, gật đầu tỏ vẻ sao cũng được, Cố Tự nhìn cô thấp giọng nói: "Biên tiểu thư, thật có lỗi, còn có, vô cùng cảm ơn cô."

Biên Trường Hi cong khóe miệng, xem như tiếp nhận.

Khâu Vân quả thực vô cùng tự trách, ân cần chạy trước chạy sau, đưa hai cái ba lô của Biên Trường Hi và Lâm Dung Dung, cộng thêm rất nhiều đồ ăn quả khô, quả tươi, còn có vài thùng nước khoáng tới, bộ dáng nịnh nọt lấy lòng này khiến Lâm Dung Dung lòng tràn đầy khó chịu cũng không khỏi cười rộ lên.

"Người này tuy đáng ghét, nhưng cũng coi như là biết sai chịu sửa, chỉ là da mặt cũng đủ dày." Cô xem xét đồ ăn được mang tới, đều là thịt khô, chân gà, lạp xưởng, mấy thứ đồ nhẹ cân nhưng nhiều năng lượng, một ít bánh mì, cháo bát bảo, còn có không ít kẹo mềm và khoai tây chiên. Hoa quả là một quả dưa cáp mật, vài quả táo, cam, chuối tiêu, đều còn tốt, không bị hư thối.

Mấy thứ này chắc chắn là lấy được sau khi vào siêu thị.

Cô nghi hoặc hỏi: "Lấy nhiều nước như vậy làm gì, uống cũng không hết, tắm rửa sao?"

Biên Trường Hi cầm lấy một cái gói to, bên trong tất cả đều là tinh hạch trắng bóng, là thù lao đã ước định với Cố Tự, gần hai trăm viên, cũng khá nặng. Cô đưa mắt nhìn: "Qua thật có thể tắm."

"Vậy cũng quá lãng phí."

"Dù sao cũng không mang đi được, không cần uống phí."

"Sao có thể..." Lâm Dung Dung nhất thời hiểu được, trong mấy người này không có hệ Không gian, trong siêu thị nhiều đồ như vậy đương nhiên là thoải mái dùng, đâu giống cô, thấy cái gì cũng nghĩ tiết kiệm một chút, cất đi về sau dùng.

"Lúc này tiến vào, tôi thấy một đám sói ở tầng hai, thật nhiều thứ đều chỉ ăn một miếng đã ném xuống đất, khiến tôi đau lòng chết đi được, bọn họ ăn không hết thì để lại cho người phía sau, sao lại phá hỏng tất cả." Lâm Dung Dung nhỏ giọng oán trách.

Một núi bảo vật lại không thể mang đi, còn không dùng sức tiêu xài? Biên Trường Hi cũng cảm thấy đau lòng, cô đã từng chịu cảnh đói khát cực độ, cũng biết cảm giác trăm cay nghìn đắng tìm được một siêu thị lại phát hiện bên trong trống tuếch tuyệt vọng như thế nào, cho nên cô rất quý trọng đồ ăn, thu thập đồ cũng không thích lấy sạch.

Nhưng nói thật, Giang Thành luân hãm thực sự rất nhanh, những thứ kia bảo tồn được tốt cũng không có bao nhiêu người dùng được nữa, phá hỏng cũng thôi.

"Nơi này đầy đủ đồ dùng, tôi muốn đi tắm, cô cứ tùy ý." Biên Trường Hi cầm năm viên tinh hạch đưa cho Lâm Dung Dung: "Năm viên tinh hạch cấp hai."

"Không phải nói là dùng đổi tin tức? Tôi không thể lấy."

"Tôi cũng không phải đặc biệt nói về tinh hạch cho cô." (lúc đó là nói cho Cố Tự, Lâm Dung Dung chỉ tiện thể nghe luôn) Biên Trường Hi khoát tay, xoay người cầm đèn pin tìm kiếm, chỉ một lát đã tìm đủ dụng cụ tắm rửa gói đầu và quần áo, tầng ba tuy không có đồ ăn, nhưng đồ dùng hàng ngày rất đầy đủ. Sau đó cô cầm đồ đi tìm toilet.

Toilet quá bẩn, ngược lại có một gian phòng nghỉ của công nhân, cô xem xét cảm thấy thích hợp, bung hai thùng Nông Phu Sơn Tuyền 4.5 lít vào, vừa đóng cửa xong, không nhìn được dựa cửa trượt xuống.

Rất mệt, rất đau. Cả người đều mệt, mỗi một tác da thịt đều đau, may mắn phần lớn năng lượng đều tràn vào vòng ngọc, nếu không chỉ sợ cô đã nổ tung

như khinh khí cầu.

Nhưng vì sao vòng ngọc lại vỡ? Một giây kia cô cảm thấy bản thân sẽ phát điên, cũng may nhanh chóng thử kiểm tra, không gian nông trường vẫn còn, bởi vậy mới miễn cưỡng trấn định lại.

Cô giơ tay lên, trên cổ tay trái có một ấn ký vòng tròn rất mờ, cô sờ lên, trong lòng nghĩ "Tiến vào", ngay sau đó, trước mắt sáng ngời, cô đã tiến vào trong nông trường.

Cô mở to hai mắt, dường như nông trường đã lớn hơn gấp đôi, cho dù là thổ địa hay mặt cỏ cũng lớn hơn nhiều, dòng suối nhỏ cũng rộng rãi và sâu hơn, cô hít sâu một hơi, dường như ngay cả không khí cũng tươi mát hơn nhiều, cảm giác không khỏe trên người không cánh mà bay. Bầu trời trên đỉnh đầu càng xanh càng cao, ánh mặt trời tựa như tầng lụa vàng óng phủ lên, làn gió nhẹ mang đến cảm giác nhẹ nhàng thư thái, quả thực tuyệt vời như tiên cảnh.

Cô quay đầu, nhìn thấy bên cạnh đất đen sương trắng bao phủ, một tòa nhà gỗ nhỏ nhỏ cùng tồn tại với kho hàng, ngay cả phòng ở cũng đã xuất hiện sao?

Tùy theo sự thăng cấp của nông trường, sẽ xuất hiện nhà ở, từ nhà gỗ đến nhà gạch, từ một tầng đến hai tầng, cuối cùng sẽ biến thành một biệt thự tinh xảo loại nhỏ. Thời gian rảnh rỗi, cô đặc biệt thích giết thời gian bên trong biệt thự, đọc sách, uống trà, nấu cơm, ngủ, không hề hỗn loạn, tình ngữ thì bên ngoài cũng chỉ mới trôi qua mười phút, giống như chợt trượt được một đoạn nhân sinh khác.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Xuống Tầng Hai, Tiến Lên Vì Thức Ăn.

Bên Trường Hi đẩy cửa nhà gỗ ra, bên trong rộng khoảng mười mét vuông, không hề có vật dụng gì. Không biết vòng ngọc nông trường này được tạo ra như thế nào, mặc dù sau này sẽ có biệt thự cỡ nhỏ, cấu trúc bên trong đầy đủ, những thứ như vòi nước đều có, nhưng vật dụng gia đình lại đều phải chuyển vào từ bên ngoài, dựa vào bản thân từng chút trang hoàng nên.

Tạm thời cô không định động đến nhà gỗ này, ít nhất phải chờ tới khi nó trở thành nhà gạch hai tầng, thời gian trong nông trường cũng chậm hơn bên ngoài, cô mới chuẩn bị tổ nhỏ ở đây, khi đó hẳn cũng đã tới căn cứ Tô Thành, có một nơi đặt chân rồi.

Cô đi ra cạnh bờ suối nhỏ, đổ một nửa số hạch trắng Cổ Tự cho mình vào nước, còn lại cất trong kho hàng, phòng khi cần dùng lại không tìm được. Sau đó cô cẩn thận bọc mảnh vỡ của vòng ngọc lại, cũng cất vào kho hàng.

Theo giả thiết của cô thì năng lượng của hạch xanh cấp hai đã kích thích nông trường, khiến nó nhanh chóng thăng cấp, đồng thời cũng cắt đứt mối liên hệ với vật dẫn là vòng ngọc, ấn ký trên cổ tay của cô trở thành cầu nối để tiến vào nông trường.

Nếu quả thật là vậy thì đây chính là một tin mừng, từ nay về sau sẽ không cần lo lắng vòng ngọc bị tổn hại hay bị người khác nhìn ra manh mối nữa, trời biết lúc cô ngủ cũng phải đặt tay lên vòng ngọc mới có thể an tâm.

Làm xong tất cả những chuyện này, vẫn chưa tới một phút, Biên Trường Hi không dám ở lại, đi ra nhìn đồng hồ trên bàn, chỉ mới qua một phút năm mươi hai giây.

Cô thở phào nhẹ nhõm, xem ra thời gian trong nông trường đã chậm hơn, từ lúc bắt đầu nhanh hơn bên ngoài năm lần cho tới bây giờ chỉ còn hai lần.

Càng thăng cấp thì thời gian càng khó biến chuyển hơn, cô nghĩ đợi đến khi thời gian đồng bộ với bên ngoài là có thể gieo trồng rồi.

Sau khi ra ngoài liền cảm thấy không khí vẫn đục, mỗi một cùng đầu đón quay trở lại, cô nắm chặt thời gian tắm rửa, mặc dù tắm ở bên ngoài thật bất tiện, nhưng cũng phải để lại dấu vết tắm rửa, trên những chi tiết này cô tuyệt đối không cho phép mình để lại sơ hở.

Sau khi dùng xong hai thùng nước khoáng, cô lại tiến vào nông trường ngâm mình trong dòng suối đồng thời kì cọ sạch sẽ, thư giãn thần kinh một chút, sau đó ra ngoài mặc chỉnh tề, lau mái tóc ẩm ướt đi ra ngoài.

Một góc ở tầng ba siêu thị xếp rất nhiều đèn pin, nhóm Cổ Tự ai bận việc nấy, có hai người đang nấu ăn, mùi cháo sườn tản ra khiến người ta cảm thấy bụng đói kêu vang. Mà cách đó vài giá hàng, Lâm Dung Dung cũng bật mấy chiếc đèn pin, dọn một khoảng trống trên mặt đất, chuyển mấy bộ chăn đệm tới trải ra.

Lâm Dung Dung cũng là một người không bạc đãi bản thân, có điều kiện thì tuyệt đối sẽ không giống mấy người thô kệch kia, tùy tiện nghỉ qua một đêm. Đại khái là sợ quần áo bẩn làm dơ chăn đệm, cô mặc một bộ đồ ngủ lớn, cột tóc lên, trước tiên trải hai lớp bông vải, đệm, sau đó là chiếu trúc, lại trải thêm một lớp thảm mỏng, cuối cùng phủ một tấm chăn lông lên, kéo nơi này, dịch nơi kia, vội vàng chăm chỉ tựa như một con ong mật. Lúc Biên Trường Hi đi ra, cô ấy đang loay hoay tìm gối đầu.

Không tìm được gối đầu, nhưng lại tìm thấy Biên Trường Hi, cô ấy giống như hiện vật quý mà kéo cô đi qua: "Trường Hi cậu thấy thế nào? Nghe nói

buổi tối nhiệt độ sẽ giảm rất mạnh, cũng không thể ngồi qua một đêm được, ngoại trừ gối đầu, cậu xem thử còn thiếu cái gì?"

Biên Trường Hi thân nhiên nói: "Tôi không có thói quen ngủ chung giường với người khác."

"Ai da, đừng như vậy, giường rất lớn, tường ngủ của tôi cũng rất tốt, sẽ không quấy rầy cậu đâu. A, cháo sườn thơm quá, một lát nữa là có thể ăn rồi, không nói chuyện với cậu nữa, tôi đi tắm trước, cậu đừng có trải một chiếc giường khác đấy." Cô vội vội vàng vàng ôm hai cái chậu đựng đầy quần áo và dầu gội sữa tắm đi về phía phòng ngủ.

Biên Trường Hi nhìn bóng lưng cô ấy, lắc đầu, lúc mới gặp thì sẽ cho rằng Lâm Dung Dung là một cô gái yếu ớt mảnh mai, quả thật là nhát gan, nhưng đồng thời cũng có sẵn sự can đảm nhất định, lúc nên quyết đoán thì tuyệt đối sẽ không dầy dụa dong dài. Ở chung lâu (thật ra mới mấy giờ), "bộ mặt thật" của cô ấy liền lộ ra, vậy mà lại là một người hướng ngoại hung hãn nhiệt tình có chủ trương.

Nói thật, Biên Trường Hi rất thích tính cách này của cô ấy.

Cô lau khô tóc, quả thật thấy hơi lạnh, cô mặc một bộ đồ thể thao màu đen, bên trong chỉ mặc một chiếc T-shirt, mùa hè đã tới, sau này ban ngày sẽ ngày càng nóng, mặc hai lớp áo đã là cực hạn, nhưng đến tối sẽ vô cùng lạnh.

Giống như bây giờ vậy.

Cô đi tới khu quần áo và trang sức lấy một chiếc áo lông mỏng khoác lên, ngồi trên giường lấy viên gạch xanh cấp hai bị vòng ngọc hấp thu năng lượng, màu sắc đã cực nhạt ra, ngồi xếp bằng hấp thu lại, bổ sung dị năng thiếu hụt, đồng thời chữa trị cơ thể bị thương.

Bởi vì năng lượng còn lại trong tinh hạch chỉ còn chưa tới một phần mười lúc đầu, đã không còn nguy hiểm đối với cô nữa, vừa tiến vào đã bị "gân mạch" tổn thương tham lam hấp thu, cả người cô lạnh lạnh, sau đó lại ấm áp, dòng năng lượng màu xanh tuần hoàn trong cơ thể cô, thô hơn mấy lần so với trước kia, lúc đi qua dưới sườn trái liền bắt đầu chữa trị cơ quan bị thương.

Cô nghĩ dị năng của mình cũng đã tiến bộ, tuy không bằng cấp giống như nông trường, nhưng cũng mạnh hơn không ít.

Cô cảm thấy chưa được bao lâu, bên tai đã truyền tới âm thanh "ầm ầm", không khỏi hơi bức tức mở mắt ra, hóa ra là người ở tầng hai lạnh không chịu nổi đi lên lấy quần áo.

Cô cũng đã hấp thu gần một nửa năng lượng, dứt khoát cắt tinh hạch gần như không hề có biến hóa gì đi.

"Những thứ trong siêu thị đều là của chung, muốn lấy tùy tiện, nhẹ nhàng một chút. Nhưng có ba điểm, không thể động đến đồ đã có chủ, không thể tranh cướp của nhau, thật muốn cướp mấy người liền cút xuống mà cướp cho thoải mái. Cuối cùng, không được quấy rầy nơi này." Khâu Vân mang mọi người đi tới, chỉ vào giường của Biên Trường Hi và xung quanh đó, khuôn mặt tuần tú nghiêm túc: "Kẻ nào không có mắt động vào thứ gì của Biên tiểu thư, tự chịu hậu quả!"

Vung tay lên, dao gió cắt gọn một giá hàng bằng sắt.

Mọi người hoảng sợ, vội nói "Không dám", Khâu Vân gật đầu, vẫy tay để bọn họ tản ra.

Biên Trường Hi ngẩng đầu nhìn thoáng qua, ít nhất có hai mươi người, phía dưới tổng cộng cũng chỉ có năm sáu mươi người, đột nhiên đã đi lên hơn một phần ba.

Khâu Vân cười với Biên Trường Hi: "Biên tiểu thư, cô yên tâm, những người này lấy đồ xong sẽ rời đi, chúng tôi nấu cháo sườn với khoai, một lát là được rồi, hai người cũng tới ăn một chút."

Giờ tay không đánh khuôn mặt cười, tuy Biên Trường Hi thù dai, nhưng cũng không đến mức tính toán với những lời nói trong lúc bi thống của người ta, lại bởi vì nông trường và dị năng được đề cao mà tâm tình sung sướng, nên cũng cười gật đầu: "Làm phiền rồi."

Khâu Vân nhận được khuôn mặt tươi cười, sừng sốt một chút, gãi đầu cao hứng rời đi, bên kia Lâm Dung Dung sáng khoái tinh thần bước ra, lại thấy đám người giống như dân chạy nạn ngó đông ngó tây lấy đồ, choáng váng một chút, vội chạy tới hỏi: "Đây là như thế nào?"

"Người phía dưới, đi lên lấy một ít đồ."

"Đây mà là lấy một ít?" Lâm Dung Dung tức giận nói: "Nhìn bọn họ làm rơi đầy đất, lấy chán bồng thì lấy đi, mở ra rồi lại ném đi, đã lúc nào rồi mà bọn họ còn soi mói?"

Một cái tầng ba đang tốt đẹp chỉ một thoáng đã chứng khí mù mịt, quần áo thảm lông khăn giấy đều còn tốt vương vãi đầy đất, còn bị giẫm đạp lên, cái này còn có thể nhìn thì còn cái gì không thể nhìn nữa!

Bỗng nhiên hai mắt cô sáng ngời, vụng trộm nói bên tai Biên Trường Hi: "Bọn họ lên đây lấy đồ, vậy chúng ta cũng xuống dưới lấy đồ được không?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 37: Hiểm Ác, Người Chỉ Sợ Nổi Danh.

Editor: Linh Phan

Xuống dưới?

Biên Trường Hi ngăn ra.

"Đứng nha." Lâm Dung Dung hưng phấn nói: "Dưới kia có đồ ăn, quan trọng hơn đồ dùng trên này nhiều. Thứ tôi thiếu chính là chúng. Bây giờ thừa dịp loạn, bên dưới lại tối, cẩn thận một chút hẳn sẽ không bị phát hiện, chỉ là phải nhờ cậu canh chừng giúp tôi."

Cố Tự nói phía dưới không thiếu kẻ hung ác, một mình cô cũng không có gan đi xuống.

Nếu bại lộ không gian, nghĩ đến việc bị người bắt làm kho hàng di động, Lâm Dung Dung nhin không được mà rùng mình. Nhưng sức hấp dẫn của đồ ăn quá lớn, cô cũng không thể luôn dựa vào Biên Trường Hi, chỉ mấy thứ Khâu Vân đưa tới này cũng không đủ ăn mấy ngày, không gian của cô vẫn còn rất nhiều diện tích, bỏ lỡ lần này không biết sau này còn có cơ hội tốt như vậy không, lỡ mất siêu thị này cô sẽ khóc chết.

Biên Trường Hi có chút do dự. Đồ ăn trong vòng ngọc còn có thể duy trì cô mười mấy hai mươi ngày, hạt giống hoa quả đã lấy được, hạt giống rau thì đã mua trước lúc mất thể, tạm thời cô không vội.

Bây giờ nơi này nhiều người như vậy, sử dụng kho hàng trong nông trường là không sáng suốt, nhưng nếu không lấy, vậy cô đi xuống chỉ đơn thuần để đi dạo sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cơ hội khó được như vậy, bỏ qua đêm nay, ngày mai mọi người nhất định sẽ hợp lực ra khỏi siêu thị, chẳng lẽ cô còn có thể một mình ở lại hoặc nửa đường lại quay trở về?

Tang thi phía dưới cũng không phải ngồi không.

"Được, vậy thì hành động thôi!" Đi xuống dạo một vòng cũng không mất miếng thịt nào đúng không? Cô bảo Lâm Dung Dung mặc áo khoác màu đen, hai người đều ôm một cái chăn, che đi diện mạo, xen lẫn trong đám người đi xuống tầng, vừa xuống tầng hai liền lên vào góc, Lâm Dung Dung nhanh chóng thu chân vào không gian.

May mắn thị lực của dị năng già được đề cao, trong bóng đêm cũng có thể nhìn rõ ràng, cộng thêm ánh sáng hắt từ tầng ba xuống, ánh sáng từ đèn pin ở tầng hai, cũng có thể miễn cưỡng xem xét tình huống.

Người ở tầng hai tự phân tán, đại khái có thể chia thành ba đoàn lớn, dùng giá hàng che chắn, phân chia lẫn nhau đồng thời cũng bảo vệ lãnh thổ và đồ ăn của mình. Lúc này mọi người còn đang nói chuyện, ăn uống, khá là ồn ào.

Hai người Biên Trường Hi đều chưa từng tới siêu thị này, không rõ kết cấu, nhìn lướt qua thì thấy hầu hết mọi người đều ngồi ở khu đặt gạo, mì, bánh mì, sữa, đồ ăn vặt, khu rau quả và thực phẩm tươi sống gần như không có người.

Nghĩ lại thì cũng đúng, bây giờ không có lửa không có điện, mấy thứ tươi sống không thể nấu cũng khó mang theo, chỉ cần lấy một phần đủ ăn là được rồi.

Hai người lặng lẽ bước qua, Biên Trường Hi nói: "Cô chờ trước, tôi xem xét đã."

Lâm Dung Dung đương nhiên gật đầu, cô vô cùng căng thẳng.

Biên Trường Hi để Lâm Dung Dung canh chừng, chính mình thì khom lưng đi vài vòng trong khu rau quả, xác định không có người, thuận tay lấy vài món, không hề lưu luyến đi tới khu thịt tươi. Tủ lạnh đã bị mở, bị tranh đoạt rối tinh rối mù, cũng may siêu thị có nguồn điện dự phòng, sau khi mất điện tủ lạnh còn hoạt động thêm một thời gian, lúc này bên trong vẫn còn hơi lạnh, cô lấy một ít thứ còn có thể ăn cất đi.

Lại qua khu thủy sản, rất tanh, cô cũng không muốn đụng vào, chỉ là có mấy bồn lớn bên trong còn vang lên tiếng nước, cô lại gần nhìn, phát hiện bên trong có tôm cá, liền thu vào cùng với chậu luôn. Bởi vì là vật còn sống, không thể cho vào kho hàng, trực tiếp đặt ở nông trường.

Túi tiền lấy mấy thứ trong khu đồ muối, trứng gà vịt trứng muối cũng lấy không ít, còn có cái bẹ, dầu ăn, gia vị, cũng nhẹ nhàng lấy một ít.

Sau đó tới khu thực phẩm khô như nấm hương, mộc nhĩ, hoa quả khô đều là thứ tốt, những túi gần nữa chính là khu bày gạo, có mấy người đang ngồi ở đó nói chuyện.

"Anh Báo, mấy người tầng trên quá kiêu ngạo, anh không thấy cái tên Khâu Vân kia vừa rồi đã lên mặt như thế nào đâu." Một người đàn ông nói.

"Người ta xuất thân quân đội, có 'đồ chơi' (súng) trong tay, còn có ba, à không, bây giờ là bốn dị năng giả, có thể không kiêu ngạo sao?" Một người khác trầm giọng nói, xem ra là anh Báo kia, tiếp theo là một chàng trai trẻ tuổi cười nói: "Vậy thì ngày mai để bọn họ tiên phong, bọn họ càng có năng lực không phải chúng ta sẽ càng thoải mái sao?"

"Đúng vậy, bên dưới có tới mấy trăm tang thi, xem thử bọn họ chết bao nhiêu người mới thoát ra được. Anh, anh biết cô gái kia là ai không? Cô ta thật sự chữa được cho người bị tang thi cắn kia?" Một cô gái hỏi.

Chàng trai trẻ tuổi trả lời: "Là một nữ sinh viên, dị năng giả hệ Mộc, lúc này anh lên xem, người gọi là Ảnh Tử kia quả thật đã tốt lắm, đang ngủ giống như người bình thường, thật sự thần kỳ."

Anh Báo hít một ngụm khí, gõ tay quyết định: "Cô gái kia chúng ta phải lấy tới tay, trước đi thăm dò ý tứ của cô ta, lời kéo được là tốt nhất, nếu không được cũng phải nhìn kỹ, không thể để cô ta làm việc cho người khác."

Tiếp theo lại bàn bạc chuyện ngày mai thoát khỏi siêu thị.

Biên Trường Hi chậm rãi rút lui, quan sát một vòng, trong lòng đã nắm rõ tình huống, trở lại bên người Lâm Dung Dung. Lâm Dung Dung căng thẳng hỏi: "Có thể sao?"

"Ừ, nơi không có ánh sáng cũng không có người, nhưng cô phải cẩn thận, đồ rơi trên đất rất nhiều." Lại nói cho cô ấy một số nơi dễ va chạm.

Lâm Dung Dung cảm động gật đầu: "VẬY TÔI ĐI ĐÂY."

Biên Trường Hi canh chừng, trọng điểm chú ý ngọn đèn bên phía anh Báo kia.

Nếu không nghe lầm, cô gái kia là Dương Hiểu Văn, không nghĩ tới cô ta vậy mà chạy trốn được tới bên trong siêu thị này, chàng trai trẻ kia cùng đi với cô ta, "anh Báo" kia là ai không biết, không nghĩ tới bọn họ lại đã để mắt đến bản thân rồi.

Biên Trường Hi cười lạnh, thế đạo này thật sự là người sợ nổi danh heo sợ mập. Lòng người bị tai họa bất ngờ ập tới làm vụn vụn, ác ý ở chỗ sâu trong nhân tính được phóng thích, lý do gì cũng có thể là ngòi nổ cho sự bạo ngược trong đáy lòng bọn họ, một chút không cẩn thận cũng có thể khiến mình chọc phải kẻ thù, bị chết mà không rõ lý do.

Chỉ là, người trùng sinh cũng dễ bị bắt nạt như vậy à?

Sau hơn mười phút, Lâm Dung Dung cũng tỏ vẻ việc lớn đã thành, vừa khéo người ở tầng hai chuyển đồ cũng gần xong, hai người cúi đầu đi lên, không nghĩ tới vừa đứng vững, trước mặt lại hiện lên một bóng người đen nhánh.

Biên Trường Hi hô nhỏ: "Cố Tự!" Lập tức điều chỉnh âm điệu: "Đội trưởng Cố, anh đây là..."

"Cháo xương thiếu gia vị, tôi xuống lấy." Cố Tự nhìn hai người các cô, Lâm Dung Dung có cảm giác chột dạ như ăn trộm bị bắt ngay tại trận, yếu ớt quay đầu, tầm mắt anh dừng lại trên người Biên Trường Hi: "Vết thương của cô đã đỡ chưa?"

"Đã tốt hơn nhiều."

"Vậy là tốt rồi, tôi nhìn quả thật cũng có tinh thần hơn không ít, đồ vật bị vỡ kia..."

"Một trang sức nhỏ thôi, không quan trọng, đoán chừng là không chịu nổi năng lượng."

Dường như Cố Tự đã tiếp nhận lời giả thích này: "Hai người qua đó ngồi đi, sắp ăn được rồi, tôi đi một chút rồi trở lại."

Biên Trường Hi nhìn bóng lưng anh, trừng mắt nhìn, lấy gia vị cần anh tự mình đi? Cô cảm thấy ánh mắt anh rất sâu, như là nhìn thấu ý tưởng của cô vậy.

Cô thầm suy nghĩ, Cố Tự chỉ có điểm ấy là không tốt, ở trước mặt anh hầu như không ai có bí mật, một đôi mắt độc đến lợi hại, chính bởi vì vậy, kiếp trước cũng thế, bây giờ cũng vậy, cô luôn không quá thích ở chung với anh.

Thật ra cho dù bại lộ không gian, vậy có thể nói bản thân là song hệ Không gian và hệ Mộc, người khác cũng không thể hoài nghi, nhưng bản thân cô ăn, mặc ở, đi lại đều là một người, cũng chỉ cần một ít vật tư, tuy rằng đáng tiếc, nhưng quả thật không cần thiết mỗi giờ mỗi phút đều thu thập bốn phía, hoàn toàn có thể lừa gạt mọi người.

Hơn nữa chuyện liên quan đến nông trường, không cho phép cô không cẩn thận, cô không bao giờ muốn trải qua bị kịch kiếp trước nữa, bí mật mà, phải sống chết bảo vệ mới là thỏa đáng.

Kiếp này, cô và Cố Tự chính là người xa lạ, cũng chỉ muốn là người xa lạ, thoát khỏi siêu thị sẽ mỗi người một ngã, tuy rằng trong lòng cô có mang cảm kích và áy náy đối với anh, nhưng cũng chỉ là cảm xúc lưu lại từ đời trước, lúc có thể sẽ tận lực giúp đỡ, còn khoét tìm đào phôi thì cô không làm được.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Nhị Dương, Thù Khó Quên Kiếp Trước.

Ăn cơm rồi ngủ, cuối cùng siêu thị ồn ào cũng hoàn toàn yên tĩnh, tiếng gào khóc của tang thi bên ngoài càng thêm rõ ràng, từng tiếng từng tiếng khiến người ta run rẩy tâm thần.

Không biết người khác như thế nào, dù sao thì Biên Trường Hi cũng ngủ rất ngon, vừa mở mắt đã là sáng sớm, cô nhìn trần nhà cao cao phát ngốc một lúc.

Mỗi một lần tỉnh lại đều có cảm giác không chân thực, dường như vẫn đang ở căn cứ Vân Hoa bảy năm sau mất thế, căn cứ kia tuy rằng không lớn, không quá hùng mạnh, tuy dùng tên của Chư Vân Hoa, lấy hần là người chỉ huy cao nhất, tuy rằng rất nhiều biện pháp của bản thân đều không được thông qua và thực hiện, nhưng tốt xấu gì đó cũng là nơi nương tựa, gửi gắm ý niệm và chờ mong tốt đẹp vào tương lai của cô.

Cô vốn tưởng rằng, bản thân sẽ trả giá cả đời, cuộc sống cùng Chư Vân Hoa tuy không yêu nhưng nâng đỡ nhau, cho đến khi tang thi hoặc năm tháng vô tình giết chết cô.

Vừa tỉnh lại, mới phát hiện vô tình không phải tai nạn, mà là lòng người.

Cô thở dài, đứng lên chỉnh lý quần áo, rửa mặt.

Bên phía Cố Tự ngoại trừ Ảnh Tử vẫn đang hôn mê, còn có Khâu Phong đang nấu đồ ăn, không thấy những người khác, Khâu Phong vừa quấy cái muối dãi vừa cười chào hỏi cô: "Biên tiểu thư, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Biên Trường Hi lau mặt, nhìn hần nấu cháo, một nồi cháo trắng thịt băm được hần nấu thành hương vị thơm nức mê người, lại nghĩ tới cháo xương tối qua, cô âm thầm cảm thán tài nấu nướng này lợi hại hơn mình.

Bếp điện mà hần đang dùng đã được cải tạo, được cấp điện bởi một bình điện công kênh, không thấy mùi khói lửa, nhưng lại thấy một tầng sương trắng bao phủ hần, càng làm nổi bật động tác tao nhã và khuôn mặt tuấn tú của hần.

Khâu Phong là người có vẻ ngoài lịch sự nhất trong năm người, khác với em trai Khâu Vân anh tuấn nhưng bốc đồng, người này trong nho nhã lộ ra sắc bén, lúc ôn hòa thì nho nhã lễ độ, khi nổi giận ánh mắt lại có thể sắc như đao đục xương khoét tim.

Trong lòng Biên Trường Hi âm thầm đánh giá. Kiếp trước vào thời gian này đại khái Khâu Phong và Ảnh Tử xui xẻo kia đều đã chết, cô chưa từng gặp người này, trong lòng khó tránh khỏi có chút tò mò, lúc này xem ra, có thể cẩn thận tỉ mỉ nấu nướng như vậy, ngoại trừ là nhân tài làm đầu bếp, nhân tuyển tốt cho vị trí hậu cần, chỉ sợ bụng dạ cũng sâu không lường được.

Là một nhân vật lợi hại. Kiếp trước chết sớm thật đáng tiếc, khó trách sau này Khâu Vân lại phản bội Cố Tự.

Hần hỏi: "Nhóm A Tự đã đi điều tra tình huống, nếu không có gì ngoài ý muốn thì hôm nay chúng tôi sẽ phá vòng vây, đi về phía khu quy hoạch mới, Biên tiểu thư có tính toán gì không?"

"Cũng không khác lắm, bây giờ ở đây càng ngày càng không an toàn, đi sớm bớt chịu tội." Biên Trường Hi nâng cằm: "Cậu ta thế nào rồi?"

"Cô nói Ảnh Tử? Giống như người bình thường, chỉ là vẫn hôn mê, Biên tiểu thư biết nguyên nhân sao?"

Biên Trường Hi đi qua nắm tay Ảnh Tử xem xét một chút, điểm nhỏ màu đen trong cơ thể hần lớn hơn một chút, nhưng không hung mãnh âm trầm như hôm qua, mà có vẻ đỡ dần vô lực, nhưng có một loại lực lượng khác đang lớn mạnh lên.

Biên Trường Hi nghi hoặc suy nghĩ, lực lượng màu đen hần là bệnh độc, như vậy một loại lực lượng khác chính là của bản thân Ảnh Tử, dựa theo kinh nghiệm của cô, hần là hần đang thức tỉnh dị năng. Còn vì sao vẫn chưa tỉnh, chuyện này cùng với việc ngày hôm qua đột nhiên hần lại ngừng thở đều rất quái lạ, cô cũng không lý giải được.

Dù sao trước mắt xem ra, tình huống đang chuyển biến tốt đẹp.

"Tôi cũng không biết, chỉ là cơ thể bình thường, tin rằng tỉnh lại cũng chỉ là vấn đề thời gian." Biên Trường Hi đứng lên: "Tôi cũng đi xuống xem một chút."

Vừa lúc Lâm Dung Dung cũng tỉnh, cô chào hỏi cô ấy, đeo ba lô và dao thẳng xuống tầng. Người ở tầng hai đang thu thập đồ đạc, thu thập như thế nào cũng phát hiện có rất nhiều thứ không thể mang theo, vì thế lại tranh cãi về việc phải mang theo thứ gì, vài người thoát nhìn có địa vị có đầu óc tụ lại một chỗ thương nghị, Biên Trường Hi đi xuống khiến nhóm người phía sau im lặng, vội vàng ngừng đầu nhìn lại, trong đó còn có nhóm người "anh Báo", Dương Hiểu Văn.

Anh Báo là một người đàn ông khoảng ba mươi lăm tuổi, một thân cơ bắp giàu sức bật, đôi mắt lạnh lùng hung ác, trên tay kẹp điều xì gà, phía sau có hai tên đàn em, không chỗ nào không tỏ rõ với mọi người trước mặt thể hần là một kẻ có địa vị như thế nào.

Ít nhất là mạnh hơn so với Lưu Mạnh, Trương Hồ.

Biên Trường Hi lại không biết hần ta.

Kiếp trước, ở căn cứ Tô Thành, nếu là nhân vật có chút địa vị, cô cũng sẽ nghe nói qua một ít, nhưng Anh Báo này đối với cô hoàn toàn xa lạ.

Bỗng nhiên cô cảm nhận được một ánh mắt ác ý, nhìn qua, Dương Hiểu Văn kia đang hung hăng trừng cô. Cô ta thật sự rất xinh đẹp, hai mươi ba tuổi, áo sơ mi hồng, toàn thân lộ ra sự quyến rũ của phụ nữ trưởng thành, dù là lúc này rồi vẫn còn giữ lại tóc xoăn bồng bênh, đôi môi gợi cảm bôi một lớp son nước.

Một người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh vỗ vai cô ta, đi tới vài bước ôn hòa cười với Biên Trường Hi: "Biên tiểu thư."

Đây chính là người tới qua nói về Cổ Tự "tiên phong", Dương Hiểu Văn kêu lên "Anh", Biên Trường Hi ra vẻ kinh ngạc: "Chúng ta đã từng gặp?"

"Ngày hôm qua ngay tại bên ngoài siêu thị, Biên tiểu thư đã ném mìn chiêu tài về phía em gái tôi."

Biên Trường Hi giật mình: "A, tôi nhớ rồi, lúc đó còn có người mắng tôi là bệnh thần kinh, người đó chính là anh đúng không?"

Sắc mặt đối phương cứng đờ, chỉ là trước kia hẳn nhất định là một nhân tài, đã học thành công phu đối sắc mặt, trong nháy mắt đã trưng ra khuôn mặt tươi cười: "Đường như Biên tiểu thư có chút hiểu lầm với chúng tôi..."

Biên Trường Hi không đợi hắn ta nói xong, ngừng đầu tìm kiếm: "Tôi nhớ lúc đó nhóm các anh có mấy người, bọn họ đâu?"

Dương Hiểu Văn cất giọng the thé nói: "Bọn họ chạy chậm đều bị cào trúng, con khốn, mày vừa lòng rồi phải không? Đều là vì mày gọi bầy mới hại chết bọn họ, mày chờ cho tao, một ngày nào đó tao sẽ xé nát mày!"

"Anh" của cô ta muốn ngăn cũng đã không kịp, sắc mặt anh Báo bên cạnh khẽ trầm xuống, trừng mắt nhìn Dương Hiểu Văn. Biên Trường Hi cười lạnh: "Không cần chờ "một ngày nào đó", bây giờ cô cũng có thể tìm tôi báo thù."

Cô xoay người rồi đi, hai tay nắm chặt.

Dương Tung, thực sự là hắn!

Người đàn ông trẻ tuổi gọi là Dương Tung, không biết có cùng huyết thống với Dương Hiểu Văn hay không, nhưng tuyệt đối có quan hệ xác thật, bản thân hắn dường như là đệ tử giả hệ Kim, sau này Dương Hiểu Văn bám vào cành cao, cũng mang theo hắn leo lên địa vị không tể, nhậm chức quản lý khu mậu Dịch ở tiểu khu nơi Biên gia ở.

Không cần nói nhiều về tầm quan trọng và lợi ích của chức vụ này, dù sao Biên gia đã từng vì một chút lợi ích mà tìm mọi cách lấy lòng hắn ta. Biên Vi và Dương Hiểu Văn có thù, quyến rũ không thành, Dương Tung mặt mũi ám chỉ hắn ta coi trọng Biên Trường Hi, lúc đó Biên Trường Hi đã rời khỏi Biên gia, vị bác cả "lấy đại cục làm trọng" của cô liền thiết kế dụ cô trở về, trời cô đồng gởi đưa cho Dương Tung.

Dương Tung đương nhiên không có hứng thú với cô, đùa giỡn cô như đùa giỡn một con chuột, Dương Hiểu Văn và một đám khách rượu hảo sắc bên cạnh nhìn đến vui vẻ, cảm giác khuất nhục lúc đó thật sự khiến cô khắc cốt ghi tâm. Thật ra xét đến cuối cùng, chẳng qua chỉ là Dương Hiểu Văn theo đuổi Biên Khoáng không thành nên giận chó đánh mèo lên đầu cô.

Hai kẻ biến thái này!

Biên Trường Hi hít sâu một hơi, che giấu tất tâm nơi đáy mắt, đi tới cửa ra vào siêu thị liền nhìn thấy một bóng dáng cao lớn đứng bên cửa sổ nhìn xuống phía dưới.

Cổ Tự quay đầu nhìn thấy cô, nói: "Cô tới xem."

Biên Trường Hi đi tới nhìn xuống, nhíu mày: "Thật nhiều tang thi."

Phía dưới đông nghịt một mảnh, đâu chỉ là mấy trăm tang thi, gần như tới hai ba nghìn con, dường như bọn chúng đã nhám chuẩn siêu thị, bao bọc vây quanh, nhưng không xô cửa hay gầm rú giống như hôm qua, chỉ im lặng lác lác quanh quẩn, bởi vậy ở trong siêu thị hoàn toàn không cảm thấy bên ngoài có tang thi.

Mùi tanh tưởi cuộn cuộn xông vào mũi, mặc dù khứu giác đã có chút tê liệt, nhưng trong lúc nhất thời vẫn bị hun đến khó chịu không thôi. Biên Trường Hi lại vô cùng trấn định, không hề lộ ra một chút chán ghét, chỉ hơi nhíu mày: "Yên tĩnh như vậy?"

Cổ Tự liếc nhìn cô một cái, trong mắt lóe lên một chút khác thường, chỉ vào một con tang thi nói: "Cô xem, tang thi này đã biến hóa."

Tang thi này, cao hơn tang thi khác một cái đầu, cơ thể cực lớn, trên người có rất nhiều bướu thịt, bên trên còn có dịch nước vàng đục. Tang thi khác dường như có chút sợ hãi nó, cũng không dám tới gần nó.

Âm điệu của Biên Trường Hi trầm xuống: "Tang thi cấp hai?"

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khai Nông Trường* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Tìm Đường Chết, Cả Đám Không Tự Hiểu Rõ.

"Cấp hai?"

"Đúng vậy, giống như dị năng giả, tang thi cũng có thể tiến hóa, lúc đầu là cấp một, bây giờ con tang thi này đã tiến hóa lên cấp hai, chúng nó có lực chấn nhiếp và lực khống chế tự nhiên đối với tang thi cấp một." Biên Trường Hi nói, đồng thời tầm mắt quan sát xung quanh, phát hiện ít nhất có ba con tang thi cấp hai.

Cố Tự nhìn tang thi, hai hàng mày đen như mực cũng hơi nhíu lại: "So với cấp một thì chúng nó..."

"Ngoại trừ lực lượng, tốc độ, nhận biết đều mạnh hơn, còn có thể tiến hóa ra dị năng?"

"Dị năng?"

"Đúng, giống như con người, sẽ có Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đương nhiên còn có những loại khác, hôm qua tôi đã gặp phải tang thi hệ Băng." Biên Trường Hi nhẹ giọng trào phúng: "Suýt chút nữa đã bị giết. Chúng nó không dễ chọc, chỉ số thông minh của chúng cũng sẽ được nâng cao, đoán chừng chính là mấy con cấp hai này tụ tập nhiều tang thi cấp một như vậy, hơn nữa điều khiến đề chúng không nóng nảy mà bình tĩnh ôm cây đợi thỏ. Chỉ là chúng cũng có một nhược điểm nghiêm trọng."

Cố Tự cảm thấy khi Biên Trường Hi nói về tang thi, giống như đang nói về một loại động vật bậc cao thậm chí là con người, không giống những người khác, mở miệng ngậm miệng là quái vật, rác rưởi, phi nhỏ cảm ghét tới cực điểm, dường như cô cũng không quá sợ hãi hay ghét bỏ chúng.

"Nhược điểm gì?" Cố Tự nghiêm túc khiêm tốn lại hiếu kỳ hỏi.

Biên Trường Hi gạt mình nhận ra đã nói quá nhiều, nhưng có lẽ là bị Dương Tung và Dương Hiểu Văn chọc giận, những chuyện phiền lòng kiếp trước không thể chia sẻ với người khác, nhưng nhiều kinh nghiệm như vậy, nhiều nhận thức giống như tiên tri đó, lúc này có chút không nói không vui, cô khẽ cười tiếp tục nói: "Nói như vậy nghĩa là, tang thi càng tiến hóa bộ dáng càng tốt, giống như thể giới của con người, nhân vật ở tầng lớp thượng lưu sẽ luôn đẹp để ngăn nắp hơn những người ở tầng chót. Nhưng mấy con tang thi này sau khi tiến hóa lại trở thành bộ dáng xấu xí như vậy, chỉ có hai loại khả năng, một là sản phẩm quá độ, một là sản phẩm thất bại. Cho dù là dạng nào thì dị năng của chúng cũng yếu ớt vô lực, hơn nữa dễ dàng bị cắt ngang, quan trọng nhất là, chúng nó không thể dung hợp năng lực cơ thể và dị năng, chỉ có thể chọn một trong hai."

Đôi mắt của Cố Tự khẽ sáng lên: "Ý của cô là, chỉ cần dụ chúng nó sử dụng dị năng, sau đó cắt ngang ở thời điểm cuối cùng trước khi phát ra, lặp đi lặp lại là có thể thu phục chúng?"

Biên Trường Hi thờ dãi trong lòng, nếu lúc trước đối phó với tang thi hệ Băng kia cô nhớ lại sớm một chút thì đã không cần cứng đối cứng với nó, còn thể thảm như vậy.

"Có thể nói là như vậy."

"Trước đó cô nói 'Có thể' tiến hóa ra dị năng, vậy 'Không' thì sao?" Người này thật đúng là thích bắt lấy lỗ hổng trong lời nói của người khác, Biên Trường Hi nhíu mày: "Đương nhiên cũng chỉ tiến giai chứ không có dị năng, nhưng cũng ngày càng chính tề. Dù sao loại nào cũng khó chơi, đồng thời cũng có nhược điểm. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, vấn đề trước mắt không phải là tang thi cấp hai, mà là số lượng tang thi cấp một rất nhiều kia đúng không? Anh có ý kiến gì để giúp chúng ta thoát ra?"

Cố Tự lại vui vẻ nhìn cô, cười thờ dãi: "Biên tiểu thư, cô biết thật nhiều."

"Anh đã nói sẽ không hỏi rõ nguyên nhân." Cô nghiêng người, lộ ra đao thẳng sau lưng.

Cố Tự khép hờ mắt: "Không dám, có thể duy trì quan hệ hữu nghị với Biên tiểu thư, tôi cũng

đã có thể đạt được lợi ích lớn nhất rồi."

Biên Trường Hi ngẩn ra, thoải mái cười nói: "Gian thương!"

"Đội trưởng Cố!" Cố Tự ngẩng đầu nhìn lên, gương mặt

hơi lạnh xuống. Biên Trường Di nhìn theo, hóa ra có rất nhiều người đi ra từ trong siêu thị, đi đầu chính là một nam sinh trẻ tuổi và một người phụ nữ dường như là mẹ cậu ta. Người phụ nữ kia cười nịnh nọt: "Đội trưởng Cố, hai người đang thảo luận cách ra ngoài phải không?" Liếc mắt nhìn Biên Trường Di một cái, có chút khinh thường nói: "Một con nhóc thì biết cái gì? Triệu Thành nhà tôi từ nhỏ đã học tốt, để nó ra chỉ ý cho mọi người đi. Đúng rồi, còn có Tít Việt và Hải Đào, cũng để chúng đi theo học hỏi, xuất lực, chúng tôi cũng không thể mãi dựa vào mọi người đúng không?"

Một bộ khí thế dường như làm chủ, nói xong còn đẩy hai nam sinh phía sau, về mặt hai người đều không tự nhiên, chỉ là Triệu Thành tức giận mẹ hắn chỉ nói hắn "Đi theo học hỏi".

Hắn nỗ lực biểu hiện bản thân, vội chen lên trước xum xoe: "Đúng vậy, đội trưởng Cố, chúng tôi tốt xấu gì cũng là sinh viên đại học, không có sức lực gì nhưng đầu óc vẫn dùng tốt, bây giờ đại nạn ở trước mắt, chúng tôi cũng không thể ngồi không, thật ra từ tối qua tôi cũng đã nghĩ phải tìm các anh nói ra cái nhìn của tôi rồi..."

Hắn còn chưa nói xong, người tên Hải Đào lại nhẹ nhàng đẩy tay người phụ nữ kia ra, lùi về sau đỡ một bà lão, thấp giọng nói: "Trần Hải Đào tôi không có kiến thức gì, cũng không biết nên ứng phó với tang thi bên ngoài như thế nào, đội trưởng Cố, có việc gì thì anh cứ sai bảo chúng tôi, chúng tôi đảm bảo sẽ không gây cản trở."

Nói xong cúi người với Cố Tự, đỡ bà lão chậm rãi xoay người. Hắn còn tưởng rằng mọi người đi tới là nghiêm túc

muốn tìm đường ra, sớm biết là tới khoe khoang thì hẳn đã không đi cùng rồi.

Những người còn lại chỉ trừng mắt nhìn hắn tựa như "hận rên sắt không thành thép".

Cố Tự chờ bọn họ nói xong hết rồi mới không mặn không nhạt nói: "Bây mưu tính kế thì không cần, mấy người chúng tôi làm quân nhân, tuy rằng thô lỗ một chút, nhưng đầu óc vẫn phải có."

Quách Tử Việt vẫn còn cười, dần dần nói: "Đội trưởng Cố, tôi không có ý khinh thường các anh, chỉ là nhiều người lực lượng lớn, có chuyện gì mọi người cùng thương lượng không phải rất tốt?"

Người phụ nữ kia lại nghe ra sự lạnh nhạt trong lời nói của Cố Tự, bất mãn: "Đội trưởng Cố, lời này của cậu là ý gì, chẳng lẽ cậu muốn phân rõ giới hạn với chúng tôi? Đại nạn trước mắt mọi người nên đoàn kết mới đúng, hơn nữa con tôi là bạn thân của em trai cậu! Cứng không thể không nghĩa khí như vậy!"

Nói nita ngày rồi cố làm ra vẻ, thật ra mục đích đều ở chỗ này đi, sợ nhóm Cố Tự bỏ mặc bọn họ, vội vã đến tạo cảm giác tồn tại? Biên Trường Di nhìn bọn họ giống như trò cười, nghĩ rằng kiếp trước Cố Tự vì những người thế này mà mất đi hai chiến hữu, khiến nội bộ lục đục, trở thành người cô độc, phải ghen đến mức nào?

Cô không khỏi nhìn Cố Tự thêm vài lần.

Cố Tự bị cô nhìn không hiểu sao lại có chút xấu hổ,

đang muốn nói chuyện, sau lưng đã truyền tới một giọng nói vô lại châm biếm: "Hôm nay bọn này chính là không nghĩa khí đấy, mấy người muốn gì? Là định khóc trời trách đất hay cắn bọn này? Có bản lĩnh thì tự mình giết đi ra, cầu người còn cầu đến đúng lý hợp tình như vậy, thật nực cười!"

Khâu Vân cùng Vũ Đại Lang và Cố Bồi sóng vai đi tới, đoán chừng đã dạo một vòng tầng một rồi.

Mặt Cố Bồi đỏ cả lên, thất vọng nhìn Triệu Thành và Quách Tịch Việt: "A Thành, Tịch Việt, cứu người nhà của hai người là hứa hẹn của tôi, bây giờ tôi mới biết mình hồn nhiên như thế nào, không có khả năng gì cũng dám nhảy ra làm anh hùng, cho mọi người thêm bao nhiêu phiền toái. Bây giờ nói những thứ này cũng không có ý nghĩa gì, tôi chỉ muốn nói, làm tới bước này, anh tôi, bốn vị đại ca đều đã hết lòng quan tâm giúp đỡ, tình cảm đồng học mấy năm của chúng ta cũng đến cuối, từ nay mấy người không còn là đồng học của tôi, sau này cũng đừng nói là quen biết tôi nữa. Con đường sau này, mấy người dựa vào chính mình đi."

Đám người Triệu Thành và Quách Tịch Việt sợ hãi, Cố Bồi không để ý bọn họ, đi đến trước mặt Cố Tịch: "Anh, em xin lỗi."

Cố Tịch vỗ vai cậu, Khâu Vân kéo cổ cậu qua: "Rất tốt, đàn ông ấy à, hồ đồ không quan trọng, có thể cứu chữa là được, chủ yếu là tự hiểu rõ! Đừng tưởng rằng cứu con mèo con chó thì là lương thiện, rời đạo đức nghĩa khí cũng phải nhìn xem là người nào."

Cố Tịch lạnh lùng nhìn đám người Triệu Thành, chỉ nói:

Có một câu chuyện như vậy, người Triệu Thành, chỉ nói một câu: "Không nhìn rõ vị trí của bản thân, vậy thì ở lại đây hưởng thụ thời gian còn lại đi."

Đám người kia sợ run cả người, Cố Tự nói với người một nhà: "Lên tầng, chúng ta thảo luận hành động cụ thể."

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Phá Vây, Kế Dương Đông Kích Tây.

Mấy người đó còn chưa chịu từ bỏ ý định, anh đẩy tôi tôi đẩy anh tưởng lại tranh thủ một lần, Khâu Vân cười như không cười: "Tôi nói mấy người thật sự là không hề lo lắng nha, không chuẩn bị trước lát nữa theo không kịp lại kéo chân sau, lão đại chúng tôi có phát hỏa hay không thì không biết, chỉ sợ có một số người nhịn không được nổ súng trước nha."

Sau đó có thâm ý mà liếc nhìn về phía anh Báo bên kia.

Đám người Triệu Thành đều thay đổi sắc mặt. Nhóm người bọn họ không phải sinh viên thì là nội trợ, lại không phải thành phần trí thức thông thường, không hề có tố chất thân thể, lại không một ai có dị năng, sớm đã bị những nhóm người khác trong siêu thị khinh thường, lát nữa ra khỏi siêu thị, nếu như thực sự có sự cố, Cố Tự lại không quan tâm bọn họ, chỉ sợ những người đó sẽ không bỏ qua.

Thật ra đám người này bày ra tình cảnh này cũng là muốn biểu hiện ra giao tình không bình thường với nhóm Cố Tự trước mặt mấy người kia, ai biết lại bị và mặt, bọn họ đều ôm một phần oán hận với Cố Tự, nhưng lại sợ thực sự chọc giận người ta, không cam lòng đi nữa cũng chỉ có thể lui về.

Lúc rời đi còn có người than thở: "Thật là, kiêu ngạo cái gì, thật sự coi mình là lão đại sao."

Mấy người Cố Tự nghe được cũng lắc kệ, thật sự là lười tính toán.

Mọi người trở về tầng ba, trao đổi tin tức một phen, Cố Tự quyết định bản thân sẽ ở tầng hai hấp dẫn tang thi, nhóm người Khâu Phong mang theo Ảnh Tử trốn ra từ cửa sau tầng một.

Khâu Phong nói ra sự lo lắng của bản thân: "Đã là do tang thi cấp hai khổng chế, tang thi cấp một cũng sẽ không dễ mắc mưu như vậy, mấy người Khâu Vân cũng đã nói, phía sau siêu thị cũng đều là tang thi, một mình cậu ở phía trước có thể dẫn toàn bộ tang thi qua sao? Hơn nữa chỉ có một người, quá nguy hiểm."

Khâu Vân vung tay: "Sao lại là một người, tầng dưới không phải đều là người sao, tưởng đi theo chúng ta chiếm tiện nghi? Không có cửa đâu! Để bọn họ xuất lực, một nửa đi phía trước, một nửa theo chúng ta phá vây ở phía sau!"

Khâu Phong bắt đầu nhìn em trai chỉ nhỏ hơn mình một tuổi này, chẳng lẽ hẳn không nghĩ được điểm ấy?

Cố Bồi lắc đầu nói: "Có những người đó mới phiền toái, anh hai chỉ có một mình, còn phải đối phó tang thi, lỡ như có người hạ độc thủ..." Cậu nói với Cố Tự: "Anh, em ở lại với anh, tuy em không có dị năng, nhưng anh đã dạy em bắn súng, vẫn có thể đánh tang thi."

Nhìn xem, Cố Bồi người ta là một sinh viên còn nghĩ tới.

"Không được, A Bồi, em không có kinh nghiệm chiến đấu, xảy ra chuyện anh em chưa chắc đã chăm sóc được cho em." Khâu Phong suy nghĩ, nhóm bọn họ chỉ còn Khâu Vân và Vũ Đại Lang có dị năng, còn có Ảnh Tử và Cố Bồi cần bảo vệ, mặt khác còn phải chiếu cố hai nữ sinh, hai người cũng đã đủ chật vật: "Tôi đi, tôi ở lại với A Tự."

Cố Tự lắc đầu: "Cậu phải chỉ huy toàn cục, phá vây từ phía sau cũng không phải chuyện dễ, trách nhiệm của cậu rất nặng." Anh cười nhìn về phía Biên Trường Hi: "Biên tiểu thư, có thể mời cô cùng tôi kéo dài một chút thời gian không?"

Tất cả mọi người sững sốt, Biên Trường Hi đang nhìn chăm chăm nôi cháo nghiền cứu cũng kinh ngạc: "Tôi?"

Trong đầu cô nhanh chóng tính toán, dự định cơ bản là ở trong siêu thị nổ súng phóng dị năng xuống dưới, nhìn như an toàn, nhưng thực ra là không, lỡ như phía sau xảy ra vấn đề, tang thi xông vào, vậy người ở lại trong siêu thị sẽ trở thành cá trong chậu.

Mà phá vỡ từ cửa sau, khó tránh khỏi xung đột chính diện với tang thi, đánh lộn gì đó cũng nguy cơ trùng trùng, bên nào cũng không thoải mái.

Cố Tự nói thêm: "Cô bắn súng rất chuẩn, cũng không sợ chiến, còn có dị năng, ở lại sẽ phát huy tốt hơn."

Biên Trường Hi nghĩ cũng đúng, bản thân là hệ Mộc, trong cận chiến khá yếu, không bằng hệ Hỏa của Cố Tự mạnh mẽ mà có sức bật, không gánh vác được như Vũ Đại Lang, không linh hoạt như Khâu Vân, cũng kém hơn Khâu Phong trong việc lãnh đạo chỉ huy, đi cửa sau chính là gánh nặng, ở lại phía trước còn có thể là tay súng không tồi. Cô chính là người nhìn lên thì chẳng bằng ai, nhìn xuống cũng chẳng thấy ai bằng mình, đặt ở nơi thích hợp mới có

thể phát huy giá trị.

Cô gật đầu: "Được."

Tiếp theo là phân phối vũ khí, Cố Tự kéo một cái rương và một bao lớn màu đen tối, vừa mở ra, Lâm Dung Dung kinh ngạc: "Các mấy người là muốn làm chuyện xấu gì? Sao lại nhiều đại gia hỏa như vậy!"

Bên trong rương và bao chứa lưu đạn, súng trường, thực kích cùng với các loại súng lục.

Thuần một màu đen nhánh làm người xem hoa cả mắt. Biên Trường Hi mắt sắc, còn nhìn thấy cả camera theo dõi nghe trộm, còn có các loại thuốc kích.

Cô không có phản ứng lớn như Lâm Dung Dung, nhưng trong lòng cũng khiếp sợ không nhỏ.

Đây tuyệt đối không phải là một tiểu đội bộ đội đặc chủng bình thường, theo cô biết thì thân phận của Cố Tự không hề thấp, nhưng ở thời bình lại mang theo nhiều vũ khí mạnh như vậy đi làm nhiệm vụ, vẫn có chút kinh khủng đi? Bọn họ là muốn đấu đến chết với thế lực ác nào chứ?

Phát hiện ánh mắt của Biên Trường Hi, Cố Tự quay đầu nói chuyện với Lâm Dung Dung lại tựa như đang giải thích với Biên Trường Hi: "Vì nhiệm vụ lần này tương đối đặc thù nên cấp trên mới phê chuẩn cho dùng

mây thứ này, lại cho chúng tôi được lợi, cô muốn lấy một cái không?"

Lâm Dung Dung vội xua tay: "Miễn, miễn, từ nhỏ tới lớn tôi cũng chưa từng chạm vào súng, lỡ như bắn nhầm thì xong đời."

Cố Tự cười cười, bắt đầu phân phối, Biên Trường Di được phát một khẩu súng bắn tia và một khẩu súng lục, trên súng không có dấu hiệu gì, cô cũng không hiểu mấy thứ này lắm, nhìn không ra là loại gì, nhưng cầm súng trên tay, xúc cảm nặng nề lạnh như băng, còn có cấu tạo tinh tế linh hoạt đều khiến cô nhận ra đây là đồ tốt, mạnh hơn khẩu súng lục hôm qua Cố Tự ném cho cô nhiều.

Những người khác cất súng trong người, vẫn còn lại không ít, chia thành hai phần, một phần để Khâu Vân mang theo, một phần để lại cho Cố Tự, đây là để ngừa một phương thất thủ, không đến mức toàn bộ tài sản đều trôi sông.

Chỉ là bởi vậy mà những thứ bọn họ có thể mang theo lại càng ít.

Lâm Dung Dung nhìn bọn họ thường lượng thu gọn bọc hành lý như thế nào, sắc mặt cũng đỡ, có chút áy náy, đứng ngồi không yên, liếc nhìn Biên Trường Di, Biên Trường Di lại đang cúi mặt nghiên cứu súng bắn tia, vẻ mặt chăm chú không biết đang suy nghĩ gì.

Chỉ chốc lát sau, một ít thủ lĩnh từ tầng hai đi lên hỏi nên phá vây như thế nào, có nhóm người Triệu Thành bị đánh mất phía trước, thái độ của những người này tốt hơn rất nhiều, trong lòng Cố Tự sớm đã có tính toán, nhận

ai nhưn, trong lòng Cô Tự sớm đã có nhưn oán, phân tích tình huống hiện tại với bọn họ, đồng thời sắp xếp nhiệm vụ của từng nhóm.

Mặt trời càng lên càng cao, hơn mười giờ, mọi người ăn uống rồi nghỉ ngơi, mười một giờ hơn mười xuất phát. Vũ Đại Lang cũng Anh Tị, Khâu Vân mang vũ khí, Khâu Phong và Cố Bồi lưng đeo ba lô lớn, bên trong đều là đồ ăn và đồ dùng cần thiết, Lâm Dung Dung cũng công một cái ba lô lớn, bọn họ trình trọng cáo biệt với Cố Tự và Biên Trường Di rồi đi xuống tầng, hội hợp với nhóm người ở tầng hai, đi ra phía sau siêu thị.

Cố Tự quay đầu nói với Biên Trường Di: "Cẩn thận."

Biên Trường Di đội mũ, đeo tai nghe, đây là dụng cụ truyền tin tiên tiến hơn đồng hồ kia, tiểu đội của Cố Tự dùng thứ này để liên lạc, đồng hồ truyền tin được phân cho những thị lĩnh khác, lúc này hai kênh đều được điều chỉnh về một tần số, liên kết với nhau.

Cô nhìn anh một cái, dường như muốn nói gì đó nhưng cuối cùng cũng không nói ra, gật đầu, xách súng ngắm và ba lô đi lên sân thượng.

Cô Tự nhìn cô biến mất ở hành lang, bản thân xoay người xuống tầng hai, nơi đó còn có tám người chờ anh, ba phút sau, năm mươi tám người trong siêu thị đều đã tới vị trí.

Thời tiết vô cùng tốt, từng đám mây trôi nhẹ, ánh mặt trời nóng bỏng trải xuống mặt đất, phản xạ ánh sáng chói mắt trên mặt đường xi măng và kiến trúc thủy tinh, Biên Trường Di nĩa quì trên đất, luma bị phơi nóa lên, vẫn

duy trì tư thế có lợi nhất cho súng bắn tia Cổ Tự đã dạy cô, mắt phải nhắm vào ống nhòm, tiêu điểm chữ thập nhắm ngay bả vai của một tang thi cấp hai xấu xí, ngón trỏ đặt trên cò súng.

Tang thi ghét ánh nắng, ánh mặt trời mãnh liệt như vậy khiến chúng ỉu rữa, không vừa ý chút nhích, nếu không có tang thi cấp hai ở đây, đoán chừng tất cả chúng nó đã rút đi trốn rồi.

Từ trong tai nghe truyền tới giọng nói lạnh lùng của Cổ Tự: "Chuẩn bị, bắn!"

Biên Trường Di nhẹ nhàng bóp cò súng, nòng súng giật về phía sau, một viên đạn bắn ra với tốc độ cao, gần như là cùng lúc đó, toàn bộ vai phải của tang thi cấp hai nổ tung, tang thi bị đánh bay, nhất thời tiếng gào thê lương vang tận trời xanh.

"Trường Di tiếp tục, mọi người nổ súng!"

Nhất thời ở tầng hai tiếng súng vang lên "dùng dùng", phía dưới không ngừng có tang thi ngã xuống, ánh mắt Biên Trường Di chuyên chú, nhắm tang thi thứ hai, lại bóp cò súng.

Bạn đang đọc truyện *Trọng Sinh Trọng Khái Nông Trường* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.